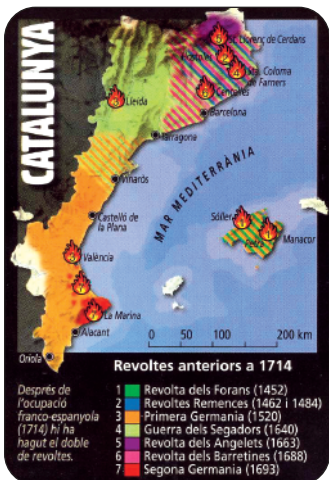

L'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatalla.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.cat

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVII. NÚMERO 619

15 DE GENER DEL 2008

PREU: 2 €

COLL D'EN RABASSA

Fa 20 anys an na Carme López va obrir la carnisseria Germans López al carrer Illes Pitiüses, local 5 des Coll. Tel. 971 492 010

Fa 5 anys que na Maria Otero regenta la Peixateria Otero al carrer del Cardenal Rossell, 27 des Coll. Tel. 971 267 414

Fa 9 mesos que n'Anna Sant Servitja de Berga ha obert l'Espai de Belleza al carrer del Cardenal Rossell, 36 des Coll. Tractaments relaxants, facials i corporals. Demaneu hora al 971 492 865

Fa 3 mesos que na Cristina Torres de s'Arenal ha obert la Perruqueria Unixex Cristina al carrer Bartomeu Castell, 5 al costat de la Plaça de l'Església des Coll. Tel. 871 963 963

A 15 de febrer n'Oscar Pou i n'Eva Pérez obriran el taller botiga de serigrafia i retolació. TINTANT al carrer del Cardenal Rossell, 19 A des Coll. Tel. 971 269 866

Ocellota de la setmana

Dalila

Quina meravella aquesta Dalila. Vam trucar-la per demanar-li quin horari feia al supermercat on treballa de caixera, i ens va dir que si ho volíem saber que ens acostéssim a casa seva. Així va ser com amb el meu cosí vam anar fins a l'adreça que ens va indicar. Curiosament el lloc de dir-nos el què ens interessava saber, va començar a moure's lascivament, i l'interès en lloc de decreixir va augmentar de proporcions. Ara ja no ens interessa en absolut saber a quina hora es posa a la feina, sinó més aviat a quina hora en surt..

CIUTAT DE MALLORCA

Na Malena i na Margalida Fornari regenten el Bar Antillón 91 des de fa dos anys. Deliciosos entrepans i begudes. C. Isidor Antillón, 91. Telèfon 871 956 105.

En Tomàs Jaume Miquel és el gerent de Ca'n Julià, el conegut i històric restaurant grill del carrer Josep Darder, 35. Telèfon 971 241 756.

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

El parlamentarisme medieval nasqué a Catalunya gràcies al cristianisme pacifista

El moviment feminista començà als Estats Units de la mà de quàqueres des de principis del s. XIX.

Igualment el moviment anti-esclavitud també començà dels quàquers. I Greenpeace.

Els quàquers són un grup religiós pacifista que celebra reunions religioses molt silencioses i es dedica també al canvi social i als drets de la gent que pateix marginació o injustícia.

Durant la Guerra 1936-39 molts vingueren a la zona republicana a ajudar, per ex. obriren menjadors gratuïts a Barcelona i d'altres llocs.

La cristianofòbia no passa de ser una manera malaltissa i virulenta de prejudici i d'esterotips, és a dir, un racisme ideològic com qualsevol altre; que els agents de Madrid volen inocular-nos als esquerrans i nacionalistes per separar-nos de la població valenciana i dels centres de poder del món. Després, simplement, ens assas-

sinaran en isolament i se'ns menjaran.

Des de Madrid volen separar cristianisme i catalanisme a fi d'exterminar-nos per asfíxia. Ja enviaren Lerroux a cremar esglésies "catalanistes" a la Setmana Tràgica de Barcelona (i sabem ara que era un provocador policial) i ja durant la Guerra Civil els feixistes utilitzaren la matança de capellans i catòlics per aïllar internacionalment la República i deixar-la sense armes.

Ara els provocadors que ens envien volen repetir de nou la jugada que els ix tan bé, així que: Atenció a la provocació!

"El tirà deu revestir-se amb una aparença de devoció extraordinària a la religió. Els súbdits són menys aprensius davant un tractament il·legal provinient d'un governant a qui consideren pietós i respectuós envers la divinitat. Alhora, es rebel·len menys fàcilment contra ell, en creure que té els déus del seu costat" (Aristòtil, 384-322 a. C.,

Política).

"Tinc malícia als jueus perquè han donat al món aquell home, Jesús" (Adolf Hitler, 1889-1945, dictador genocida en "*Diari de converses en la taula*").

"*Corruptio optimi pessima*" (=La corrupció del millor duu allò pitjor) (Gregori el Gran, bisbe de Roma).

"*Diciendo España, digo la Iglesia. Amad a España y amaréis a Dios*" (Monseñor Lauzurica, obispo de Vitoria-Gasteiz, al principi del franquisme, fent feixisme catòlic espanyolista amb tota la barra i escàndol).

"La llista dels horrors de l'església en Espanya és de tal magnitud, que els seus fidels farien bé en valorar, com a prova de l'existència de Deu, el que encara sia tolerada" (Javier Figuero).

"Ara, per contra, lluitem contra un acaçador enganyós, contra un enemic adulator,

contra l'anticrist Constanci (ara, el PP). Aquest...no ens empresona per a deslliurar-nos, sinó que ens honora en els seus palaus per a esclavitzar-nos; no aplica pas el turment, però té dominat el cor; no talla caps amb l'espasa, però mata l'ànima amb l'or...No combat per no ser vençut, ans adula, per dominar. Confessa el Crist, per a negar-lo...honora els bisbes a fi que deixin de pastorejar; basteix (*sufraga*) esglésies per a destruir la fe" ("*Liber contra Constantium imperatorem*", una de les més lúcides i contundents denúncies contra el cesarisme clerical dels governants, 360, Hilari de Poitiers, bisbe).

Si un cristià fa una cosa mal o sembla que ho faci, "la culpa és del cristianisme, les religions, etc.". Però si haguera estat, posem per cas, un comunista o un homosexual, també ho generalitzaríeu com a cosa pròpia de tot un col·lectiu "per demostrar" la seua malignitat?

De fanàtics n'hi ha de tots els colors, ideologies, religions o antireligions.

Els religiosos integristes consideren fanàtics als ateus integristes i viceversa, els dretans extrems als esquerrans i els esquerrans extrems als dretans... Així va el món

Allò bo fos que no perdérem el costum de pensar, més enllà dels odis, de les fòbies, dels clixés, dels prejudicis i de totes eixes idees-fem preconcebudes, de la quincalla ideològica que no s'adiu a la realitat i que banda tot un sector de gent perquè pensa així o de l'altra manera

El diàleg sempre s'ha de mantenir pel bé de la biodiversitat mental i de la interrelació humana i intercanvi d'idees i experiències

LA RESTA ÉS AIXÒ: FANATISME

Pujols, català universal

Amb una sinceritat infantil i ridícula, com a carta de presentació, al "duet rebentaire" li ha sorgit un advocat defensor de la seva causa antipujolsiana.

Però aquest lletrat ja comença malament. Independentment de no aportar cap argument, del perquè qualifica, gratuïtament, a Francesc Pujols de "no tant" universal en el títol, qui és ell per contradir a, Pla, Dalí o Sagarra?

Titllar a Pujols d'àtic en el sentit filosòfic, que vol dir molt elevat, no és cap "inexactitud"; potser, filant molt prim, havíem d'haver dit, com Dalí a Nova York en el seu famós discurs pro-pujolsià, "esperit àtic". D'altra banda, afirmar que Pujols omple pàgines de forma intel·ligible, no és que sigui "exagerat" o "inexacte": és tot un test d'intel·ligència dels set-ciències incapaços d'entendre res, que no estigui beneït per la sectària i fracassada intel·lectualitat oficial; que, per cert, parlant de xovinisme francès i espanyol, tots ells son contraris con-

scientment o inconscient a l'Esperit Català.

Ramon Llull va superar amb escreix als grecs, i no ha estat igualat per ningú. Fins després de 700 anys encara se'l segueix descobrint. És injust que admirar i lloar a Llull, ho interpreteu com "un cert xovinisme", quan, des del punt de vista de la Catalanitat, no varem fer cap referència a allò tan important i cabdal: fou el primer autor literari a escriure en català. És això el que molesta?, és això el que els xovinistes espanyols i francesos no toleren, i alguns catalans babaus hi combreguen?, és per això que les universitats catalanes, segrestades pel progrespanyolisme, el menyspreen?, quina garantia de coneixements, racionalitat i objectivitat dóna, ara com ara, tenir un títol universitari signat pel dictador espanyol o pel borbó?. Si a vós us cau la bava pels de fora, per quins set sous nosaltres no podem venerar al nostre Ramon Llull?; si fos alemany, Hegel i Kant també l'haurien venerat.

Heu de saber, per cert, que el "Dis-

curs del Mètode" de Descartes és un plagiat del "Llibre de les Creatures" del barceloní i gran deixeble de Llull, Ramon Sibiuda; molt admirat i lloat-llegiu els seus "Assajos"- per l'occità, que no francès, Miquel d'era Montanha (Michel de Montaigne en francès).

On més que advocar delireu, és en l'apartat Racionero. Que li deveu algun favor? Talment ho sembla, doncs com si us haguéssim trepitjat l'ull de poll ens acuseu falsament - per tant les fal·làcies són vostres- d'haver-lo titllat de no ser un "bon català" (?). L'ex-director de la "biblioteca nacional espanyola" confon el seny amb el sentit comú, i, evidentment, ens rati-fiquem en lo de saltimbanqui, i no per ser un català desnaturalitzat -que ho és-, ans per incoherent, mutant i xerraire, que pontifica de tot, quan no més entén d'una cosa: fer el camaleònic i caçar privilegis; qui és ell per menys-tenir Francesc Pujols?, quina és la seva gran aportació a la ciència i cultura universals? Aquí es demostra la

seva incongruència: pertànyer a la Fundació que porta el nom del seu menystingut. I la Fundació que s'ho faci mirar. Coneixeu alguna altra fundació on un patró bescanti al seu cap-pare?

I deixem-nos de romanços! Del que es tracta, com sempre, i ací hi ha el quid de la qüestió, és d'intentar anorrear, com sigui, la "figura autènticament descomunal"

-Sagarra dixit- de Francesc Pujols; des de l'espanyolisme covard i disfressat de pseudo-progressisme, des de l'enveja retrospectiva -que ja és ser envejós-, des de l'autoodi que ens fa negar les nostres personalitats innovadores i alliberadores, o des de certs poders fàctics amb interessos inconfessables.

Per cert, allò de l'errada per "inadvertència" de la "sumpèptica" no "cola", més aviat és un lapsus freudià per aversió a Francesc Pujols.

Antoni Gomis

PERE FELIP I BUARES

El llarg viatge del president Zapatero

La propaganda de Ferraz i els mitjans de comunicació repeteixen en un dia si i l'altre també que en Zapatero se presenta a les eleccions amb un programa "de centre", suposadament per disputar el suposat electorat de centre del PP. Aquest eufemisme amaga la renúncia a aspiracions sentides per la majoria social que dugué en Zapatero i al PSOE al govern el 2004. Vegem algunes fites del trajecte:

Finals de 2004: Després de prometre als treballadors que salvaria les drassanes, en Zapatero accepta l'exigència de Brussel·les (recolzada per Solbes) de desmantellar-los.

Febrer de 2005. Referendo sobre el projecte de Constitució Europea. ZP posa el prestigi del 14 de març i de la retirada de tropes al servei del projecte antidemocràtic que cerca

imposar la llei de les multinacionals contra les nacions europees. Abstenció massiva de treballadors i joves.

Febrer de 2006. Davant l'encalç dels franquistes i la pressió dins del propi aparell del PSOE Zapatero pacta amb la dreta catalana l'Estatut de Catalunya. L'Espanya Plural desemboca en "les regions d'Europa" i les "balances fiscals", instrument d'enfrontament. Abstenció massiva de treballadors i joves en el referendo català.

Gener de 2007. Després de l'atemptat de Barajas, unes primeres declaracions d'en Zapatero reafirmen l'ambició de trobar una solució a la qüestió basca. L'ofensiva de l'aparell de l'Estat, secundada pel grup Prisa i fins i tot per mitjans afins al PSOE, imposa la línia Rubalcaba: no hi ha cap projecte més que la repressió. En el transfons, les enormes resistències expressades en el Parlament Europeu a una solució negociada. Les manifestacions de Madrid i Bilbao mostren que

els treballadors segueixen aspirant al diàleg. El govern deixa una retxillera per el diàleg al permetre algunes candidatures de ANV en les eleccions locals de maig.

Maig. ZP promet als empresaris en la Borsa una nova reforma laboral, d'acord en les exigències de Brussel·les.

Juny-juliol. Després de les eleccions municipals, enlloc de proposar-se recuperar l'electorat obrer i juvenil, gir a la dreta. La bandera i el govern d'Espanya per tot arreu. Recuperar en Bono

Agost. ZP trepitja al voluntat dels navarresos i trenca el Patit Socialista imposant el recolzament al PP a fi que formi govern regional.

Setembre. Pla per a la vivenda de lloguer fomentant el negoci dels promotors i sense resoldre l'accés a la vivenda de treballadors i joves. Pressupostos 2008: enfrontar els pobles per les miques, després de garantir el superàvit exigint per Brussel·les.

Octubre: Pacte sobre la memòria històrica amb la dreta clerical (CiU, PNB i parcialment el PP), respectant al franquisme i condemnant als jutges del 36.

Tardor. El govern afirma la necessitat d'"harmonització autonòmica", donant la ma a les propostes de reforma constitucional del PP i als jutges franquistes.

Novembre. ZP (ara Z) posa en el centre de la seva proposta electoral a Solbes, l'home de la Unió Europea, que ha promès un retall de les pensions i reforma laboral. Z renuncia a formar govern en aliança amb altres si el PP te mes vots. El govern secunda l'ofensiva del Rei contra el Marroc i Veneçuela.

Desembre: Z renuncia a ampliar el dret a l'avortament, al debat sobre l'eutanàsia i a modificar les relacions amb el Vaticà.

Tornada a la política d'"unitat antiterrorista", acceptant l'exigència dels franquistes de

que s'il·legalitzi ANV per a trencar tots els ponts.

Z promet suprimir l'impost sobre el patrimoni, impost per als rics, amb l'oposició dels sindicats.

En definitiva: en Zapatero posa per davant les exigències de Brussel·les i el capital, amb risc de perdre part important del vot obrer i juvenil i sobretot a risc de trencar les bases de convivència entre els pobles. Cerca expressament l'acord amb el PP, doncs la Unió Europea exigeix la unitat per aplicar les contrareformes, en benefici de multinacionals i bancs.

Però la majoria, els treballadors i joves, les famílies endeutades, necessiten més que mai una política socialista, que millori les condicions de vida i feina, per garantir la convivència entre els pobles donant solució democràtica a la qüestió basca i als altres problemes.

ALEXANDRE PINEDA I FORTUNY

Un gran lladre el Temps

Si ens situem en el cicle vital dels humans, en l'actualitat i com a base d'estudi el món occidental podem fixar-ho entre vuitanta i noranta anys. Des que som adults, tenim consciència plena del seu pas inexorable, el temps ho fa amb total impunitat i reconeixem sense cap mena de recança la seva conclusió lògica -deixeu-nos rectificar la frase, amb poques recances: potser alguna il·lusió no complerta, doncs coneixem a plena consciència la realitat del nostre cicle vital.

D'algun lloc de lectura ho hem tret i se'ns ha gravat a la memòria: El temps és el *gran*

lladre, que mai ens retorna ni un mil·lèsima de segon. Apliquem aquesta realitat a un periple més gran de varies generacions, aguaitem la història, els esdeveniments del seu curs. El pas de desenes d'anys es multipliquen, el nostre transcurs no pot ser impassible amorfa, no som espectadors, som actors principals; com deia Joan Fuster som animals polítics, la política ens la fem ho ens la fan.

Hem polititzat la base del pensament, situem-lo en un espai concret. Ara i aquí som als Països Catalans, que comprenen: Les Illes Balears i Les Pitiüses, El País Valencià, el Principat, la Franja de Ponent, la Catalunya del Nord, emperò hi ha una estructura política sobreposada que es diu Espanya, -no oblidem França-, el seu poder els ve donat a

l'haver estat vencedors en guerres d'agressió a les nostres terres, o sigui d'ocupació. D'ençà del seu domini absolut i absolutista és un *gran lladre amb permanència* en el temps, farem una petit viatge històric, per contemplar la seva nefasta incidència sobre l'economia dels catalans, -immigrants vell o nous-, conscients o no ho del que és la nostra d'identitat, només amb el fet d'estar vivint en qual-sevol territori català són objecte d'espoli descarat.

En l'actualitat porten més de deu anys donant-nos llargues, per no publicar la balança fiscal entre Catalunya i Espanya. Els resultats són escandalosos en contra nostra. Les del País Valencià i les Illes, són encara força superiors, en clar desavantatge, l'escàndol espoliador és

majúscul. No volem repetir-nos n'hi ha un feix de dades, en tota la història després de l'annexió forçada als designis del regne de Castella.

De sempre el benefici del nostre propi treball l'han fet servir per dominar-nos. Hem estat -si més no per força- finançant als nostres botxins. Recogitem-ho -reflexionem-, les bombes que han caigut a pobles i ciutats, a mercats oberts, sobre infants, fa tres segles que esclaten amb una llengua i aquesta és la castellana. Tothom ha de saber-ho per començar a establir la justícia, la igualtat, una democràcia verídica, avançada, sense armes llancívoles com la Constitució. Tinc preparat un treball, estudiant els articles, 2, 3, 8, 47, 56, 99 i 155. Quina presa de pèl!. Ni tan sols es compleix el poc que

hi ha de democràtic en la dita Carta Magna.

Encara estem en la mateixa tessitura. És dur no veure-ho -ceguesa produïda pel seguiment incondicional de tota mena de consignes emanades pel caramull de microorganismes i bacteris patògens de l'atmosfera social i política espanyola. No és dur explicar-ho, és una realitat fefaent que transformarem en profunditat amb unes eines emprades d'alçaprem, que són: la nació, la llengua i en definitiva amb la creació d'una democràcia farcida de valors, usant una axiologia -teoria dels valors- incòmode. Desallotjarem amb coratge, la retòrica buida, l'embalum de calúmnies que comprimeixen fins l'ofec, la pròpia descripció etimològica de la paraula democràcia.

Exortació de Nadal

(Primera constatació)

Estem vivint uns fets històrics decisius per la nació catalana.

(“Gegants amb peus de fang”) Les velles consciències de l'usurpador prepotent i de l'esclau claudicant i submís s'erigeixen orgulloses com torres inexpugnables al centre neuràlgic de la nostra nació, però són gegants amb peus de fang.

(“La nova consciència”) La nova consciència, la consciència de llibertat, de dignitat i de plenitud; aquesta consciència que regirà en un futur molt proper els destins del nostre poble, està rugint ja com un riu subterrani que és a punt d'esbotzar totes les tanques que li imposen.

(“a quina consciència servim?”) Aquests fets que atempten contra els fonaments bàsics de la nostra nació ens obliguen a posicionar-nos, i tota resposta o manca de resposta posa en evidència a quina consciència servim amb el nostre pensament, les nostres actituds, les nostres paraules i els nostres actes.

Tot aquest procés ha de ser entès no com un simple descabellament de fets, sinó com un procés de destriament. S'està separant el gra de la palla. Tots som provats al gresol, com l'or és depurat al foc.

D'aquesta tria en sorgirà la “resta” sobre la que es construirà la nova nació catalana. Hi ha molta podridura dins la nostra pàtria, i el seu destí és consumir-se sense deixar rastre.

(“porteu a terme aquesta ruptura sense malejar-vos”) A tots els que ens hem compromès en aquest canvi de consciència, se'ns demana des del més pregon del nostre Ésser que siguem capaços de portar a terme aquesta transició sense malejar-nos amb aquelles emocions, sentiments i actituds que arrossegueu cap a la destrucció.

Cal que fixem la nostra atenció en la llum perenne que crema al centre del nostre Ésser: la llum de la integritat, de la sinceritat amb nosaltres mateixos, de la saviesa, de la compassió, del coratge per fer allò que cal fer. I que prenguem la lliure decisió de posar aquest centre

espiritual al capdavant de la nostra lluita. Tinguem la saviesa de donar el comandament de les nostres vides i de tot el procés en el que estem immersos a la nostra autèntica naturalesa.

(“posar-ho tot al servei de l'esperit que ens aguanta”) No hem de negar la por, ni l'odi que sovint reclama el seu lloc, ni el desànim, ni la temptació de llençar la tovallola. No, hem de reconèixer tota aquesta amalgama tan humana de pensaments i sentiments i posar-la al servei del nostre centre director: l'esperit que ens aguanta.

La infinita saviesa interior de cada un de nosaltres, obeint el comandament rebut, sabrà transmutar i utilitzar totes les nostres potencialitats, emocions i sentiments en benefici de la tasca que ens ha estat encomanada i que lliurement hem acceptat d'acomplir.

(Sigueu equànimes i serens d'esperit”) Exhorto tots els guerrers d'aquesta nació a mostrar la màxima equanimitat davant la crueltat dels atacs que estem patint, i davant la passivitat dels qui tenen els mit-

jans per evitar-ho i no els utilitzen.

Us exhorto a fer el pas decisiu que ens ha de garantir el resultat final: (“I posem aquest esperit al capdavant de la nostra vida individual i nacional”) No us contempleu més com a homes febles que s'enfronten impotents als poders foscos de la mentida i l'opressió, amos durant tants segles de l'ànima d'aquest poble.

Contempleu-vos a partir d'aquest precís instant com a éssers que han descobert la seva veritable naturalesa: l'esperit. Substància essencial del nostre Ésser i font de la nostra fortaleza. I posem aquest esperit al capdavant de la nostra vida individual i nacional.

Aquest esperit d'integritat i absoluta plenitud ha de ser el batec del nostre coratge, la intel·ligència de la nostra ment, els mots que pronuncïïn els nostres llavis, la total convicció de la justícia que ens empara, la força que ens guia cap a la llibertat. És l'experiència d'aquesta integritat la que ens atorga la certesa que

aquest esperit a qui hem donat el comandament ens aplanarà els camins i ens proporcionarà la intel·ligència i el coratge per acomplir allò que ens ha estat encomanat. **Ens dóna la convicció que el veritable poder no està en les quantitats ni en les astúcies humanes, sinó en aquesta força harmoniosa, potent i imparable que emana del centre del nostre Ésser.** Aquest mateix esperit ens impedirà relliscar cap a qualsevol pensament o actitud que posi en perill la consecució en plenitud de la tasca que hem d'acomplir, i farà efectiva la sentència bíblica “deu homes justos salvaran la ciutat”.

La nostra decisió inapel·lable de situar l'esperit com a estàndard i guia de la nostra lluita és la garantia del resultat final: l'alliberament polític i mental de la nació catalana.

(Escrit per Maria Torrents, Consellera de Catalunya Acció, en el seu blog: <http://mariatorrents.blogspot.com/>) 19 desembre 2007

Negre de dol i de lluita

Diumenge, 30 de desembre

Ahir de nou, vèiem jugar a la selecció catalana de futbol, i aquesta vegada ho feia vestida de negre. Així ho havíem decidit els ciutadans, convocats per la Federació Catalana de Futbol. La selecció abandonava el blanc, el groc i el blau d'edicions passades i s'apuntava al negre. Al negre de dol.

El negre representa el poder, l'elegància, la formalitat, la intransigència, la por, el misteri... Però representa també el dolor i la pena. A Europa, el costum de vestir de negre com a senyal de dol remunta als romans, i avui arreu, el costum s'ha universalitzat i continuem associant el negre al respecte dels qui ja no hi són o en el nostre cas, dels qui lluiten per algun dia poder ser. Però sota el negre de l'equipament dels nostres jugadors, s'hi

entreveïen dues franges grogues, que com els rajos del sol, radiaven amb força i amb ganes d'emergir. Eren el groc de l'alegria, la felicitat i l'energia. El groc que en heràldica representa l'honor i la lleialtat.

Proposo que convertim el negre del dol en el negre de la lluita, la lluita contra els qui ens volen silenciats, contra els qui ens prohibeixen i ens persegueixen, el negre com a resposta. Anem tots a una, sense defallir, jugadors i seguidors, fent ressonar camps i patis, passadissos i despatxos.

I deixem el groc per a les batalles conquerides, deixem el groc per al corfbol, el pitch and putt, per a les curses de muntanya, per al culturisme, el futbol sala i el futbol australià, per al

raquetbol, el twirling, les bitlles i el bowling. I a poc a poc, a mesura que les seleccions vagin veient la llum, canviem el negre de la lluita, pel groc de la felicitat.

Arribaran els dies, en que la oficialitat de les nostres seleccions s'aniran succeint. I llavors el groc, anirà esclatant tot deixant enrere els dies de lluita. Fins llavors, fidels a la utopia, vestim de negre. Negre de dol i de lluita.

Jordi Blasi, d'objectar.info

Ara resulta que el Bourbon és d'una lògia maçònica...de Londres

El Borbó també és maçó, però d'una lògia anglesa. Alfa 3 de London. Aquí és secreta, però allà no. Aquesta només és per a les famílies de casta i no hi ha ni registre. Alguns polítics de pes també ho són. Allí, gràcies a Déu, no té cap influència. Els qui l'envolten el fan anar per allà on volen ells. Ja vaig dir que no es pot enfadar a la imitació que li fa el Toni Albà al programa Polònia!, perquè el treu molt millor del que és a la realitat.

La batalla de 2008

L'aliança entre el PP i els bisbes franquistes provoca una gran alarma social

Al PP la jugada i el tret li poden sortir per la culata. L'aliança entre els bisbes fatxes forasters (**Rouco + Cañizares + García Gasco**) i el PP (**Aznar, Rahoy, Acebes, Zaplana, Mayor Oreja, Estaràs...**) per intentar tornar als anys 40 del segle passat on imperava el nacional catolicisme els pot sortir malament ja que ha generat una gran alarma social dins la societat la majoria de la qual no està disposada a renunciar a conquestes com el divorci, per exemple. L'objectiu del búnquer integrista i franquista de l'església està ben clar: catapultar el PP altra vegada a la Moncloa. La majoria de la gent no oblidarà però que durant els 8 anys de govern **Aznar** (1996 - 2004) aquests mateixos bisbes van callar com a morts quan de fet la llei de l'avortament o del divorci eren exactament les mateixes que hi ha ara. Es pot ésser més fariseu, hipòcrita i farsant? En aquest punt cal precisar que cap bisbe català ni basc va voler donar suport amb la seva presència a l'aquellarre fonamentalista i impresentable dels aiatol·làs forasters de diumenge passat a Madrid. Els bisbes forasters de Balears imposats per **García Gasco**, en canvi sí que

hi foren presents denigrant el bon nom de Mallorca, Menorca i Eivissa i deixant-lo a l'alçada del betum.

Davant l'ofensiva integrista i fatxa organitzada per l'església madrilenya i el PP cal que la societat civil s'organitzi fins i tot al marge dels partits polítics progressistes. Això passa, entre d'altres coses, per: * Elaborar una llista de tots els dirigents (consellers, batles, regidors...) del PP que estan divorciats, separats o que van de putes, per exemple, i escampar-ho per internet durant la campanya electoral. Es pot començar, per exemple, per qui va ésser vicepresident del primer **Aznar**, **Álvarez Casco**, un polític catòlic "modèlic" que cada quatre cinc anys canvia de dona com qui canvia de cotxe i a més la seva última santa esposa és més jove que les filles que té del primer matrimoni. * Elaborar igualment una llista amb totes les cares públiques del PP que són homosexuals. Aquí també es podria començar pel candidat del PP a les properes eleccions, **Mariano Rahoy**, a qui els dirigents del lobby gai que hi ha dins el propi PP van convidar a sortir de l'armari a

fer pública la seva condició d'homosexual i que deixàs de fer comèdia amb fotografies de la seva família devora el Papa. Dins aquest apartat mereix un lloc superdestacat el director d'**El (In)Mundo** gran defensor del búnquer integrista i fatxa de l'església, **Pedro J. Ramírez**, un altre "catòlic" modèlic i exemplar de qui cal recordar la seva condició de divorciat i també la seva història de banyes amb la sòrdida sessió de pluja daurada i el tronxo de carxofera dins el cul amb **Exuparencia Rapú**.

No cal dir que els personatges com **Jiménez Losantos** o **César Vidal** que des de la KOPEborroka donen un suport entusiasta a ofensiva integrista i tal·liban mereixen un capítol destacat. De **Jiménez Losantos**, per exemple, es pot recor-

dar la seva història homosexual amb l'escriptor **Alberto Cardín** i **Ocaña** durant els anys que va viure, per dir-ho amb paraules grates a **Rouco Varela**, ala "llibertina, depravada i viciosa" ciutat de Barcelona dels anys setanta.

* Elaborar un cens amb els noms de tots religiosos acusats i condemnats per pederàstia i d'abusos a menors, dins l'estat espanyol però també a fora. El primer de la llista pot ésser el fundador de la secta "**Legionarios de Cristo**", una organització molt important a Madrid i amb poderosos tentacles dins l'entorn de la Santíssima Trinitat (**Rouco Varela + Cañizares + García Gasco**), el mexicà **Marcial Maciel** a qui la pròpia església s'ha vist obligada a proscriure per pederasta. * Destapar davant l'opinió pública tots els noms de religiosos (cardenals, bisbes, capellans...) que porten una doble vida oculta als ulls dels seus fidels: homosexuals

amagats per una banda i per altra perseguïdors actius de l'homosexualitat des de dalt de les trones. * Destapar davant l'opinió pública tots els religiosos que públicament persegueixen la pràctica del sexe fora del matrimoni o l'ús del preservatiu i que després d'amagat tenen estimades o freqüenten prostíbuls. La societat civil no pot restar de mans aplegades davant l'amenaça terrible que suposa que el PP conxorxat amb el sector més feixista, espanyolista i reaccionari de l'església vulgui tornar a imposar el nacional catolicisme dels anys 40 del segle passat. És per això que des d'ara mateix cal totes les entitats de la societat implicades en la defensa i reivindicació de les llibertats civils (llibertat de pensament, d'expressió, sexual, etc) es mobilitzen d'aquí al 9 de març per tal de desemascarar davant de l'opinió pública la hipocresia, el doble discurs i la podridura immensa de gran part del PP i de gran part de l'església neofranquista que vol imposar un règim inquisitorial i de pensament únic.

Lobbyperlaindependencia.org

Les agressions canalles per part de Madrid i del PP fan tornar Baltasar Porcel independentista

Baltasar Porcel als setanta anys vol que Catalunya sigui un país lliure del jou espanyol

"La nit de Baltasar Porcel"

Fa només tres anys que se celebra i ja es pot dir que és tot un èxit. Em refereixo a la Nit Literària que organitza la delegació d'Òmnium Cultural a Sant Cugat del Vallès. En l'edició d'enguany, Baltasar Porcel va renunciar a llegir el seu discurs de cloenda de la Fira de Frankfurt, com estava previst, i va fer una magnífica i emocional improvisació. Va començar blasmant el circ

polític mediàtic que ha suposat el certamen, en el sentit que se l'ha utilitzat com a eina d'autocomplaença interior ocultant-ne el baix rendiment comercial, i, a poc a poc, sense adonar-se'n, va anar pujant el to reivindicatiu fins acabar esperonant els catalans a prendre consciència dels seus drets nacionals i a plantejar-se definitivament la idea d'esdevenir un poble sobirà i lliure del jou espanyol. Confesso que em va sorprendre, aquest discurs de Porcel. Em va sorprendre agradablement, perquè en els seus 70 anys de vida mai no

havia expressat d'una manera tan diàfana i contundent el suï-

cidi que suposa per a Catalunya la seva dependència d'Espanya. Gràcies a la nostra subordinació, no tenim només el dubtós honor de ser la nació més espoliada d'Europa, també podem presumir, gràcies a unes infraestructures tercermundistes, d'haver esdevingut un país raquític que es mira amb resignació cristiana la conversió de Madrid en una megalòpolis marítima. Sí, marítima. O és que ningú no s'ha adonat que el País Valencià ja és avui una prolongació de la Comunitat de Madrid? Ningú no s'ha adonat que totes les

accions del govern espanyol van destinades a fer de Madrid el centre neuràlgic de la nostra vida? Porcel ha trigat molts anys a fer el discurs de l'altre dia, però l'ha fet, i fent-lo ha esperonat la nostra autoestima. És una manera de dir-nos que qui té autoestima no permet que ningú decideixi per ell. Gràcies, Baltasar. **Informa:** WWW.VICTORALEXANDRE.CAT.

Víctor Alexandre

Reproduït de www.victoralexandre.cat i de www.radiocatalunya.ca

L ' A N T I F E I X I S M E A M A L L O R C A . X I V L L I B R E

(Les lluites del segle XXI)

Per la independència

MIOUEL LÓPEZ CRESPI

La Universitat de Lleida, l'Alternativa Estel i Edicions El Jonc: l'anàlisi de la transició (la restauració borbònica) en el llibre *De l'esperança al desencís: la transició als Països Catalans*

La publicació del llibre De l'esperança al desencís. La transició als Països Catalans (Edicions El Junc, Lleida, 2006) m'ha fet recordar les dificultats de la tenebrosa època de la postmodernitat per a servir la memòria històrica de l'esquerra revolucionària, del moviment independentista dels Països Catalans. Sempre recordaré, per la brutalitat demostrada, per la tàctica emprada pel carril·lisme i afins contra el meu llibre de memòries L'Antifranquisme a Mallorca (1950-1970) (El Tall Editor, Ciutat de Mallorca, 1994), la campanya rebenquista dels mentiders, calumniadors i pamfletaris Ignasi Ribas, Gabriel Sevilla, Antoni M. Thomàs, Albert Saoner, Bernat Riutort, Gustavo Catalán, José Mª Carbonero, Jaume Carbonero i Salvador Bastida l'any 1994. Personatges que tengueren la barra i el cinisme de publicar un tenebrós pamflet a la premsa illenca on afirmaven, sense cap mena de vergonya, que els partits i les organitzacions comunistes que en temps de la transició no acceptàrem la política de Santiago Carrillo, les seves renúncies i claudicacions, érem —deien— al servei del franquisme policíac. Hauríem de retrocedir al temps de la guerra civil, quan l'estalinisme ordí brutals campanyes d'extermini ideològic i físic contra el POUM i la CNT, que conduïren a l'extermini de bona part de l'avantguarda marxista catalana —amb la desaparició física d'Andreu Nin, no ho oblidem—, a la mort de centenars d'anarquistes en els Fets de Maig del 37 a Barcelona, per a trobar una putrefacció semblant.

El dogmatisme i el sectarisme representat pels antics dirigents carrillistes de les Illes i sectors afins volien demonitzar la recuperació de la memòria històrica del marxisme de tendència trotsquista, del nacionalisme d'esquerra, de l'anarquisme. El pacte de silenci del temps de la transició establert per la "unió sagrada" formada pels franquistes reciclats, el carrillisme neoestalinista i la socialdemocràcia espanyola, no volia que hi hagués visions alternatives a la "història oficial" de la transició. S'havia d'enterrar la memòria de

les possibilitats revolucionàries i independentistes de començaments dels setanta, anihilar el record de les organitzacions marxista-revolucionàries, del consellisme, dels moviments antisistema del moment. Pseudohistoriadors falsament “objectius”, al servei de la maniobra de restauració monàrquica, enlairaven fins a la nàusea el “paper fonamental de la monarquia en la instauració de la democràcia”, la “clarividència de Santiago Carrillo i Felipe González” per haver liquidat l’herència leninista i republicana (en el cas del carrillisme) i marxista (en el cas de Felipe González). Ara ja no serien solament els intel·lectuals reaccionaris, els hereus del falangisme, de l’històric anticomunisme de la dreta els que blasmarien contra el marxisme com a mètode d’anàlisi de la realitat, com a guia per a l’acció de les classes i pobles oprimits. Ara, en els moments àlgids de la transició, s’hi afegien les direccions del PCE i del PSOE, estretament aliats amb els sectors reformistes del *Movimiento*, units per a aturar l’onada revolucionària que sacsejava la dictadura a mitjans dels anys setanta.

Calia i cal estudiar a fons el que s'esdevengué en la transició lluny de les edulcorades interpretacions de la Victòria Prego i divulgadors semblants. Una interpretació, la de la Prego, que ja va bé a tot el ventall de servidors del règim, siguin aquests del partit que siguin. Però en el seminari que férem a la Universitat de Lleida organitzat per l'Alternativa Estel, les ponències del qual han servit per a editar el llibre De l'esperança al desencís: La transició als països catalans, un llibre col·lectiu de Josep Fontana, Miquel López Crespí, Josep Guia, Antonieta Jarne, Manel Lladonosa, Martí Marín, Bernat Muniesa, Fermí Rubiralta, Ramon Usall i Carles Sastre, el que volíem era aprofundir en la munió d'aspectes oblidats i silenciats per la historiografia oficial. Historiadors, investigadors i militants de l'independentisme d'esquerra el que volíem analitzar eren qüestions com l'anorreament del projecte nacional dels Països Catalans, l'origen polític del procés i les renúncies de bona part

de les forces polítiques del moment. El seminari, els debats, les actes que ha publicat Edicions El Jonc tenien i tenen com a objectiu fonamental que aquestes anàlisis esdevinguin una eina útil per a transformar l'actual realitat dels Països Catalans.

Com explica molt bé Feliu Ripoll, l'estudi de la restauració borbònica, l'inici del postfranquisme ens situa davant un primer problema: "Segons es reconeix al pròleg, un primer inconvenient va ser la delimitació cronològ-

ica d'aquest període històric, convenient que fos estudiada des dels darrers anys del franquisme (amb Franco encara viu) fins al 1982, any de la victòria del PSOE a les eleccions a les Corts espanyoles. El conte de fades d'aquest procés es va saldar, en definitiva, en un continuïsmе evident amb el règim en teoria superat, amb la 'traïció dels líders' i el canvi de la ruptura democràtica per un lloc en la nova administració política i, com a conseqüència d'aquests fets, la desaparició del projecte nacional i

social que comporta en si mateix la territorialitat dels Països Catalans. La manca d'un projecte global en la lluita antifranquista, l'abandonament de la unitat d'acció a través de l'Assemblea de Catalunya (AC), la continuació de la repressió i el terrorisme de l'estat contra els opositors al règim, la supeditació a les demandes europees i nord-americanes d'una transició sense ruptura i la restauració de la monarquia borbònica, són peces claus en aquest procés. Aquest procés, però, no ha servit per resoldre els anomenats pels espanyols problemes "català" i "basc" perquè no s'ha fet front a la causa primera que els genera: l'opressió nacional i de classe del capitalisme espanyol".

Només qui ha viscut en carn pròpia les campanyes contra el leninisme, en el cas del PCE, i contra el marxisme, en el cas de la socialdemocràcia, la batalla per l'anorreament del projecte nacional dels Països Catalans, pot copsar la brutalitat ideològica dels anys inicials de la restauració monàrquica. Tot l'aparell ideològic, i polític, els mitjans de comunicació; tot el poder dels partits del règim, dels sindicats domesticats, de les tribunes parlamentàries es posaren al servei de la liquidació de la memòria històrica republicana, independentista i antisistema de les classes i nacions oprimides de l'estat. Els fonaments del règim sorgit de la reforma del franquisme s'havia de fonamentar damunt la liquidació de qualsevol expectativa d'autèntic canvi social o que pogués posar en qüestió l'essència de la "sagrada unidad de España". La lluita ideològica i política, la manipulació de la història, tant en aspectes fonamentals del passat com del present, eren el complement bàsic de les mesures econòmiques —els famosos Pactes de la Moncloa, de 1977— que havien de rompre l'espina del poble treballador, de les avantguardes nacionals dels pobles de l'estat.

Visquérem uns anys tenebrosos enmig d'un silenci que solament ara, amb la publicació per part d'Edicions El Jonc del llibre *De l'esperança al desencís. La transició als Països Catalans* i d'altres aportacions semblants, es comença a trencar.

A finals dels anys setanta i durant tota la dècada dels vuitanta, cap editorial oficial no volia publicar ni saber res de la memòria de l'esquerra conseqüent. Un espèss mur de silenci havia caigut damunt la rica experiència de les avantguardes comunistes i nacionalistes que no eren d'obediència carrillista o socialdemòcrata

Els primers llibres crítics damunt el procés de la restauració monàrquica, la mal anomenada "transició", que era, en definitiva, la consagració de la victòria franquista del trenta-nou, però aquesta vegada sota la coartada de la legalitat

constitucional —reafermant de la unitat de l'estat espanyol, la monarquia, el capitalisme— eren silenciats o demonitzats com aquell llibre de memòries meu, *L'Antifranquisme a Mallorca (1950-1970)*. La lúcida visió de Gregorio Morán, l'anàlisi de les renúncies de mitjans dels anys setanta descrites en *El precio de la transición* (Editorial Planeta, Barcelona, 1991), restà oculta i silenciada al gran públic. Els llibres d'estricta militància revolucionària, els estudis fets per dirigents trotsquistes com l'amic i company Van den Eynde, l'"Anibal Ramos" de la clandestinitat, dirigent del PORE (Partido Obrero Revolucionario de España) o de la mateixa Elena Ódena, la dirigent del PCE-ml, només eren al l'abast de reduïts cercles de militants i simpatitzants de les organitzacions d'esquerra que no havien pactat amb el franquisme reciclat. L'històric dirigent del MDT Carles Castellanos només va poder veure editat *Reviure els dies. Records d'un temps silenciats* (Pagès Editors) l'any 2003.

A finals dels anys setanta i durant tota la dècada dels vuitanta, cap editorial oficial no volia publicar ni saber res de la memòria de l'esquerra conseqüent. Un espèss mur de silenci havia caigut damunt la rica experiència de les avantguardes comunistes i nacionalistes que no eren d'obediència carrillista o socialdemòcrata. L'independentisme era silenciats i marginalitzats, no solament per PCE, PSOE i AP-PP. A Catalunya Principat era CiU, els intel·lectuals servils que cobraven de la dreta, els encarregats de lloar les "possibilitats nacionalistes" de la col·laboració, primer amb Suárez, després amb els socialistes espanyols i més tard amb els governs del PP. A tots interessava esborrar la memòria col·lectiva del nostre poble, les experiències més avançades, tant les fetes en temps de la guerra i de la postguerra com les dels anys seixanta i setanta. La memòria històrica de les lluites de la transició a favor de la República, el socialisme i els drets dels pobles a l'autodeterminació descrites en els llibres d'"Anibal Ramos" *El proletariado contra la 'Unión Sagrada: Anticarrillo* (Editorial Crítica Comunista, Madrid, 1980), *Ensayo general (1974-1884)* (Ediciones La Aurora, Barcelona, 1984) o els d'Elena Ódena *Escritos sobre la transición* (Ediciones Vanguardia Obrera, Madrid, 1986) no existien per al gran públic. Aquells que hi havien participat en servaven la memòria. Però cap d'aquelles experiències era analitzada des d'una perspectiva de ruptura amb la reforma del franquisme.

Un dels primers llibres que tengué un cert impacte editorial i començà a arribar a sectors cada vegada més amplis de l'avantguarda nacionalista i d'esquerra dels Països Catalans va ser el primer volum de *La traïció dels líders* (Llibres

del Segle, Girona, 1993) del gran patriota i amic Lluís M. Xirinacs. Com explicava en el seu moment Llibres del Segle: "el llibre [*La traïció dels líders*] és concebut com una ajuda a la recuperació de la memòria col·lectiva i té dues parts, la primera de les quals forma el volum que teniu a les mans i transcorre entre 1971 i les grans manifestacions per l'amnistia de febrer del 1976". I afegia: "Descriu d'un mode inèdit les lluites clandestines d'aquells anys. Se'n promet una segona part, *La collita perduda*, on es posa a la llum l'autoperpetuació d'una classe política girada d'esquena a la veritable participació de la societat en la cosa pública".

L'exemple de lluita constant de Lluís M. Xirinacs, el suport que va donar a alguns dels meus llibres, m'encoratjà a continuar publicant alguns records i anàlisis d'aquell període convuls. I per això mateix, després dels atacs rebenistes del neoestalinisme illenc contra el llibre de memòries *L'Antifranquisme a Mallorca (1950-1970)*, vaig publicar *Cultura i antifranquisme* (Edicions de 1984, Barcelona, 2000), *No era això: memòria política de la transició* (Edicions El Jonc, Lleida, 2001), *Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart* (Edicions Cort, Ciutat de Mallorca, 2003) i *Cultura i transició a Mallorca* (Edicions Roig i Montserrat, Ciutat de Mallorca, 2006).

Fonts valuoses sobre les primeres dècades de l'independentisme revolucionari català (i, en algun cas, sobre les dècades següents) són, entre d'altres: *Orígens i desenvolupament del PSAN, 1969-1974*, de Fermí Rubiralta (Barcelona, La Magrana, 1988); *Per l'alliberament nacional i de classe (escrits de clandestinitat)*, de Josep Ferrer (Barcelona, Avançada, 1978); *La lluita armada als Països Catalans: història del FAC*, de Jordi Vera (Sant Boi de Llobregat, Edicions Lluita, 1985); *De la Reforma al Estatut*, de Josep Huguet (Barcelona, Avançada, 1979); "L'esquerra nacionalista, avui", monogràfic de la revista *Quaderns d'alliberament*, núm. 7 (febrer 1982); *L'independentisme català (1979-1994)*, de David Bassa, Carles Benítez, Carles Castellanos i Raimon Soler (Barcelona, Llibres de l'Índex, 1995); *Terra Lliure: 1979-1985*, de Jaume Fernández i Calvet (Barcelona, El Llamp, 1986); *Parla Terra Lliure: els documents de l'organització armada catalana*, a cura de Carles Sastre (Lleida, El Jonc, 1999, amb segona edició el 2000); les sèries revistes *Lluita* del PSAN i del PSAN-P/IPC; les revistes *La Falç*, d'ECT, i *La Nova Falç*, de l'OSAN/IPC... No oblidem, tampoc, la rica deu d'informació que és *Origen de la bandera independentista*, del malaguanyat Joan Crexell (Barcelona, El Llamp, 1984). Materials, tots ells, de consulta imprescindible per a poder analitzar, amb coneixement de causa, la trista història de les renúncies i clau-

dicacions de l'època de la restauració borbònica.

Vet aquí el nus de les traïdes de la transició: aconseguir, mitjançant la consolidació dels models de participació electoral sota el control de la banca i els grans mitjans de comunicació, acabar amb les mobilitzacions revolucionàries de la societat civil, el protagonisme de les plataformes de lluita, dels partits antisistema, del moviment independentista. I no solament es tractava de liquidar la memòria col·lectiva o de destruir grups, partits, sindicats, associacions no domesticades, sinó, i això era molt important, enterrar sota tones de ciment armat experiències culturals del tipus de la Nova Cançó, l'experiència i continguts del Congrés de Cultura Catalana dels anys 76-77 i munió d'activitats rupturistes semblants. I és contra aquesta manipulació que han exercit i exerceixen encara els corifeus de la mistificació que Edicions El Jonc ha publicat *De l'esperança al desencís. La transició als Països Catalans*, un recull de les aportacions fetes a la Universitat de Lleida per Josep Fontana, Miquel López Crespí, Josep Guia, Antonieta Jarne, Manel Lladonosa, Martí Marín, Bernat Muniesa, Fermí Rubiralta, Ramon Usall i Carles Sastre.

La recuperació de fets essencials de la transició, l'anàlisi del caramull de renúncies i claudicacions de l'esquerra oficial tal com han fet Carles Castellanos en l'imprescindible *Reviure els dies. Records d'un temps silenciats* (Pagès Editors, Lleida, 2003) o la trilogia de Lluís M. Xirinacs *La traïció dels líders* (Llibres del Segle) ha estat un treball prou difícil i complicat.

Lluís M. Xirinacs ens fornía uns estris d'investigació, unes armes per a la recuperació de la memòria de la transició, del paper dels partits del règim, d'extrema utilitat. Ben cert que bona part de l'actual fornada de revolucionaris i d'independentistes d'esquerra dels Països Catalans han pogut arribar a la militància activa, a un determinat grau d'organització i compromís, gràcies a l'esforç fet pel malaguanyat Lluís M. Xirinacs. L'eutanàsia de fa uns mesos confirma, a tots aquells i aquelles que el coneguérem, a les persones que des dels anys setanta seguíem l'evolució del seu compromís, com és de terrible i costós, fins arribar a la mort, el combat per salvar la memòria col·lectiva de les lluites d'un poble contra la cort de corifeus, servils i mistificadors que ens envolta.

Any 1645 (1ª part).

per Ricard Colom

EL REIBRITÀNIC I ELS HABSBURGSEN RETIRADA. SAQUEIGS I REPRESSIÓ FRANCESA A CATALUNYA.

9 ó 10-1-1645: William Laud (71), l'Arquebisbe de Canterbury, mor decapitat a Tower Hill, el Turó de Torre, acusat d'actuar com a enemic del Parlament, per haver estat conseller polític "pro-catòlic" del rei. Al cadafalc prega: "El Senyor vulgui rebre la meua ànima, i tenir pietat per mi, i beneir aquest regne amb pau i caritat, perquè no hi hagi aquesta efusió de sang cristiana entre ells".

Memorial adreçat a la Generalitat per les viles de Gandesa, Vilalba, Ascó, la Fatarella, Benissanet, Pobla de Massalua, Orta, Bot, Corbera, Ginestar, Prat de Comte, Flix, Miravet i Móra, on es queixen dels caps i soldats francesos "que governen en Miravet y Flix", els quals els obliguen "a donar lenyas, palles, civades, ordi, blat, vi, màrfegues, flassades, plats, scudellas y altres coses sens paga alguna, capturant los jurats del lloch que recusan fer-ho, aportant-los presos a Flix y Miravet...", els quals no deslliuren fins que fan efectiu el pagament estipulat. En aquest mateix memorial també s'acusa el morenc Gabriel Pino, que actuava com a cap dels miquelets de la zona, de robar i maltractar el cap dels jurats de la vila de Móra.

1 a 2-1645: Negociacions de pau a Uxbridge entre parlamentaristes i reialistes.

9-2-1645: James Graham, Marquès de Montrose, pren Inverlochy als Campbells (Covenanters).

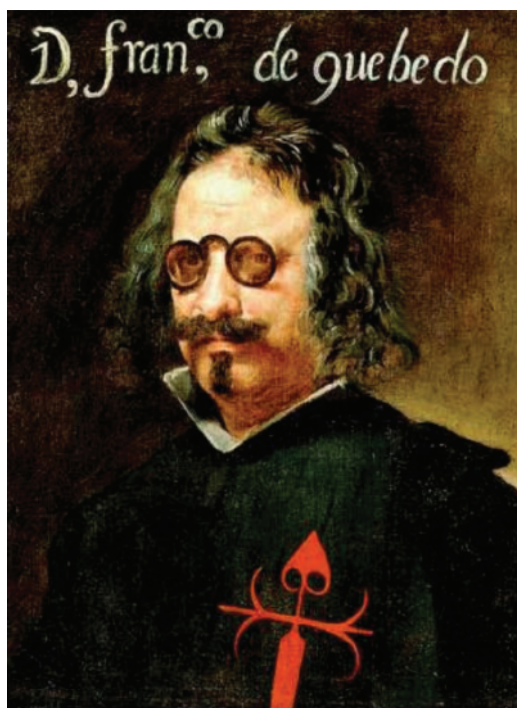

James Graham,
1st Marquis of Montrose

14-2-1645: R. Ingle, nomenat pel Parlament anglès i capità del vaixell de tabac "Reformation", navega a

St. Mary's (Maryland) i s'empara d'un vaixell comercial holandès. És el començament de "The Plundering Times" ("Els Temps dels furs").

15-2-1645: El Parlament passa l'Ordenança del Nou Model d'Exèrcit, però després no serà aprovada a la Cambra Alta.

2-1645: «Señor don Francisco, en tanto que en Cataluña quedase algun solo catalan, y piedras en los campos desiertos, hemos de tener enemigo y guerra» (Francisco de Quevedo, lletra dirigida a D. Francisco de Oviedo, amb una insinuació potser genocida).

Fracàs d'un intent de negociar la pau a les Illes Britàniques, el Parlament emprèn la creació d'un exèrcit professional permanent.

ARCHIBALD CAMPBELL, MARQUÈS D'ARGYLL.

En resposta a l'atac contra el seu clan, Archibald Campbell, 1r Marquès d'Argyll (*1598) ha aplegat els homes del clan per repel·lir els invasors. Ara els Campbells forcen les Terres Altes a la batalla d'Inverlochy, a la vora de Ben Nevis a Lochaber, on són aixafats. Les tropes de Montrose, en particular els homes del clan Donald i els irlandesos confederats, es guanyen una molt mala reputació entre la població escocesa en general. Cometen una sèrie d'atrocitats contra els civils escocesos, especialment quan fan campanya al territori dels Campbells, Argyll. Segons criteris moderns, els reialistes escocesos serien acusats de criminals de guerra, encara que s'hauria de dir que les tropes dels Covenanters es comporten igualment mal a les Terres Altes, nord-est d'Escòcia i Ulster contra civils en territori controlat pels reialistes o pels Confederats.

Les forces parlamentaristes de Brereton assalten el

bastió reialista de Chester.

Revolta de R. Ingle: Aquest capità interpreta a la seva manera les lletres parlamentàries com a una llicència per a "robar als papistes" pel Riu Potomac, a Maryland. Ajudat per William Claiborne, el seu atac escampa els pobladors al voltant de St. Mary's City (Maryland actual) i força el Governador Leonard Calvert a fugir.

El General suec Torstensson continua per Eger, Pilsen i Budweis cap a Viena.

Comencen les negociacions de pau sueco-daneses al poble de Brömsebro a la frontera entre les províncies Blekinge i Småland.

24-2-1645 (ó 6-3-1645): El general Torstensson derrota els austríacs Gotz, Weert i Hatzfeldt a Jankow/Jankowitz / Jankau, prop Tabor i de Praga. Gotz mor i la meitat del seu exèrcit també, o és capturat: la carretera a Viena queda oberta als suecs.

D. 24-2-1645 (o D. 6-3-1645): L'emperador Ferdinand III fuig de Viena cap a la seguretat relativa de Grätz. Ferdinand ofereix part de Bohèmia i Silèsia a Maximilià a canvi de soldats. Però el cap bavarès no té soldats per a cedir, amb Turenne avançant una altra vegada des del Rin. Torstensson decideix consolidar la seva posició a Moràvia, i de nou assetja Brno.

? Finals-3-1645: L'Exèrcit de Weimar de Turenne és a Durlach.

2-4-1645: Robert Devereux dimiteix com a comandant suprem dels Parlamentaris.

6-4-1645: L'Exèrcit de Weimar és a Pforzheim. D'alí marxa a Heilbronn i a Rothenburg-on-Tauber, quan Turenne decideix anar-se'n cap al nord a la recerca de subministraments i reclutes, als territoris del seu aliat: els tres exèrcits combinats no fan més de 35.000 homes.

7-4-1645: Michael Cardozo s'esdevé el 1r advocat jueu del Brasil.

15-4-1645: La Cambra dels Lords finalment passa la "Self Denying Ordinance", nou model d'Exèrcit per ordenança parlamentària, per a reorganitzar l'exèrcit Roundhead cap a una força professional, amb Lord Thomas Fairfax al seu cap.

29-4-1645: Cromwell prova de prendre Farringdon però és refusat.

5-5-1645 (ó 15-5-1645): Batalla de Mergentheim: El Mariscal Henri Turenne és sorprès pels bàvars de Mercy prop de Mergentheim. Mercy provoca víctimes d'un 70-85% a l'exèrcit de Turenne, el qual ha de fugir a Hesse-Cassel, per cercar reforços entre suecs i hesians.

9-5-1645: L'exèrcit de Montrose és sorprès a Auldearn

Mitjans-5-1645: Enghien, a marxes forçades des del Mossel-la, creua el Rin per reparar el desastre de Mergentheim.

30-5-1645: Les forces reialistes de Montrose, que esperen apartar Sir Thomas Fairfax del setge contra Oxford, envaeixen Leicester.

Primavera-Estiu-1645: Königsmarck ataca els suecs per allà on van, però Turenne s'aplega amb un altre exèrcit francès dirigit pel duc d'Enghien i marxa cap al sud.

7-6-1645: La participació del clan Gregor, comandat pel seu nou cap, Patrick Roy de Glenstrae, porta Montrose a comprometre's, en nom del rei, que el nom i les terres dels MacGregors es restauraran una vegada el líder parlamentari Oliver Cromwell i els seus aliats seran derrotats.

11-6-1645: Els ambaixadors francesos i suecs a les negociacions de Westfàlia presenten llurs demandes inicials

14-6-1645: Derrota monàrquica a Naseby: És un

dels moments més decisius de la guerra. El Príncep Rupert comanda el principal exèrcit del rei, i ataca les forces parlamentàries a Naseby, Northamptonshire. Les forces de Fairfax resisteixen l'atac, i Rupert i la seva cavalleria se separen del combat i malbaraten temps atacant un tren d'equipatge, mentre que Henry Ireton i Cromwell envien la cavalleria per capgirar la batalla. El rei Charles prova de portar la seva pròpia cavalleria a rescatar la infanteria envoltada, però el Comte de Carnwath, que decideix que una càrrega de cavalleria és massa perillosa per al rei, agafa la brida de Charles i detura l'intent de rescat. Charles llavors intenta dur la cavalleria restant de tornada a Leicester però Fairfax el persegueix durant tot el camí. Les forces realistes hi queden prou malmeses.

D. 14-6-1645: El rei fuig a la frontera gal·lesa i es retira a Hereford, encara esperant guanyar amb el suport d'Irlanda i reclutar més tropes del País de Gal·les.

18-6-1645: Rendició de Leicester.

1645: **Repressió francesa contra dissidents catalans en les mateixes institucions catalanes:** Detenció del diputat eclesiàstic Gispert d'Amat, i executat l'assessor de la Diputació Josep d'Amigant.

Memorial –aïllat– del Quai d'Orsay, on distingeix els braços o estats catalans en “*bien affectos confirmez et perseverans, malafectos formes, malcontents ou degoutez et gens timides et indifferends*” diu que “*le gros des peuples a esté la base, le fondement sur lequel s'appuie l'autorité royale (de Louis XIII al Principat) a donné jusques ici telle terre à tous les malafectos que ça esté le veritable frein...*”

Joan Guàrdia descriu com va l'allotjament a les seves terres, on sojornen “4 o 5 sent soldats de cavall que ens han donat gran dany perquè no han pagat res y aguesen trigat un dia més a passar nos hagueren menjades las criatures (...) bé pareixia un firal entre cavalls y gent, uns dallaven altres segaven...”.

Bagà (Berguedà) envia 30 reclutats i crida some-
tent general.

El General francès comte d'Harcourt, nomenat virrei de Catalunya, triomfa a la ribera del Segre contra els hispànics (Urgell, Balaguer...), però fa figa davant Lleida. Les forces francocatalanes d'Harcourt ocupen la fortalesa de Roses, fins aleshores en poder dels castellans.

Corts valencianes: aproven la creació d'una Junta de Contrafurs (que reobre la porta a la formació d'ambaixades, reclamades pel regne des del 1564 per a queixar-se davant del rei, però que no són els Contrafurs demanats pels valencians des del 1626) i una altra de Servei de les Corts, per la 2ª, 1.200 homes per a 6 campanyes de 8 mesos cadascuna, i això és sols una petita part de la contribució de guerra. La creació d'aquestes 2 juntes és una tàctica autoritària de Madrid per dividir les funcions bàsiques del pactisme: subsidis a canvi de reparació de greuges i contrafurs. Això vol dir que els valencians han de pagar més sense cap contrapartida política: de franc. Totes les reclamacions dels braços valencians continuen sens eixida:

–Les places de capa i espasa (a les magistratures reials més importants) del Consell d'Aragó i de la Reial Audiència, que la noblesa reclama des del 1626, encara que són confirmades, continuaran congelades.

–Continua revocat el dret d'insaculació del 1633 de la ciutat de València.

–Continua rebutjada la súplica d'anul·lació del poder d'arbitratge del virrei entre els jurats i el Consell General de València.

–Continua desestimada la possibilitat de treure de Castella, en or i plata, els diners obtinguts de la venda de la seda valenciana.

El poder central o no volia cedir en res o sols estava disposat a fer-ho per la gràcia reial i mai no per la via del decret de corts.

De fet són les darreres corts valencianes sota els Àustria: privades ja de tot poder decisiu, els Habsburgs ja no es molestaran a convocar-les mai més, perquè obtenen els diners sense res a canvi.

Comencen també al regne valencià els allotjaments militars forasters.

Edició dels Furs valencians, amb un “*Vocabulario ú Onomasticón de Voces de los Fueros*”, interessant glossari de Gaspar Gil Polo i Josep Llop.

El Consell d'Aragó s'imposa als braços durant i després de les corts, directament i per mitjà d'una Junta de Matèries que compta amb la presència del valencià Cristòfor Crespí de Valldaura.

El President Gaspar de Borja y de Velasco deixa el càrrec de Conseller de la Corona d'Aragó (1637-1645).

Mort de l'impressor i erudit gascó Pere Lacavalleria.

Epidèmia de pesta a Àustria

MAGNUS DE LA GARDIE. Suècia s'amplia.

Guerra entre Portugal i Holanda al Brasil.

Naix el polític britànic Sidney Godolphin, darrer Comte de Godolphin (†1712).

Cristina de Suècia s'envolta d'aventurers bohemis, i s'amoroseix de Magnus de la Gardie, un seductor atractiu, extravagant, malbaratador, favorit de la Reina. Quan Charles retorna d'Alemanya, l'amor de Cristina per Charles es refreda, però romanen en amistat i respectuosos l'un de l'altre per a la resta de llurs vides, i sempre desitjarà de prendre-la per muller. Cristina ajuda a crear el primer diari suec. Durant uns anys Cristina estimarà Magnus, qui es casarà amb la seva única amiga dona, Maria Eurphryosyne. Cristiana els avarà tots dos fora, a França durant un any, tot mantenint les amistats dels dos. Més tard es girarà contra Magnus, suposadament perquè li menteix, però possiblement a causa dels abusos d'ell cap a la bona voluntat de la reina.

Les converses de pau entre Imperi Sacro-Romà i França queden obertes a Munster i Osnabruck.

L'arribada de l'enviat papal Giovanni Battista Rinnuccini afegeix una dimensió diplomàtica a la Guerra de les Illes Britàniques, en negociar les condicions d'entrada d'un exèrcit irlandès en la guerra (que al final no es materialitzarà).

Mor Mikhaïl Romanov, Tsar de totes les Rússiaes.

El succeeix el seu fill Alexei I (Alexei Mikhailovich Romanov, *1629).

TSAR ALEXEI I ROMANOV.

Gairebé tots els nadius que viuen a l'actual Ciutat de Nova York han estat exterminats per una guerra de 5 anys contra els holandesos.

L'Imperi d'Otomà envaeix Creta, pren Chania/Hania, però pateix greus pèrdues navals. El Soldà envia a Islam Giray III, Khan del Crimea, per més esclaus per als galiots. Giray ataca Rússia i Polònia, i fa uns 6300 presoners. Basteix una mesquita a Creta.

Mor el gurú sikh Har Govind, succeït com cap de Sikhs pel seu nét el gurú Har Rai

Mor Nur Jahan (*1577), vídua de l'emperador mogol Jahangir Xah i mare de Xah Jahan.

L'Imperi Xinès al canvi de Dinasties (Ming a Qing).

El rebel xinès Li Zi-x'eng mor, assassinat o suïcidat, els Manxús al poder el derroten. “Aquests tres delictes provocaven ràbia per tot el regne i eren massa greus per ser perdonats pel Cel. Per això, he rebut respectuosament el mandat del Cel i he posat en ordre l'exèrcit per castigar els seus delictes” (Dorgon, general Manxú, als Ming del sud).

Les tropes de Dorgon troben una tenaç resistència quan intenten prendre Yangzhú, defensada pel comandant lleial als Ming, Xi Kefa; així que quan la prenen maten la majoria dels habitants. “Últimament quan el nostre gran exèrcit arribà a Yangzhú i la seva població intentà tenaçment defensar-se'n, sentí compassió profunda per les vides de la gent i no podia suportar la idea de llançar una ofensiva. Sentidament, jo els feu entendre les conseqüències d'una resistència, però, després d'uns quants dies, els oficials continuaren resistint. Arriben les ordres per atacar la ciutat i matar-ne els habitants; sols les dones i als nens podien ser agafats com a presoners. No era la meua intenció original però s'esdevingué perquè no hi havia cap altra possibilitat. En el futur, Yangzhú servirà com a escarment per a oficials que no es rendeixen a l'arribada del nostre gran exèrcit” (Príncep Iu en un en un paper imprès després de la massacre de Yangzhou).

El príncep sudista Ming Iu es proclama Emperador a Nanjing, però el seu regnat és curt car les forces de Dorgon prenen la ciutat el mateix any.

El primer emperador manxú (Dinastia Qing).

La revolució venezolana en perill

El referèndum del 2 de setembre, per a reformar la Constitució, ha donat la majoria al “no”. Defensat pels opositors a Chávez recolzats per l'ambaixada dels USA. 4.379.392 electors votaren “sí”, i 4.504.354 “no”. Una diferència de 124.962. La abstenció ha estat del 44,11% molt superior al 25,3% de la abstenció en les eleccions presidencials de desembre de 2006, que en Chávez guanyà amb el 63% dels vots.

El referèndum ha estat precedit d'una violenta campanya dels EE.UU., les multinacionals, el Rei i els mitjans de comunicació privats, a Veneçuela i fora. Deien que en Chávez era un dictador i preparava un frau. Propaganda verinosa que xoca amb la realitat del referèndum, la transparència del resultat, la total llibertat de propaganda.

Junt a aquesta campanya, l'imperialisme americà recolzat pel govern de Colòmbia, principal subministrador de productes de primera necessitat, ha organitzat la penúria d'aliments. Igual que quan la CIA preparà al cop contra n'Allende en 1973.

Recordem que la Constitució del 1999, consagrà al caràcter públic de PDVSA, l'empresa petrolífera nacional, i obliga a les multinacionals del petroli a integrar-se en societats mixtes en les que PDVSA és majoritària. El govern ha

utilitzat els ingressos del petroli per a despeses socials, escoles, sanitat, infraestructures.

Segons els darrer informe del CEPAL, “la pobresa ha disminuït a Veneçuela un 31% en els 9 anys del govern d'en Chávez”. Mentre creix al Brasil, sota el govern de Lula, deixeble del Fons Monetari Internacional, a Mèxic sota el president fraudulent, en la pròpia UE sotmesa al dèficit zero de Maastricht.

Per a l'imperialisme, és insuportable que un govern nacionalitzi i inverteixi milers de milions de dòlars en satisfer les necessitats de la població, i no la voracitat dels mercats financers. Per a ells, aquest govern ha de ser tombat.

Sens dubte, al “victòria” de la oposició serà explotada a fi d'intentar acabar amb totes les conquestes de la revolució veneçolana, la nacionalització del petroli, la reforma agrària, al renacionalització d'empreses privatitzades, etc.

Està en joc la unitat i la sobirania de la nació veneçolana. A través de les pàgines de L'ESTEL, diré que estic incondicionalment al costat del poble de Veneçuela i dels seu govern, front a les amenaces de l'imperialisme i els seus algtutzirs.

Pere Felip i Buades

En català: botifarra

A què ve que sigui tan cabdal i prioritari aconseguir representació illenca nacionalista a Las Cortes de Madrid? Quines passes decisives, o no tan decisives cap a la Independència (veu pròpia i diferenciada), ha representat al llarg dels anys la presència parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, el Partit Nacionalista Basc, Nafarroa Bai, Eusko Alkartasuna, la Chunta Aragonesista, Coalició Canaria o Convergència i Unió? Si res s'ha legitimat amb aquesta presència ha estat l'existència de l'Estat Espanyol i del seu règim monàrquic parlamentari blindats per les armes de la seva Constitució. Perquè hem de ser en això tan regionalistes com els altres?

En tot cas, no és cap secret que el veritable interès d'UM o ERC illes en aquest envit i joc fora de la coalició nacionalista és carregar-se al PSM. El neonacionalisme entusiasta de la gent d'en Miquel Nadal és absolutament oportunista: en aquests moments no se juguen res. Per altra banda vull recordar que encara no fa molt, a la reforma de l'Es-

tatutet, refusaren la igualtat en drets lingüístics de catalanoparlants i castellanoparlants actuant en benefici d'aquests darrers. Quan a ERC fa el seu camí amb l'estratègia que el caracteritza: radicals en les formes i moderats en el fons. Es fan dir “Esquerra” però s'aferren a la dreta d'UM per carregar-se un PSM que al cap i a la fi és d'esquerres. Defensen el dret a decidir però no propugnen l'autodeterminació a la reforma de l'Estatut del Principat, donen la ma al rei d'Espanya i es declaren no antimonàrquics. Ambdós, en tot cas, anticomunistes viscerals. Quan al PSM estan enfangats en els seus propis i antics errors d'indefinició identitària i ideològica. Tots plegats no treuen l'entrellat en favor del País i només s'assemblen en la cara que posen a l'hora de mirar el compte corrent que els procura els càrrecs que han reeixit a assolir. El benefici de tot plegat és com sempre pels “nacionals”, ara amb el nom de PP i PSOE.

Joan Vicenç Lillo i Colomar

Homenatge a “La Trinca”

Per Nadal TV3 va presentar un programa especial dedicat a La Trinca i produït per Gest Music-Endemol, la seva Productora.

El trincaires, simpàtics com sempre recordaren l'època en què, fa 15 o 20 anys, eren els reis de l'humor català amb les seves produccions teatrals i televisives. Ningú pot oblidar la seva gosadia crítica ni la seva valentia política al esbombar les malifetes franquistes.

Jo, com tants catalanets m'esclatava l'ànima rient i aplaudint les seves parides úniques i inimitables.

Entre els seus records no hi mancaren les cites dels moments dels seus inicis, quan no tenien ni un cèntim, ni un bon equip de so, anaven justos de capital i, pobres, fins un quan temps després no pogueren respirar tranquils econòmicament parlant. El seu manager, en Grau, us en pot fer 5 cèntims.

Fins ací, res a dir. Això els hi passa als més pintats. Quantes persones han començat del no res, amb privacions i angúnies i, amb el seu esforç, talent, voluntat i il·lusió han assolit l'èxit total?

Just per aquest fet, (el assolir l'èxit total), voldria remarcar que en el programa hi vaig trobar a faltar al final, l'exposició de la seva remunxada econòmica fins al punt d'arribar a fer negocis a qualsevol part del món - segons m'han dit fonts creïbles- amb el seu jet privat. Fantàstic, trincaires! Felicitats!

Tothom sap el què significa el tenir un jet per anar a fer negocis. Comporta un standing econòmic d'alta qualitat. Oficines, estudis de gravació de programes, delegacions etc. i a nivell particular es pressuposa que no viuen en un apartament modest de Canet de Mar. No faria joc amb el jet.

No obstant això no es parlà de la seva situació actual. De quan eren pobres si (fa molt humà) però d'ara...

Què passa? És que no es pot dir públicament que t'has guanyat be la vida? És un pecat social el declarar que t'has fet multimilionari gràcies al teu esforç, intel·ligència voluntat, simpatia etc.?

No se li pot agrair al públic tot dient-los-hi: “Amb la vostra devoció i aportació voluntària hem venut milions de discos, em pogut crear una empresa d'espectacles, hem tingut

la sort de poder comprar l'empresa Endemol i seguir triomfant creant i comprant venent programes a les més prestigioses Televisions del Planeta....ara seguim amb Gestmusic, ens va molt bé, no ens manca de res...”.

Què és aquesta mania tan catalana de no ensenyar públicament el fruit del teu esforç guanyat honradament? No tenim persones riques al nostre país? És dolent ser ric? Lla-vors perquè ens queixem quan no som més rics? Crec que no tots els rics catalans siguin uns De la Rosa, oi?

Tots el que ens ho amaguen ho han aconseguit fent trampes i tenen por que se'n assabenti l'Agència Tributària?

O els hi costa camuflar la samarreta d'El Che Guevara mentre condueixen el seu Ferrari o esquien a Suïssa?

Passeu llista lectors, i dieu-me ben alt quants artistes nostrats coneixeu que RECONEGUIN que són rics i tenen una casa molt gran i maca, un bon cotxe, moltes propietats, terrenys, muntanyes... Quants? Feu memòria....va.... QUANTS? Tres? Dos, Set? Quants...heu dit...? No sento a ningú...crideu més que no sento a ningú...!!

Davant del vostre silenci pregunto: Penseu dons que no n'hi ha cap? Si? Dons aneu mot, però MOLT equivocats.

Aquesta malaltissa obsessió -per mi errònia- per ser POLÍTICAMENT PERFECTES i SOCIALMENT MODÈLICS ens fa molt extranyament diferents a tot el món occidental que ens rodeja.

Encara que puc intentar entendre aquesta obsessió i fins i tot acceptar-la, no deixo de veure clar que aquesta actitud està farcida de fariseisme. Altrament tots aquests rics, mig-rics i riquets que tenim a casa (artistes inclosos) i tenen mal cos per haver d'amagar-ho i no fer-ho saber als 4 vents, donarien bona part de la seva riquesa als més pobres per ser coherents amb la seva visió del ser perfecte i modèlic. I NO HO FAN.

I ho haurien de fer per sortir d'aquesta contradicció tant flagrant que els pot portar a la infelicitat eterna.

O així m'ho sembla a mi, perdoneu.

FRANK DUBÉ

Intersindical-CSC critica les dades de l'atur 2007

El sindicat Intersindical-CSC ha valorat “molt negativament” les dades fetes públiques aquesta setmana sobre l'evolució de l'atur al Principat, l'any 2007. Aquestes mostren que aquest territori ha acabat l'any amb 265.789 desocupats, 5.000 més que al final de 2006, un fet que suposa un augment interanual de gairebé el 2 per cent. Al desembre de 2007, l'atur al Principat va augmentar en gairebé 7.000 persones (2.55% més que el mes anterior).

Intersindical-CSC creu que “la centralització a nivell estatal de les relacions laborals sumada a la precarietat de l'economia impedeix que Catalunya pugui dur a terme polítiques pròpies d'ocupació i això afecta el mercat de treball i impedeix fer front a la crisi econòmica”. Per la secretària confederal de la Intersindical, “la crisi dels sectors de la construcció i serveis [sobre els que gira l'economia catalana] sumada a un sector industrial que fa anys que va en declivi torna a posar sobre la taula la

necessitat de crear polítiques socioeconòmiques pròpies per lluitar contra la precarietat laboral i assolir una ocupació estable i de qualitat”.

Comentaris:

-El robatori de prop ja de 20.000 milions d'euros/any pel eufemísticament anomenat dèficit fiscal fa estralls a la nostra economia i impedeix el creixement de l'àrea catalana.

La única política socioeconòmica pròpia és la independència degut a la voracitat imparable de la Gran Castella i la seva actitud totalitària i homogeneitzadora.

-Així és. Malauradament això continuarà a pitjor. L'absència d'espina dorsal en les infraestructures dels Països Catalans, és a dir l'absència d'eix Perpinyà-Elx (o Narbona-Cartagena) ens impedeix lligar els Països Catalans, ens obliga a dependre de regions espanyoles i occitanes i ens aïlla de les xarxes de comunicacions i transports europees. Ahora, en no poder

els ports i aeroports desenvolupar llur potencial expansiu per desconexió ferroviària i viària, també ens condemna a seguir aïllats de la resta de continents pel que fa a mercaderies i persones i ens obliga a passar-ho tot per Madrid. Val a dir que en parlar de desconexió ferroviària em refereixo a viad'ampada europea i no pas al TGV.

En aquestes condicions no es possible el desenvolupament econòmic ni cultural. Es pot dir que, de mica en mica, la Castella del tomb de segle a aconseguir que se “produzca el efecto sin que se note la causa”.

Ara la causa ja la coneix tothom que vulgui obrir els ulls.

Malgrat tot hi ha, d'entre els catalans, persones que encara dirigeixen els partits polítics amb representació parlamentària als Països Catalans que en no complir llur deure de fer política en favor dels electors volen tornar a pactar amb els partits espanyols per perpetuar el robatori. Ho faran amb el PSOE que ens roba mentre ens enganya o amb el PP que ens roba mentre ens insulta.

Com als països tercermundistes, ja fa temps que aguantavem amb turisme i totxo. La situació era prou vergonyosa en no haver-hi aixecament per la Llibertat Nacional. Ara, però, també el turisme i el totxo declinen i molts estrangers són, ja fa mesos, a l'atur mentre molts dels catalans i dels emigrants espanyols que vingueren fa més de 20 anys si no són a l'atur estan cobrant salaris de 850 o menys.

Però no hem tocat fons i anirem a molt pitjor per dues raons: La planificació colonial del volgut subdesenvolupament dels Països Catalans feta

des de Madrid i les demores en la formació dels moviments per la Llibertat Nacional. Demores de les que els responsables són catalans i no pas madrilenys, castellans o espanyols o francesos.

Cal començar l'aixecament i picar la cresta a tots els partits catalans. Al País Valencià i les Illes es pot entendre votar qualsevol partit excepte el PP però a Catalunya no es pot entendre que s'avalí a CiU, ERC i IC per llur silenci i covardia. A més CiU té un candidat borbònic i espanyolista que encapçala la candidatura i imposa criteri (cosa de la que tothom se n'ha adonat excepte el Mas, l'Oriollet i en Felip Puig). Per altra banda ERC i IC han estat còmplices necessaris per a què el PSOE pugui cagar-se a sobre de Catalunya un dia darrere l'altre. Els catalans que vivim a Catalunya no ens abstindrem, anirem a votar i ho farem en bla

Dissabte, 5 de gener de 2008

Per la independència: la Diada de Mallorca

La manifestació de la Diada de Mallorca reivindica el dret de decidir

Una manifestació de 4000 persones convocada per la Plataforma 31 de desembre ha recorregut els carrers de Palma entre el Born i la plaça dels Patins en commemoració de la catalanitat de Mallorca i en demanda de l'efectivitat del dret de decidir impedit pel Regne d'Espanya.

Aquesta manifestació anual que va iniciar-se l'any 1986 en convocatòria de La Crida, MDT, LCR i MCI ha guanyat tradició en la reivindicació contra l'opressió nacional en les festes nadalenques que coincideixen en l'aniversari de la conquesta catalana de Madina Mayurqa el 31 de desembre de 1229.

El seguici del jovent independentista i revolucionari, el més animat, és

el més nombrós des de fa alguns anys, i les seves demandes han incidit en allò que el govern del pacte ha deixat de banda, la defensa del territori. A la manifestació es portaven cartells que feien referència als polítics traïdors que en el cas de l'Hospital de Son Espases han ignorat precisament l'autodeterminació

de la població expressada en la defensa de La Real contra l'hospital de Son Espases. El recordatori al músic d'Al Mayurqa, Antoni Roig, fervent defensor de La Real mort recentment, ha servit per a revifar la memòria de la manca de paraula dels polítics del Pacte.

De tot això es pot extraure una conseqüència: no només és el Regne d'Espanya el que no vol que el

poble tenguí dret a decidir. Els polítics hipòcrites (per més que es diguin nacionalistes i surtin a fer-se la foto a la manifestació) que neguen allò que han promès per tal de salvar els seus privilegis, també impossibiliten el dret d'autodeterminació del poble, perquè

l'autodeterminació, el dret de decidir s'ha d'expressar en totes les seves vessants en la vida dels barris, dels llocs de treball, de l'escola, de la cultura, del territori, de la sexualitat.. L'autodeterminació o el dret de decidir no es pot limitar a un concepte abstracte i a la reivindicació d'una votació. Conquerir l'autodeterminació significa millorar la relació de forces en cada un dels aspectes de la vida per tal que totes les persones de la nació puguin viure el present i el futur sense cap tipus d'explotació i opressió.

La Banda Bassotti, Ximbomba Atòmica i Fora des Sembrat ha tancat els actes de la Diada de Mallorca a la Plaça dels Patins.

Llorenç Buades,
coordinador del Web Ixent

El nacionalisme

“El nacionalisme és la solidaritat activa d’una àmplia col·lectivitat humana que participa d’una cultura comuna o d’un fons comú d’experiència i d’interessos significatius, es concep a si mateix com una nació i aspira a la unitat política i a l’autogovern” (Symmons-Symonolewicz).

“Aquella organització més general i comprensiva i les creences, valors i comportaments específics, que les nacionalitats desenvolupen en benefici del seu propi i definit interès etnocultural” (Fishman).

“Quan una nació considera que té una dependència indigna, ésser nacionalista es converteix en una elecció de dignitat” (Liah Greenfeld, *1958, professora de ciències polítiques i sociologia).

“Les nacions, com les persones, vénen definides pel rival” (Mariano Grondona, en un editorial de La Nació titulat Sapiguem, d’antuvi, qui és l’enemic. 3 de març, 2002).

“Estim Amèrica més de qualsevol altre país d’aquest món, i, exactament per a aquesta raó, jo insistesc que en el dret de criticar-la perpètuament.” -James Baldwin, Notes of a Native Son, les Notes d’un Fill Nadiu

“Una nació és una societat unida per enganys sobre els seus ancestres i per l’odi comú dels seus veïns” W. R. Inge

“[...] el desconeixement de la pròpia història és una de les causes més radicals de l’afebliment de la consciència nacional catalana i de la seva lenta substitució per la consciència nacional espanyola. Els nostres ocupants ho saben perfectament i, per ço, és la primera cosa que han amagat, car són conscients que és allò que més els denuncia i més els posa en evidència. El factor històric és tant o més important que el factor lingüístic a l’hora de crear o de reconstruir una consciència nacional, donat que és la història la que més explica el per què de la identitat lingüística i col·lectiva d’un país” (“Catalunya, nou Estat europeu”. Declaració de la Primera Convenció per la Independència Nacional).

“És en aquest sentit que comença el joc del mot nacionalista. Mentre que Espanya és nacionalista perquè a part del seu territori, té poder i el vol mantenir, sobre com a mínim dues nacions més, la d’Euzkadi i Catalunya; els catalans som nacionalistes perquè volem posseir allò que els primers tenen i no hi renunciem. El nacionalisme, doncs, no és cap posició per instal·lar-s’hi. Mentre que Espanya el seu nacionalisme deriva cap a l’imperialisme mentre ens vulgui dominar; el nostre nacionalisme ha de derivar cap a la llibertat mentre no gaudim de la igualtat que tenen totes les nacions del món. Ben diferent doncs,

són els nacionalismes. Pertant, qualsevol nacionalisme d’una nació lliure és nefast. Només té sentit quan un hom el vol, com un instrument, per tal d’igualar-se als altres. Per això Islàndia, per continuar amb l’exemple citat abans, no és ni li cal ser nacionalista (...) El seu nacionalisme no tolera, -són intolerants, doncs-, quan nosaltres diem que no som ni volem ser espanyols. En canvi, nosaltres només desitgem ser catalans i prou. I no obliguem ningú a ser català si algú no ho vol ser. Em sembla una diferència ben notable. No es pot dir, doncs, que tots els nacionalismes siguin igual, perquè entre l’espanyol i el català, no solament són diferents, sinó que antagònics i tot. Si existeix per tant el nostre nacionalisme, és per defensar-nos del que prèviament tenen ells. Sense el d’ells, no existiria el nostre” (2000, Jordi Romaguera, patriota català).

“La Home Rule és l’art de pensar correctament sobre els propis afers. L’Unionisme és l’art de pensar incorrectament sobre els afers de tercers” (Tom Kettle, autonomista irlandès).

La gran ideologia dels nostres temps és el nacionalisme, car és la ideologia de la plenitud de la vida lliure de l’home dintre una vida col·lectiva així mateix lliure i del tot normal. Domènec Martí i Julià, Renaixement (27-VIII-1914)

“Potser el servei social més gran que pugui ser prestat per qualsevol a un país determinat i a la humanitat és treure avant una família” (George Bernard Shaw, 1856-1950, escriptor irlandès).

“Que n’és, de benvolguda, la pròpia terra natal per a tots els cors bons” “Devem estimar el nostre país encara que ens tracti injustament” (François Marie Arouet Voltaire, 1694-1778, filòsof racionalista i escriptor il·lustrat francès).

“La Nació és una comunitat. I és en aquesta comunitat on la família comença la seva tasca mitjançant la llengua, que permet a l’home en formació d’esdevenir membre de la comunitat (...) Sóc fill d’una nació els veïns de la qual l’han damnat a mort repetidament, però que ha sobreviscut i ha restat fidel a si mateixa (...) Jo us dic: per tots els mitjans de què disposeu, vetlleu per aquesta sobirania fonamental que posseeix cada nació en virtut de la seva pròpia cultura. No permeteu mai que (...) sia la rapinya de cap interès polític o econòmic. No permeteu que s’esdevingui víctima de totalitarismes, imperialismes o hegemonies, per a les quals l’home sols compta com a objecte de dominació i no com a subjecte de la seva pròpia existència humana.

No és cert que hi ha, si mirem el mapa d’Europa (...), nacions que posseeixen una meravellosa sobirania històrica que

prové de llur cultura, però que ensems estan privades de llur plena sobirania?

Aquesta sobirania existent (...) ha de ser el criteri fonamental per a enfocar un problema important de la humanitat d’avui: el dels mitjans de comunicació social. No poden ser mitjans de dominació sobre els altres (...). Han de respectar la cultura de la Nació i la seva història” (Joan Pau II, nacionalista polonès).

“Jo, en realitat, ni tan sols em consider nacionalista: el nom és un parany dels nostres enemics, que són molt més nacionalistes que nosaltres. Jo mir de parlar d’aquests temes amb raonaments i exemples universals, simplement humans: com la desaparició d’espècies, la no violència de l’independentista Gandhi, els drets humans o la dignitat de la llibertat dels pobles indígenes. Són raonaments comprensibles per a tothom, infinidament més pràctics que els recargolaments progreindependentistes, les bogeries espantaàvies dels trencavidristes antitot, els federalismes desiguals i encaixos pujolistes i maragallians o els raonaments poc actualitzats de la Renaixença, coses totes completament incomprensibles per als espanyols, els quals haurem de guanyar-nos més o menys si volem separar-nos-en, i, sobretot, si ho volem fer pacíficament” (Autocitació).

“El que és vàlid per als individus és vàlid per a les nacions” Gandhi.

“La Nació ve sempre històricament definida per dades naturals, sobretot per la llengua pròpia (“gens” dels romans, “nació israelita” en paraules de St. Pau) front a la ciutadania legalista dels Estats (“ciutadania romana” de St. Pau). L’Estat són les fronteres imposades a sang i foc per les conquestes d’antics o moderns tirans. Catalunya és una nació natural, creada per la Història duta de la mà de Déu. Espanya és un Estat polític i artificial, suma de les conquestes de governants astuts i sense entranyes” (Autocitació).

“El dret és més preciós que la pau, i lluitarem per les coses que més a prop han estat sempre del nostre cor: per la democràcia, pel dret d’aquells que se sotmeten a l’autoritat a tenir veu en llur propi govern, pels drets de les petites nacions, pel domini universal del dret mitjançant un concert de pobles lliures que dugui la pau i la seguretat a totes les nacions i doni a la fi la llibertat al món” (Edmund Wilson, 1895-1972, assagista estatunidenc).

“L’autogovern no és substituïble pel bon govern” (Mahatma Gandhi, 1869-1948, independentista i místic indi).

“Un poble deixa de ser analfabet quan aprèn a llegir i escriure... la pròpia història” (Paulo Freire).

“No hi ha països petits. La grandesa d’un poble no ve mesurada pel nombre que el formen, igual que no mesurem la grandesa d’un home segons la seva estatura” (Victor Hugo, 1802-1885, pintor i escriptor romàntic francès).

“L’Estat és un ens polític, artificial, voluntari; la Pàtria és una comunitat històrica, natural, necessària. El primer és obra dels homes, el segon és fruit de les lleis a què Déu ha subjectat la vida de les generacions humanes” (Prat de la Riba, 1894).

“Devem estimar el nostre país encara que ens tracti injustament” (François Marie Arouet Voltaire, 1694-1778, filòsof racionalista i escriptor il·lustrat francès).

“Quant un poble s’ha tornat incapaç d’autogovernar-se i està en condicions per a sotmetre’s a un amo, tant se val d’on vingui aquest” (Georges Washington, 1732-1799, independentista estadunidenc).

“Que n’és, de benvolguda, la pròpia terra natal per a tots els cors bons” (François Marie Arouet Voltaire, 1694-1778, filòsof racionalista i escriptor il·lustrat francès).

“Idò, el sistema mètric no va quallar realment als Estats, a menys que hi compteu la popularitat creixent de la bala de nou mil·límetres” Dave Barry.

“Cada Diada de St. Patrici tots els irlandesos surten a trobar algun altre irlandès per a pronunciar un discurs” -Shane Leslie.

“La Nació ve sempre històricament definida per dades naturals, sobretot per la llengua pròpia (“gens” dels romans, “nació israelita” en paraules de St. Pau) front a la ciutadania legalista dels Estats (“ciutadania romana” de St. Pau).

L’Estat són les fronteres imposades a sang i foc per les conquestes d’antics o moderns tirans.

Catalunya és una nació natural, creada per la Història duta de la mà de Déu.

Espanya és un Estat polític i artificial, suma de les conquestes de governants astuts i sense entranyes” (Autocitació).

“Hom no ven la terra per la qual camina el seu poble” (Tashuhka Witko “Cavall Boig”).

“Els peus d’un home es deuen plantar al seu país, però els seus ulls deuen inspeccionar el món” George Santayana

“El nacionalisme és la ideologia dels botiguers” B.K.

“Si ser nacionalista significa considerar la nació com valor absolut, que el basc és el més superior i captivador, no estem en aquesta corda...” (ETA (p-

m), 1980).

“De la supremacia nacional a la difamació i al rebaixament de tot l'estranger no hi ha, en general, més que un pas, que en temps agitats es dona molt prest” Rudolf Rocker.

“Tot nacionalisme és reaccionari per essència, car pretén imposar a les diverses parts de la gran família humana un caràcter determinat segons una creença preconcebuda” Rudolf Rocker.

“En Espanya l'experiència dels últims anys ja ha aconseguit que cadascú avoresca justificadament el nacionalisme del veí: ara sols falta avorir el propi per a posar-nos en el bon camí” Fernando Savater

“Tenim a penes el que tenim i prou: l'espai d'història concreta que ens pertoca, i un minúscul territori per viure-la. Posem-nos dempeus altra vegada i que se senti la veu de tots solemnement i clara. Cridem qui som i que tothom ho escolti. I en acabat, que cadascú es vesteixi com bonament li plagui, i via fora!, que tot està per fer i tot és possible”

(Miquel Martí i Pol, gran poeta català, que com tants catalans, traspua acomplexament en definir la nació catalana com a “minúscula”, cosa no gaire certa, sinó fruit de l'acomplexament del colonitzat).

“El nacionalisme fanosa a l'Estat modern, que cerca la manera d'aterrar-lo tant com pot. Tenim dins Espanya les grans nacions formades per les que foren en el passat glorioses nacions amb vida pròpia, amb llengua peculiar alguna d'aquelles, totes amb història, tradicions i lleis en conformitat amb el seu temperament, semblava natural que es conservessin entitats tan notòries i amb tanta raó d'ésser: mes convenia destruir tot l'antic i Galícia, Catalunya, Aragó, etc. deixaren d'existir legalment. La divisió d'Espanya en 49 províncies fou com una sentència de mort civil per a aqueixos reialmes sacrificats no a la unitat nacional, que ja de segles existia, sinó al rancor sectari contra tot l'antic, a la supèrbia d'una trivial i falsíssima ciència que volia fer la nació a la mida del seu gust. Tenim, emperò, aquestes nacions dos elements principalment que no és fàcil matar, el dret civil i la llengua; i la persecució legal que avui dia veiem tot sovint dirigida

contra la religió de la nostra ànima amb una constància sense igual, ha treballat també per fer perdre aquells dos fonaments de la nostra vida social” (Bisbe Torras i Bages, “La tradició catalana”, p. 91, ratlles 5-23).

“Quan els alemanys ocuparen Bèlgica, feren malbé cases particulars i assassinaren innocents amb l'excusa que “civils els havien disparat”. Les forces armades d'ocupació, a Irlanda, ara fan malbé cases particulars i maten gent innocent, al seu torn, amb l'excusa d'haver estat tirotejats per civils. Els ministeris anglesos que per aquesta causa denunciaren Alemanya, ara, callen” (W. B. Yeats).

“DÈIEM: LA NIT! ...

A Carles Riba

Deiem: la Nit!, en una nit oberta
Al rost del Temps, més enllà del morir,
Quan les negres frescors són un florir
D'aigües i veus, i focs, en mar coberta.
Per tu i per mi no hi havia, deserta,
Ni mà, ni llar; ni celler sense vi;
Tots en el Tot, sabíem el camí
Just i reial de la Contrada Oferta.
Junts érem U en la immortal sendera,

L'alè indivís, el vent que venta l'era,
I un mot, el Mot, era el parlar comú.
Serfs de la llum i lliberts per l'espera,
Forts en el fort i assetjats per Ningú,
Ens ombrejava una sola bandera.”
“Mes cerc i am aquell qui diu: “Jo só”,
I té una llar, té pàtria i mester,
I se'n fa un tot, i acata lleis severes.
I a sol llevat, i en un propi horitzó,
Alça el punyal i defensa el seu bé,
Mestre segur d'enyorades banderes”.
“No pas l'atzar ni tampoc la impostura
Han fet del meu país la dolça terra
On visc i on pens morir. Ni el fust ni el ferre
No fan captiu a qui es don' l'aventura.
Clos segellat, oh perfecta estructura
De la mar a Ponent, i a l'alta serra
-Forests dels Pirineus-, on ma gent erra!:
A Ella els cors en la justa futura.
Sol de beutats: la Mar és el teu signe
I els teus magnes cabdills la feren dea;
Pagà tribut i un temps fores insigne.
Oh vigorosa stirp! Esclava indigna
Que cobeges viltats: Sagna, i signa
El teu rescat, i el retorn a la Idea!”
(Josep-Vicenç Foix, 1893-1987, poeta català).

Ricard Colom

Es presenta l'acusació popular contra els nazis de l'Operación Panzer

Aquest matí s'ha presentat a l'Octubre CCC la Plataforma “**Acció Popular Contra la Impunitat**”, que s'ha personat com a acusació popular al sumari de l'operació panzer. Davant el clima de violència ultra i de terrorisme de baixa intensitat que s'està vivint al País Valencià promogut pels elements més radicals de l'extrema dreta i el blaverisme més reaccionari, **ACPV, CEAR, Jarit, Ca Revolta, l'Intersindical, Sos Racisme, el Movimiento Contra la Intolerància, la Federació estatal de Gais i Lesbianes, l'Associació pro-drets humans, l'Ajuntament de Burjassot** (amb els vots a favor de tots els grups municipals **PSOE, EU, BLOC i PP**) i els partits polítics **ERPv, BLOC, EUPV i PSPV-PSOE** de Silla, s'han adherit a aquesta plataforma per tal d'acabar d'arrel amb la impunitat de l'extrema dreta i el blaverisme.

Redacció

Els principals partits polítics, de manera independent o bé a través dels seus representants en les institucions, junt a les principals organitzacions no governamentals que lluiten diàriament per a protegir els drets de les person-

es reflectits en la Constitució, s'han unit en la Plataforma “**Acció Popular Contra la Impunitat**” i s'han personat com a acusació popular al sumari obert contra els imputats en la denominada operació panzer, la major acció judicial contra presumptes militants neonazis especialment perillous que es recorda en la història recent de la democràcia del nostre país.

Es tracta de la causa 5167/2005 del jutjat d'Instrucció 20 de València i que en l'actualitat compta amb 27 imputats.

Durant els darrers dos mesos un equip de persones ha anat unint voluntats i acordant compromisos amb la intenció que aquest cas amb gran rellevància penal no passe desapercbut per a l'opinió pública.

La investigació desenvolupada per la Guàrdia Civil en terres valencianes durant l'any 2005 portà a la detenció inicial de 22 persones, vinculades al denominat Frente Antisistema (F.A.S.), i a l'incautament d'armes de guerra i documentació que acrediten segons la Guàrdia Civil -una clara voluntat d'atemptar contra la integritat física de les persones sols

per raons de tipus ideològic, sexual o ètnic. Aquestes motivacions queden acreditades per les proves incautades, com ara fusells, pistoles, bolígrafs-pistola, ganivets, catanes, punys americans, ganivets de caça i material de guerra procedent de l'Exèrcit espanyol, com ara llençagrenades, dos míssils de 25 mm. i armament medieval.

Tot aquest material fou trobat, en gran part, a l'actual seu del partit polític Alianza Nacional en l'Avinguda Tres Creus, 69, de la ciutat de València, considerada la seu del F.A.S. quan es va dur a terme la operació policial. En aquest local fou on el passat mes de Novembre donà la seua conferència l'ex líder del Ku Klux Klan, David Duke, emparat per Juan Manuel Soria, presumptament el líder de l'organització F.A.S. i actual dirigent del partit neonazi Alianza Nacional.

Les acusacions són de moment d'associació il·lícita, tinença i tràfic d'armes, robatori i delictes contra la salut pública. Un altre dels imputats és Pedro Cuevas, autor de la mort del jove nacionalista Guillem Agulló, qui només va complir 4 anys de presó dels 16 als quals fou condemnat pels beneficis d'una reducció penitenciària

Els fatxes forasters d'El (In)Mundo animen el PSM i les JEN a rebutjar la Coalició nacionalista

La història es repeteix punt per punt. Igual que l'any 2000 el **PSM** i les **JEN** van rebutjar liderar una Coalició nacionalista, no van escoltar el clam de la seva gent, van rebre els aplaudiments d'**El (In)Mundo** i al final, com ara tornarà a passar, van fracassar duna manera clamorosa a l'hora de treure un escó a Madrid i van facilitar la majoria absoluta del PP. Ara, igual que el 2000, **El (In)Mundo** torna encoratjar els comunistes espanyols del PSM i de les JEN a rebutjar la unitat dels patriotes mallorquins i a facilitar el triomf del PP. Ja s'ho faran! Des de 1995 el PSM és un desfer calça i ha anat perdent vots roi seguit. Del seu pa faran sopes!

Lobbyperlaindependencia.org

Un mafiós dictador, antic KGB, parla contra Catalunya i Euskalherria

En Vladimir Putin alerta altre cop, contra el perill “separatista” del País Basc i de Catalunya. Això és bo que se’n parli, malgrat que sigui malament. Ja és vergonya que hagi de ser un criminal que ens anomeni però com que no ho fan els catalans, ni els que són al Parlament català, ni els del Parlament europeu, doncs, almenys que ho facin els altres. Ara només falta saber reconduir-ho. Ho sabran fer?. O ni tan sols ho intentaran?. Afegeix el Putin que la independència de Kosovo, animaria la catalana, l’escocesa i la basca. No ens ho podien dir més clar. Ell, en contra la llibertat i a favor dels serbis.

El ministre de Defensa xinès diu que hi haurà “tolerància zero” amb Taiwan. El règim de la Xina veig que també és demòcrata a l’estil espanyol. Deuen ser parents. El govern xinès diu que amenaça amb la “solució militar” si Taipei es declara independent.

A veure aquests progres de saló que tenim aquí a Catalunya quan convocaran la gran manifestació a favor de la llibertat de l’illa i en contra de la invasió xinesa?.

O del Tibet

Però no, perquè allí USA no ha enviat tropes. Al Kurdistan sí, per això són ara autònoms.

El Putin, com molts comunistes i ex-comunistes, només és un capitalista (abans frustrat i ara llam-pant)

La Història és com la prova del cotó-en-pèl: no enganya. Què ha donat de si, posem per cas, el comunisme? Tothom ho sap: allà on ha governat, misèria i repressió policial, stajanovisme, anul·lació de drets sindicals, abolició de les eleccions lliures, censura i presoners, dissidents, gulags, genocidis, internament en psiquiàtrics, camps de reeducació...

“Estrella polar pensant” (Títol amb què el Règim de Nicholae Ceaucescu, 1918- 1989, es referia al Dictador romanès).

“No parlem de Comunisme. El comunisme era sols una idea, talment com prometre la lluna” (Boris N. Ieltsin, *1931, President rus durant els ’90).

“Per a nosaltres a Rússia el comunisme és un gos mort. Per a molta gent en Occident és encara un lleó viu” (Alexander I. Solzhen-

itsin, *1918, literat rus expresident polític).

“Clamem per la igualtat principalment en qüestions en les quals nosaltres mateixos no podem esperar atènyer l’excel·lència. Per a descobrir quin home veritablement en té la dèria però sap que no podrà assolir hem de trobar el camp en el qual defensa una igualtat absoluta. I tot just això prova que els comunistes són capitalistes frustrats” (Eric Hoffer, 1902-1983, pensador estadunidenc autodidacta de família alemanya).

“El “Comunisme” de l’intel·lectual anglès és un cas prou explicable: És el patriotisme dels desarelats” (Georges Orwell [Eric Blair], 1903-1950, escriptor antitotalitari anglès i lluitador antifeixista a Catalunya).

“El Comunisme és com la Llei Seca, és una idea bona però que no funcionarà” (1927, Will Rogers, 1879-1935, actor de cinema xero-ki).

“Ara los rics han de ser los pobres”. “Un home no ha de tenir més que un altre” (Alguns dels crits amb què pagesos i plebs assaltaven cases de rics el 1640 al principi de la Guerra dels Segadors, naturalment criden que els pobres ara han de ser rics).

“Aleshores tot era matar, robar i compondre dient que nostre pare Adam morí intestat i que les hizen-des havien de ser comunes” (D’una crònica sobre la revolta a Barcelona en saber de la caiguda de Tarragona en mans hispàniques, 12•1640).

“Si s’esdevingués allò que Marx va predir, l’únic que succeiria fos que el despotisme es transferiria” (“Diàris”, 1898, Lev Tolstoi, exemple d’aquells qui, per viure en la veritat, les veuen venir i poden perfectament profetitzar).

“El comunisme posseeix una llengua que tothom pot entendre –i que consta de fam, enveja, i mort” (Heinrich Heine, 1797-1856, crític i poeta líric alemany).

“Veuràs certs pitagòrics la creença dels quals en el comunisme quant a la propietat arriba a tals

extrems que arrabassen tot el que és no està gaire vigilat, i s’hi escapen sense cap reserva de consciència com si ho haguessin aconseguit per dret propi” (“Elogi de la Fol·lia”, Erasme de Rotterdam, Desideerius Geert Geerts, *ca. 1466-1469- +1536, filòsof i màxim teòleg humanista neerlandès).

“Sota el capitalisme l’home explota l’home; sota el socialisme de debò passa a la inversa” (Adagi polonès). “Sota el capitalisme, l’home explota l’home. Sota el comunisme, és tot just el contrari” (John Kenneth Galbraith, *1908 Ontario, famós economista nord-americà).

“La fantasia que serveix de suport per a la figura retòrica del comunista stalinista és, per tant, exactament igual que la fantasia que hi ha a les historietes de Tom i Jerry” (Slavoj Zizek, *1949, professor eslovè de filosofia i psicoanàlisi).

“No és cap prova conclusiva de la correcció d’una doctrina que aquells qui s’hi oposen utilitzin la policia, el botxí i la violència massiva per tal de combatre-la. Però és una prova del fet que aquests recursos per a l’opressió violenta estan en el subconscient (dels opressors violents) a causa d’estar convençuts de la inviabilitat de les pròpies doctrines” (Ludwig von Mises, 1881-1973, influent assagista ucraïnès sobre temes sociopolítics i econòmics).

“El comunisme, el socialisme és seductor. Ens promet que cadascú contribuirà segons la pròpia capacitat i rebrà segons ho necessiti. Tothom serà igual. Tothom tindrà dret a una casa en condicions, a menjar convenientment i a una atenció mèdica assequible. La Història hauria d’haver-nos ensenyat que quan sentim algú parlar talment...aguaita!” (Walter Williams, *1936, economista estadunidenc).

“La funció del socialisme és acréixer el patiment al més alt nivell” (Normand).

“Si ara tornàs Hitler amb una falç i un martell per bandera molts progres nostres el seguirien entusiasmat” (Un estudiant català de Ciències Polítiques fart de la beatèria esquerranoide).

El sexe als Països Catalans

Una empresa de preservatius ha trobat la manera, certament intel·ligent, d’incrementar la rendibilitat del seu negoci per mitjà d’enquestes que desperten la nostra atenció i, alhora, li permeten preveure’n el volum de fabricació sense agafar-se els dits. En tot cas, segons la seva enquesta, els Països Catalans són altament actius, sexualment parlant. El primer lloc l’ocupen els catalans del sud, els valencians, que fan l’amor 125 cops a l’any, o sigui, gairebé tres cops per setmana, i el segon els catalans del Principat i de les Illes que ho fan 104 vegades, és a dir, dos cops a la setmana. Dels catalans del nord, dels andorrans, dels fragatins i dels algueresos no en diu res, l’enquesta, però és de suposar que les diferències no seran gaire grans.

En el capítol d’edats, els catalans més actius i regulars són els casats d’entre 35 i 44 anys. Aquests catalans i catalanes tenen un “entente cordiale” amb la parella dos cops a la setmana. Pel que fa al nombre de parelles que tots plegats tenim al llarg de la vida -sempre, és clar, segons l’enquesta-, tornen a guanyar els valencians amb sis parelles i mitja, mentre que la gent del Principat i de les Illes som més moderats i en tenim quatre. El més curiós, però, i això vol dir que hi ha alguna cosa que no lliga, és que si establim diferències per sexes, en aquest sentit, resulta que mentre els homes afirmen haver canviat de parella set vegades, les dones només en reconeixen tres.

El més divertit és l’apartat que fa referència a la fidelitat. Els més fidels són la gent del Principat i de les Illes, ja que només un 13% admet haver tingut relacions sexuals amb altres persones al marge de la parella. I aquí, quan es diferencien les relacions extraconjugals per sexes, les xifres tampoc no coincideixen, perquè els homes admeten ser el doble d’infidels que les dones. Ells, un 28 per cent, i elles, un 14 per cent. La pregunta és: són sinceres totes les persones enquestades? Estaven soles quan responien a l’enquestador? Que els homes es declarin més promiscus que les dones vol dir que són més sincers o potser que n’hi ha que recorren als sistemes de pagament? El sistema de pagament és una relació extraconjugal o és una altra cosa?

Arribats aquí, algú dirà: i quina importància pot tenir per a una empresa de preservatius el grau de fidelitat dels catalans? Què els importa, el que fem o deixem de fer? Doncs els importa, i tant que els importa, perquè vist el preservatiu com un negoci -que és, lògicament, com se’l mira una empresa que fabrica preservatius-, els principals consumidors d’aquest producte són precisament els anomenats infidels. Dit d’una altra manera, els casats o aparellats són un mal negoci per a la indústria, i els casats o aparellats fidels encara més.

Quines ironies més divertides té la vida, oi? Tants anys de repressió sexual i ara resulta que la indústria no pot viure sense la nostra promissuïtat.

www.victoralexandre.cat

Sempre parl en català

(Experiències aportades al fòrum CATALÀ SEMPRE i recopilades per Josep Aixa)

“Jo fa 10 anys que parl sempre en català a tothom, arreu dels Països Catalans”

L'experiència ha estat, sense pal·liatius, extraordinàriament bona! En contra del que es diu tot sovint, parlar en català arreu i amb tothom no només és possible, sinó francament gratificant. I no visc a Olot ni a Banyoles: visc a Barcelona, i faig vida al Poble Sec i al Raval, on a hores d'ara ben bé la meitat dels habitants són immigrants recents, i encara de l'altra meitat la majoria són castellanoparlants. Els catalanoparlants nadius hi som una migrada minoria. Però viure en català és possible: jo ho he pogut comprovar dia a dia, al llarg d'una dècada. Com ho he pogut comprovar també a llocs que d'entrada semblarien inversemblants, com ara Montcada i Reixac i Alacant.

He tingut algunes experiències positives, i d'altres de negatives, però tampoc no voldria ara perdre'm en anècdotes. M'agradaria, en canvi, comentar alguns aspectes generals que penso que podrien ser d'utilitat.

Després de deu anys m'he anat fent normes bàsiques que em faciliten tenir les coses clares i no desviar-me del meu objectiu de contribuir a la supervivència de la nostra llengua -que d'això i no de res més es tracta. Són les meves guies, i cadascú es fa les seves, és clar, però m'agradaria compartir-les per si són d'interès per algú.

1) Parlo sempre en català a tothom, facin la cara que facin, tinguin el color que tinguin, responguin com responguin. Només faig excepció amb els turistes, i només si ells fan evident que no m'entenen i sol·liciten una altra llengua: si no, els parlo en català. És sorprenent la de coses que entenen els turistes si s'acompanyen amb gestos i amabilitat. Però tot aquell o aquella que visqui aquí, fins i tot si acaba d'arribar -corregixo: sobretot si acaba d'arribar, només em sentirà parlar català des del primer dia. Si ho faig així, he comprovat que mai no s'estranyen ni mai em demanen que canviï. Curiós, oi?

2) Mai comento ni dic res sobre la

llengua que els altres parlen: els altres que parlin el que vulguin, mentre a mi em respectin la meua llengua. Ni tan sols els animo a que parlin català, deixo que siguin els fets que parlin per mi, i penso que és molt més potent que em sentin parlar català sense que els pressioni que no que els intenti convèncer.

3) Quan algú que fins ara no ha parlat català s'atreveix a fer-ho, faig cara de pòquer i segueixo parlant normal com si res: no em meravella ni els adulo dient falsament que el parlen molt bé. Ni tan sols comento el fet. Sembla contradictori, però he comprovat que aquesta és la millor resposta, això sembla que els dóna seguretat i els anima a seguir. En canvi quan en feia escarafalls, i em mostrava content del canvi, o ho comentava amb d'altres davant d'ells, etc., això tendia a avergonyir-los: els “fa tall” i de seguida ho deixen córrer i tornen al castellà. (De fet, ben mirat no ho és, de contradictori: si afirmem que el normal seria que tothom parlés en català, inclosos els novinguts, per què en fem escarafalls? Fent-los festes només demostrarem que, de fet, no ho és gens de normal, ni tan sols per a nosaltres, i ells ho capten de seguida! A ningú no li agrada ser un ninot de fira...)

4) No m'enfado mai, ni discuteixo mai sobre si tinc o no dret a parlar català. És una qüestió que no està en discussió, i punt. Els drets no es discuteixen, s'exerceixen. Si algú m'intenta provocar, senzillament no responc: si em pressiona molt, li dic que potser té raó, o potser no. I prou. Una sortida molt útil en aquest sentit és dir senzillament: “Si tu ho dius...” seguida del silenci. És pura màgia!

Ah, i sobretot, sobretot, mai discuteixo en castellà el meu dret a parlar català: fer això és haver perdut la discussió abans de començar.

5) Quan algú fa conyeta sobre el meu català, els responc amb la mateixa moneda, tombant la truita. Per exemple, uns paquistanesos del barri al principi reien

quan m'hi dirigia en català, tot dient “hi hi hi, catalan, hi hi hi”... i jo els responia sempre dient, en to burleta “hi hi hi, urdu, hi hi hi”... I la conyeta es va acabar ben aviat.

Avui no diuen res, i un d'ells m'ha començat a parlar en català! Si no veig manera de tombar la truita, senzillament no responc, com si sentís ploure.

6) No tolero els “intèrprets” ni els intermediaris. Ja sabeu: aquells que quan et senten parlar en català amb un immigrant es fiquen pel mig i et critiquen perquè “pobrets” ells no en saben, o els que tradueixen el que dius al castellà, tots cofois de ser més simpàtics, “oberts i solidaris” que tu, etc etc. Amb aquesta gent sí que no tinc cap mena de mirament, i els faig saber, molt seriosament -sempre sense enfadar- me ni discutir- que jo ja sóc grandet i que ja em defenso tot solet pel món, o bé els dic que el meu interlocutor sembla prou intel·ligent, que aquesta conversa és entre ell i jo, i que em sembla una falta de respecte que el tractin de subnormal com ho estan fent.

Res més, amb això sol haver-n'hi prou. La immensa majoria de les vegades, el “traductor espontani” ho deixa córrer, i l'immigrant ho agraeix: probablement no dirà res, però somriurà mentre ignora al “salvador” espanyolista. No és broma, proveu-ho!

7) Quan algú em diu que no entén el català, responc amb una senzilla pregunta, i sempre amb amabilitat: “Per què?” Això normalment li trenca totes les defenses, es queda de pasta de moniato perquè no s'ho espera, és probablement la primera vegada que li ho pregunten així sense embuts. Però gairebé mai s'ofèn, si no és que es tracta d'un militant anti-català, que sol defensar-se amb el rotllo de “estamos en España y a mi nadie me puede obligar bla bla bla”. I jo els dic, novament amb tota amabilitat, que té raó, que ningú no els pot obligar a tenir més cultura de la que tenen. I és quan s'enfaden per això que ja els tinc

enganxats: “Ho veus, com sí que m'entens?” I si es posen molt idiotes, passo d'ells: adéu, ja trobaré un altre bar, botiga o el que sigui on la gent sigui més educada, i els ho faig saber mentre me'n vaig. Pel que fa als que realment no entenen el català perquè porten molt poc temps aquí o veritablement no han tingut oportunitat d'estar-hi en contacte, normalment no s'enfaden i responen explicant-ho amb naturalitat. I aleshores la meua resposta, en català sempre, és “bé, sempre ets a temps per començar, no?” o “tranquil, ja l'aniràs entenent, és molt fàcil”, o alguna cosa per l'estil. I un somriure. I aleshores segueixo amb allò que havia començat -demanar un cafè o el que sigui- acompanyat de gestos. I ho repeteixo tantes vegades com cal, sempre sense enfadar-me: la immensa majoria de la gent m'acaba entenent o crida algú que m'entengui. Quan això passa, no m'oblido mai de dir adéu amablement al novingut. Si més no, així aprèn les seves primeres paraules en català: “adéu i gràcies”!

Doncs aquestes són les meves normes o guies generals per poder sobreviure en català. A mi em van força bé, espero que a algú li puguin ser útils. Agrairia saber altres tècniques o guies que feu servir vosaltres que jo pugui aplicar.

Violència quotidiana de la colonització espanyola: http://snow.prohosting.com/%7Eweexist/Aix%ED_s%F3n_ells_els_espanyols.html

Com resistir:

-Legalment: <http://www.plataforma-llengua.cat/doc/guia%20i%20jo%20qu%E8%20faig%20si.pdf>

-En la vida quotidiana: “La marca de l'esclau”: <http://www.sant-andreu.com/catXppcc/agressionsllengua-ricardcolom.htm>

<http://www.geocities.com/Athens/Pantheon/8883/trib28a.html>

<http://www.racocatala.com/cat1714/d/colom.pdf>

Un repte a la democràcia

Neix el Partit Independentista, tan si és legal com al·legal

Amb un ideal claríssim, la LLIBERTAT i la TRANQUIL·LITAT que si no es fa seva cap partit polític participarà amb les paperetes al·legals impreses o fetes a mà amb el Primer Mandat.

Rotundament prohibit en terra catalana MATAR-ASSASSINAR ni físicament ni culturalment, ni ROBAR ni ATRACAR ni SEGRESTAR llei que quedarà ratificada en cada poble que s'obtingui MAJORIA ABSOLUTA, que podran prendre possessió DEMOCRÀTICAMENT per voluntat dels seus ciutadans.

Bo seria que tots els partits catalans s'ho fessin seu... sinó les paperetes NULES tindran la paraula.

Josep Casalta Casesnoves

**Cercam telefonista-comercial
seixantina per a l'Estel**

Sou, assegurança i comissions

Tel 971 858 589

657 012 568

Bellavista 44 Sant Joan

L'art de callar socialista

El jacobí de barri José Montilla ha regalat per Nadal "El arte de callar." Dit i fet: ni mu sobre la inauguració jacobina de l'AVE centralista a Màlaga i Valladolid; muts i a la gàbia sobre la no-inauguració de l'AVE a Barcelona; vergonya aliena sobre el no-traspas promès per Zapatero de Rodalies de Renfe; resignació cristiana sobre el túnel enfonsat de Ferrocarrils de la Generalitat per la superincompetent Magdalena Alvarez. Els votants del PSC a les eleccions de març seguiran l'art de callar socialista, quan són els més perjudicats pels permanents desastres centralistes?

Els catalans no socialistes poc practiquen l'art de callar del president de la Generalitat. La manifestació a Barcelona de centenars de milers pel dret a decidir, que vol dir un Estat propi federat o independent, va ser primer menystinguda pel diari jacobí El País, però amb les eleccions a sobre tenen por. L'inquisidor Antonio Elorza, autor de "Los orígenes totalitarios del nacionalismo vasco," anuncia a "Bye Bye Spain": "Ha subido en flecha la cotización del independentismo". "El desapego, por usar la palabreja de Montilla, es hoy una realidad en tierras cata-

lanas. Resultó aprobado un Estatuto de dudosa constitucionalidad. La situación catalana es preocupante. Albert Boadella nos informa acerca de una atmosfera de totalitarismo capilar, grosero y agresivo en los grupos de acción radicales y en pequeños Goebbels de la pluma (Caram!). Paralelamente autodeterminación e independencia comienzan a ser aspiraciones que ya no están limitadas a una pequeña minoría. La irritación de la catastrófica gestión de la llegada del AVE a Barcelona la ha hecho crecer de forma exponencial. Si el Tribunal Constitucional rechaza artículos importantes, lo que va a plantear la mayoría del arco parlamentario catalán es un ejercicio de autodeterminación puntual. Todo ello en una Europa entregada a favorecer los movimientos de separación."

Les enquestes de la Generalitat confirmen que creix l'independentisme i, difícil de creure, el vot socialista. La directora d'Idescat Anna Ventura s'aventura a dir que puja just quan més catastròfica és la gestió socialista. El seu joc de mans és inflar els votants socialistes, que augmenten del 30% al 46% dels enquestats. És clar que voten socialista, però la

meitat del que ho haurien de fer. Amb una enquesta tan manipulada al socialisme resulta encara més instructiu que dos terços dels catalans diuen que no tenim prou autonomia i un 51% vol un Estat propi, federat o independent. L'espanyolisme baixa un punt per any i només un 9% se sent espanyol mentre un 47% se sent català i un 41% indiferent. El 88% dels votants d'Esquerra i el 77% de CiU se senten catalans mentre només el 19% del PSC, que ha perdut nou punts de cata-

lans des que el mal amic Zapatero foragités Pasqual Maragall de president. Maragall té moltes possibilitats de fer la sorpresa si es presenta com avisa a les eleccions amb el seu Ciutadans pel Canvi.

La majoria de catalans volem un Estat propi i només un 9% se sent espanyol a Catalunya quan la meitat de la població és d'origen immigrant! El centralisme ho té cru: Europa no ajuda i la democràcia tampoc. Per això els socialistes jacobins s'han vist obligats a fer un "gir catalanista" segons El País: "La número uno del PSC Carme Chacón ha empezado a acentuar el discurso catalanista. Asumió el discurso de Montilla sobre el riesgo de desafección de Cataluña hacia España. Se plantó ante el socialista José Bono que dijo que las naciones son un invento. Lo que sobresale en Cataluña es la gran distancia entre el PSC y el PP. Tras la crisis de las infraestructuras ésta afecta a la abstención, pero no al diferencial entre el PSC i el PP." L'abstenció és el nou art jacobí per a fer callar l'opinió catalana i mantenir el poder a Madrid sigui com sigui.

Josep C. Vergés

Diumenge, 6 de gener de 2008

Opinions: El retorn del nacionalcatolicisme

Aquesta darrera legislatura espanyola amb Zapatero al govern estatal hem assistit a un dels sainets que més ens recorden que ens trobem en un Estat anòmal on la modernitat encara no ha acabat d'atrancar al port. La força de pressió dels sectors més cavernaris de l'Església catòlica ha dut a omplir els carrers de manifestants contra les mesures progressistes del govern en matèria de família i divorcis.

El vel de vergonya que des de la transició cap aquí semblava dur a sobre l'apostòlica i romana resulta que ja fa temps que ha caigut i per fi el nacionalcatolicisme ha pogut tornar a manifestar-se amb tota la seva glòria divina. Les funestes figures dels cardenals i bisbes beneint a les masses i encoleritzant-les contra el govern, més l'efervescència reaccionària que des dels pulpits de la COPE passa per l'escorxadador qualsevol cosa que soni a homosexual, català o

antifranquista, són símptomes evidents que la bèstia per fi s'ha alliberat.

Zapatero, temerós d'un altre Bienni Negre, s'ha deixat la pell per donar a l'Església el què és del Cèsar. Lluny de prosseguir el què hauria estat normal en els verals d'un estat modern, el govern del PSOE ha posat la marxa enrarrera en el camí cap a l'Estat laic i ha elevat fins al 0'7% la part de pastís que l'Església es pot endur anualment dels pressupostos de l'Estat.

No obstant això, aquesta abaixada de pantalons no sembla haver tingut cap efecte en el clima de relacions govern-Església, segons es pot comprovar de les últimes declaracions del púgil Rouco Varela. En un arravatament de trempera, l'home en porpra ha arribat a afirmar que les mesures del govern estant provocant una involució en els drets humans a Espanya(!). I per increïble que pugui semblar, qui ho denuncia és una institució com l'eclesiàstica,

amb una història que s'ha escrit a contradirecció dels drets humans. La inquisició, l'aferrament al dogma de fe, la seva estreta vinculació als feixismes la van convertir fins fa molt poc en l'enemiga número u de les conquestes democràtiques i de drets humans. No és cap casualitat que no sigui fins després de la II Guerra Mundial que es consolidi la democràcia cristiana; fins aleshores era la corrent més marginal i heretge d'una Església autoritària que trobaria en l'assimilació als feixismes la seva mort prematura. O això semblava, perquè ara reneix de les seves cendres.

I mentrestant, l'Església catalana què fa? On són els

Vidal i Barraquer i els Abats Escarré? Morts i ben enterats, a jutjar pel silenci dels actuals bisbes catalans. És evident que no se senten còmodes amb els vents reaccionaris que bufen a Madrid, però ni a sottovoce s'atreveixen a obrir la boca. És el preu del càrrec de cardenal per Martínez-Sistach. Ara bé, el flamant arquebisbe de Barcelona, tant profilàctic a l'hora de ficar-se amb la Conferència Episcopal Espanyola, no dubta en criticar el programa de Televisió de Catalunya Polònia per la versió sacrílega que dijous passat van fer dels Pastorets. No tenen res millor a fer mentre els seus correligionaris desfilen per Madrid.

Per mantenir-los un xic més ocupats estaria bé que un bon advocat pleitegés contra Roma per totes les lletres que el catolicisme ha estraït de les cançons del setanta i vuitanta a major glòria de l'Altíssim.

Bon Salvatge és usuari de Racó Català.

Macià-Montilla, units pel mateix ideal (1931-2007)

En l'Homenatge que li oferiren - com cada any - els dirigents de l'actual govern de Catalunya al nostre inoblidable Francesc Macià, s'escoltaren frases d'elogi i record molt boniques.

Però les pronunciades pel l'actual President de la Generositat (descobridor d'una nova malaltia catalana: la desafecció) van ser les més emotives. Els qui estavem presents sentirem les llàgrimes que lluitaven per sortir dels nostres ulls.

Sobretot quan l'Honorable digué allò de: "...la utilitat de les conviccions polítiques d'en Macià" i la seva vinculació "amb la situació que viu Catalunya, ara".

Per reblar el clau, Montilla sentencià: "...dites conviccions ens han de servir com a guia".

En acabar el seu discurs, Don José s'acostà prop les pedres de la tomba i digué il·lusionat i amb veu entretallada dirigint-se en privat a l'ex-coronel de l'Exèrcit espanyol: "Francesc, estem a punt d'aconseguir.....LA GESTIÓ DE LES RODALIES ¡!

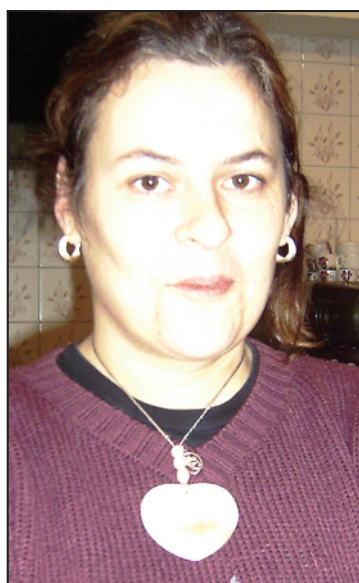
Les paraules que sortiren des de la profunditat de la tomba posaven la pell de gallina. Cap diari ni revista ha tingut la gosadia de publicar les; àdhuc L'Estel.

FRANK DUBÉ (NADAL 2007)

C I U T A T D E M A L L O R C A

Fa 12 anys que na Conxi Moreno regenta la tenda de Mobles de cuina i bany Cociforma al carrer Metge Josep Darder, 3. Telèfon 971 250 058.

Na Joana Maria Llompart és la propietària de Sa Bruixa (Bar Son Canals) bar restaurant on podreu dinar a partir de 6,5 €, beguda inclosa. Obert tot lo dia a partir de les 06,30 fins a les 23, 00h.

En Pere González és el gerent de l'Agrupació Mallorquina de Serveis, empresa instal·ladora, servei tècnic oficial de Mitsubishi, Smeg i GoldStar. C. Isidor Antillon, 97. Telèfons 971 272 757 i 971 272 723. Fax: 971 570 519

Aquestes dues simpàtiques mosses són na Margarida Torres i na Carme Pagola les propietàries de Chic-Shoes, una tenda de calçats i complements al carrer Torcuato Luca de Tena, 46. Telèfon 971 240 979.

En Rafel Nadal és el gerent de Petit Aparell Electrodomèstic, empresa dedica a la reparació, servei tècnic oficial de Bosch, Siemens, Ufesa i Saeco. També es dediquen a reparar, restaurar i vendre rellotges antics. Carrer Faust Morell, 17 baixos esquerra. Telèfon- Fax 871 962 962. www.paebalears.es

En Miquel Àngel Pérez i en Josep Fluixà regenten el taller de planxa i pintura de cotxes i motos Cris-Mi al carrer Safareig, 9 del barri de Son Canals. Telèfon 971 244 812.

Són en Llorenç Bauzá i na Sara Isern Cirer, de la històrica Pastisseria Cirer al carrer Antillón, 49 i també al carrer Reina Esclarmonda, 4. Telèfons 971 270 393 i 971 711 632.

Televisión Española

Programa matinal portat per un personatge que promociona la bona salut dels espanyols.

“Porqué hemos de aceptar que desde fuera nos venga un Papa Noel que no tiene nada que ver con nuestra idiosincrasia ni cultura. Nosotros tenemos ya el Belén y los Reyes Magos. No necesitamos más personajes extranjeros. De manera que NO AL PAPA NOEL y SI lo español”.

Què hagués passat si a través de TV3 s'hagués dit cosa semblant referent a tot el que ens ve de fora de Catalunya?

“Catalanes excluyentes, racistas, fascistas, xenófobos, radicales, integristas, aldeanos...etc. o sigui TOT EL QUE EN REALITAT SÓN ELLS en vers els catalans.

FRANK DUBÉ

En Joan Jordà amb la seva col·laboradora na Iciar Tejada. XPML Informàtica és un establiment dedicat a la venda i reparació d'ordinadors i components informàtics, creació de pàgines web i gestió de xarxes. Carrer Faust Morell 23 A. Telèfon 871 944 715. Correu: botiga@xpmlinformatica.com. Web: www.xpmlinformatica.com

Llegeix i subscriu-te a
L'ESTEL
la revista dels empresaris
Tel. 971 85 85 80

Esquerra calamitat, la desgràcia de la nostra progrediheria (II)

Manca d'autocrítica, teorisme sense pràctica. Pseudointernacionalisme

“Al cap i a la fi tu ets un altre maó en el Mur... Tot era al capdavant una altra rajola en el Mur” (“*Another brick in the Wall – 2ª Part, The Wall*”, de Pink Floyd).

“La generació del Maig del 68 va ser més hàbil per a enderrocar que no pas per a construir” (Yago de la Cierva).

“A muntó dels homes que saben com matar un tirà no saben com governar un país” (Oskar von Wertheimer, escriptor alemany de tema històric).

“La manifestaria em dona malícia tant com els pecats, però sobretot els emplas-tres en els afers públics dels quals no deriven sinó mals per a milers i milions d'éssers” (Johann Peter Eckermann, 1792-1854, escriptor alemany).

“Sols dic que tot el moviment per una Constitució va en una direcció errada. El poble no vol cap Constitució, i aquells que recorren a l'agitació en favor d'aquesta fita no coneixen el poble. Per més que professin estimar-se'l, en definitiva se'n fumen; simplement el menyspreen. El poble sols vol una cosa, ço és: terres” (Lev N. Tolstoi, 1828-1910, autor rus noviolent, cristià i socialitzant, entrevistat per Harold Williams, 9-2-1905).

“Tothom hi preferia un tipus de debat intel·lectual que no tenia aplicació en cap societat de les que jo coneixia. Tractaven de ser molt refinats, i ideaven polítiques i portaven oradors invitats; però no eren reals. Donaven la impressió que, en realitat, tant els feia allò que succeís fora de la Universitat, mentre tinguessin alguna cosa de què parlar. Hi havia més política de veritat en la “Societat de Música Popular” que no pas en cap dels partits” (“*El preu de la meua ànima / The Price of my Soul*”, 1969, de Bernardette Devlin, *1947, líder socialista nord-irlandesa).

“Si, sobretot, els qui estan posseïts d'un esperit destructor i estèril, volguessin infondre a la nostra pàtria l'esperit nihilista que respiren, si reeixissin en sa empresa, destruït l'antic esperit català i infús el nou, tindríem en realitat una *transsubstanciació* de la pàtria. Mes, com els tals no posseeixen una vertadera substància, essent una pura privació, plena de personals concupiscències, el que ens quedaria fora un nom buit de tota realitat, la supressió dels sentiments patriòtics, o sia la fraternitat universal igual a zero” (“*La tradició catalana*”, cap. II, 1892, d'en Josep Torras i Bages, 1846-1916, bisbe cofundador del catalanisme modern).

“Per a qualsevol dels més de 30.000 infants que moren cada dia de desnodriment al món, la fraseologia esquerrana i anarca contra “*el paternalisme*” dels qui intenten alimentar-los sols és feixisme i una excusa més per a l'Holocaust que estan patint. Aquests *progres* simplement els estan deixant morir, sense fer res concret més enllà de discursos autoexculpatoris acusant de tot *al capitalisme*” “Segur que aquesta colla de *progres* catalanets que van de rojos i anarcos seran dels qui viuen en casa bona (St. Gervasi i C/Jaume Roig, potser) i tenen com recança de veure pobres, ells que van de marca i beuen vins exquisits per a bufar-se les nits de xirinola. Solució: que pagui la Generositat de Catalunya la tranquil·litat de llurs consciències recollint tota la misèria del món sencer i tots comunistes (dins un ordre, és a dir, ells en llur torre d'ivori) a fi que l'Estat solucioni els problemes sense haver-hi ells de despendre un euró. La caritat, que la faci l'Estat (socialista). Ells tenen la boca –fluixa– a l'esquerra però la cartera sempre ben a la dreta” “El feixisme (i l'opressió en general) és la terrorífica materialització en negatiu de l'horrible hipocresia i de la inconseqüència extrema, en algunes èpoques, dels qui es diuen progressistes i revolucionaris” (Autocitació).

“És més fàcil parlar “solidàriament” de tots els països en problemes, d'anar a salvar tot el món, per una senzilla raó: perquè és impossible, i així tens la coartada per a no fer res. Per això aquest pensament “progressista” té tant èxit entre el catalanam i especialment entre l'esquerrà: és una coartada per a la passivitat, el plany, el victimisme i la inutilitat” (Autocitació).

Nacionalisme i tema social

«És curiós que els més culpables acusin els més innocents. L'esquerra espanyola s'ha perfectament amb el colonialisme i està ben disposada a fer costat a les organitzacions dretanes i alguns cops neofeixistes que el defensen i, per tant, a ajornar la lluita social que és la raó primera de la seva existència, puix que també per a ella la *unión sagrada* té prioritat sobre el conflicte entre classes, la solidaritat proletària, l'internacionalisme que en la seva versió correcta no consisteix pas en l'asserviment de comunitats més indefenses, en la imposició d'una cultura pretesament “superior”.

Tota aquesta gent amb tanta poca capacitat de comprensió quan se'ls toca allò que tossudament tenen per seu, bé són favorables a la descolonització quan afecta d'altres Estats, i així la veurem promoure campanyes de solidaritat i con-

stituir comitès d'ajuda als oprimits d'indrets llunyans mentre donen llenya als qui tenen més a prop i a favor dels quals, per aquesta raó de proximitat, podrien emprendre accions eficaces en lloc de fer-los la traveta» (Manuel de Pedrolo).

Antiamericanisme

“Matar americans i aliats seus, civils o militars, és un deure per a tot musulmà”, diu la cèlebre fàtua del 1998. Alegrar-se per la desgràcia dels americans, somriure quan són atacats, pensar que ho mereixien, sembla el deure de tot bon burgès europeu i de tot progressista. Imbecils” (Oriana Fallaci).

“Moltes crítiques antiamericanes viscerales són ben hipòcrites: si el que critiquen a Occident i als USA ho criticassin als integristes en algun país islàmic, els Bin Ladens ja els haurien tallat el cap. Més barruts que mil negres cantant l'*only you*. No eren tan antireligiosos, aquests paleoprogrepihos?” (Autocitació).

“Cal dir que mentre Anglaterra abolí la tracta el 1814 i els EEUU en 1855 (amb guerra civil i tot), el Vaticà no abolí l'esclavatge fins al 1875 i Espanya el mantingué fins als 1880 i encara quan la independència de Cuba en quedaven (com és costum de la picaresca espanyola que es passa les lleis progressistes per sota cama). Hi ha molt d'antiamericanisme progre dient que els anglosaxons són racistes i esclavistes, però aquests ignorants el que no saben o no volen saber és que els espanyols sempre han estat més racistes i més esclavistes. Que hi hagi més mestissatge a Hispanoamèrica té a veure amb violacions i calentures sexuals, no tant en falta de racisme” (Autocitació).

Cristianofòbia, antireligiosos, menjacapellans.

“El món, tal com és, no pot ser el lloc (global) del regne de Déu (1ª Corintis 15:5). Ha de ser del tot *capgirat*. Hi ha una alienació fonamental que no permet una bondat perfecta, una identitat plena ni una absoluta felicitat. Realització i alienació hi caminen sempre plegades. D'ací que, per molt optimista que sia la fe cristiana, haurà de predicar sempre, i també la paciència de suportar i acceptar l'inevitable i ens ensenyarà a ser autocrítics (...). Se'n dedueix la permanent actualitat de la teologia de la creu que sempre denuncia l'optimisme desmesurat” (“*Parlem de l'altra vida*”, Leonardo Boff, *1938, teòleg brasiler expulsat per l'actual Inquisició vaticana).

“Tampoc no és pas arribat el moment (de regeneració) dels nostres països (occidentals): és menester que hi passi

la guerra, que ja no pot trigar gaire, l'han merescuda tant que és inevitable. Després potser escampi l'horitzó. I per ventura arribi un temps en què deixin de semblar rebels a tota llei civil i enemics del gènere humà els qui volen fonamentar llur pau damunt els principis de la justícia i de la caritat” (Giuseppe Giovanni Lanza del Vasto, 1901-1981, deixeble cristià europeu de Gandhi, a “*Peregrinatge a les fonts*”, Vasto, poc abans d'esclatar la 2ª Guerra Mundial, hivern 1937-1938).

“El socialisme no és sols un problema laboral o de l'anomenat *quart estat*, sinó que és en primer lloc un problema d'ateisme, de la contemporània presentació de l'ateisme, el problema de la torre de Babel, bastida expressament al marge de Déu, no pas per atènyer el cel de la terra estant, sinó per abaixar el cel a la terra” (“*Els germans Karamazov*”, Fiodor N. Dostoievski, 1821-1881, escriptor rus).

“Fracassat com moviment socialista revolucionari —i encara com reformista,—arreglegà la base electoral en els sectors més estantissos del proletariat i de la classe mitjana que van definir els trets de formiguetes pràctiques i de partit municipal que li va atribuir Lisandro de la Torre amb encertat diagnòstic: una mena de quaquèisme de virtuts passives amb solucions cooperatives, que era la única cosa que el distingia dels vells partits governants....En la rebotiga de la farmàcia pobletana l'*idoni* de corbata voladora parlava malament del capellà i amenaçava amb un socialisme internacional per a quan el poble s'hagués preparat culturalment, davant el somriure encoratjador del comissari i dels veïns respectables que estaven ben amatents per a un futur que s'assegurava remot” (“*El medio pelo en la sociedad argentina*”, Corregidor, 2000, d'Arturo Jauretche, 1901-1974, escriptor i polític argentí).

“La religió és una part consubstancial de tot l'humà. Ignorar-la no és pas cultura (“la Cultura és la Ignorància”, del Ministeri de Cultura orwel·lià a “1984”) com pensen la progressia, és part de la ignorància i de la manca de perspectiva. És una arbitrarietat i simple prejudici convertit en senyal d'identitat progre” “Quant a la República Espanyola fou anticlerical, però els qui cremaven esglésies i afusellaven capellans eren majoritàriament de la CNT-FAI, encara que també n'hi devien haver de republicans anticlericals rabiüts. Curiosament en l'etapa stalinista (Negrín) foren restaurades parcialment les llibertats religioses i de culte, de cara a l'exterior, ja que la persecució religiosa del

36-37 (amb unes 20.000 víctimes a la zona republicana) permeté una gran campanya del Vaticà a França, Anglaterra, Itàlia i Alemanya contra la República que fou determinant a l'hora de negar-se a socorrer les democràcies i a l'hora de donar suport a Franco per part dels feixistes. I és que la ruqueria antireligiosa sempre té un cost enorme i enormement sanguinari en tots els aspectes, malgrat que els nostres irresponsables antireligiosos se'n fumin i es pensin que això no és res. Són aquesta mena de gent la que preparen les catàstrofes històriques que patim i que podem patir en un futur” “La progressia és mediocrement hedonista, és a dir, no té perspectiva. Per això menysprea la fe: simplement no la concep perquè la fe implica una certa negació de si mateix (de l'egoisme, del “parer” immediat, de la comoditat, etc.). Així que la caricaturitza. Al meu parer això és negatiu, però també crec que fa de contrapès als integristes (no sols musulmà, també cristià, etc.). En realitat la democràcia es manté per un cert equilibri de maldats integristes enfrontades que no volen encetar una guerra civil oberta. Són massa còmodes i covards com per a ficar-s'hi” “Quan el futurisme social parla d'un món millor i d'un altre món millor possible, en parlar col·lectivament i en abstracte, tendeix a presuposar-ho com a imposició a la col·lectivitat. Dissortadament és així: teòricament, estan predicant el Bé –un concepte dissecat i boirós de Bé- per damunt la llibertat individual. És una mena de subtil axioma inconscient de la Dictadura del Proletariat, ço és, de l'estalinisme. En els textos bíblics, Déu, en canvi, planteja la llibertat de fer el mal i de no creure fins i tot en Ell, perquè sap que el món millor no pot ser mai una abstracció, una *il·lusió a la totalitat*, sinó sols la suma dels amilloraments individuals reals, és a dir, de la llibertat de consciència per a fer el bé amb maduresa, en comptes d'autoexcusar-se en ens abstractes i lemes grandiloqüents de suposades bones intencions de gent que normalment té massa mandra per a fer el bé concret i real i una boca massa gran per a vomitar el sentiment de culpa per les injustícies mundials en forma de clics de consum fàcil” (Autocitacions).

Ricard Colom

L'Efecte “gauche Divine” II

Succeí a l'Ateneu Barcelonès, on en una sala d'actes plena de gom en gom – hi havia la “crème” i la xusma del progrespanyolisme barceloní -, Carles M. Espinalt, amb una filípica històrica en un local històric, va acollonir i reduir a la mínima expressió al fundador i 1er director del funest, pútrid i anticatalà diari “el país”, Juan Luis Cebrian.

Poc temps després, el “soplón” Vázquez Montalbán, llepant el cul estomacat del seu camarada desconsolat, va intentar ridiculitzar al professor Muñoz Espinalt, en un article a l'espanyolíssima revista “tríunfo”.

Al llibre d'Encarna Parreño “Converses amb Carles M. Espinalt”, el més gran forjador de dirigents que ha donat Catalunya (com n'arriba a estar de boja i girada contra ella mateixa condemnant-lo a l'ostracisme!) ens ho relata: *Volen per a ells el dret de fer i de dir el que els dóna la gana. Els altres, muts i a la gàbia, que res no és res. En el text, on se'm cita gairebé una dotzena de vegades, volia respondre'l no més amb una carta breu i clara, però ni el poc espai que reclamava varen voler-me donar. El director d'aquella revista no va tenir ni la decència, ni la valentia, de fer cap mena d'esment públic del que jo els puntualitzava. Però mira per on, aprofitaré que tu i jo ara tornem a parlar-ne per a llegir-te la meua rèplica fins avui inèdita.*

Els canto la canya d'aquesta manera: Senyor Director de Tríunfo – Madrid: He

llegit a la seva revista un satíric joc de disbarats que, en forma de conte, em fa protagonista de la feixuga tasca de transformar la imatge de l'actual govern de l'anomenat estat espanyol. Ni com de broma puc deixar-ho passar. Anoteu bé senyor director, ni d'aquest, ni del que vindrà – que encara serà més poca solta que l'actual -, ni d'un tercer, ni d'un quart que pogués formar-se, si el buf de l'estat espanyol dóna per tant – que és molt suposar – hi ha possibilitats de canviar-ne la imatge per fer-la operant, suggestiva i estable, perquè abans caldria que existís un estat capaç de tenir un govern com Déu mana. D'unes persones presoneres de forces fàctiques, com pot dir-ne un govern? A tot estirar és un aparentem! D'altra banda senyor director, un govern de l'anomenat estat espanyol, no té prou categoria per a poder contractar el Creador de la Psicoestètica amb la projecció universal que el fet comporta. Això seria com si el poble de Tomelloso de los Hidalgos, per la festa major, intentessin llogar l'Orquestra Simfònica de Viena. No hi arriben o potser ni entenedrien si afinen, donat que quan no senten tocar amb bandúrries, panderetes i castanyoles, qualsevol se'ls fa inversemblant, o troben els músics poc dotats perquè no gosen interpretar: “las vacas del pueblo ya se han escapao, riau, riau” Estigui segur i no caigui d'esquena senyor director, d'acceptar jo qualsevol missió relacionada amb el govern de l'anomenat estat espanyol, seria per acabar de desmuntar-lo, cosa que equivaldria a

facilitar, per a cada Nació Ibèrica, una millor i més ràpida incorporació a una futura Federació Europea. Llavors, tothom deixarà de tenir la cara de pomes agres. Àdhuc l'autor del conte referit, no caldrà que es tapi els ulls amb ulleres de vidres fumats, puix que ningú no haurà ja d'amagar lleganyes.

Com pots suposar, signava la carta amb el meu nom i cognoms; l'adreça l'escribia amb lletres grosses, perquè res no quedés confús. Tot ben visible. Vaig indicar-los en una postdata, que cerquessin un traductor de la llengua catalana a la llengua del “imperio”. Segur que a Madrid hi havia d'haver molts ex-censors dels qui, durant dècades i dècades, passaven el lapis vermell sobre textos inèdits de certs escriptors catalans o en prohibien per anys i panys la publicació de les obres, i que ara és molt possible que no tots, fossin dirigents dels nous partits conservador, centrista, socialista o comunista; perquè des d'alguna plataforma o altra, tornen a remenar les cireres els “caciques, inquisidores, pícaros y soplones”.

Cal dir que, després d'això, l'**avantatgista** de les ulleres de vidres fumats, se les va fer canviar per unes de vidres transparents. I l'obsessió per Carles M. Espinalt, manifestada de diverses formes, al “soplón” manolo l'acompanyà durant molt de temps.

Antoni Gomis
vermelhet@hotmail.com

Segueix igual

Sembla ésser, pel que he pogut observar ja fa molt de temps, que la cosa continua pel mateix lamentable camí. No precisament a l'ajuntament de Sant Feliu de Guíxols, passa a tots els ajuntaments o gairebé a tots.

És de coneixement públic tot allò o gairebé tot allò que es cuina a l'àrea d'urbanisme amb moltes complicitats: fes-ho, i ja veurem què passa; llavors, per si de cas, jo ja actuaré. D'això se'n diu passar-se favors, practicar l'amiguisme o “fer la vista grossa” pel que convé. També, manifestacions, testificacions o mentides acceptades amb l'objectiu de poder construir més del compte, per tant, més favors. Abocaments il·legals que no se controlen –podria citar llocs: s'han fixat en la boca de la desembocadura de la riera de Tueda, que cada cop és més petita? Una riera no es pot tapar mai, senyors, amb molt poc desnivell i sense manteniment, menys. Prepotència per fer determinats disbarats i sembla ésser que no hi ha mai responsables... Pressupostos que pugen un 60% o un 70% més i no

passa res, de moment. No ho tinc clar, saben? Amb el temps, i quan plogui fort, ja veurem si funciona i què dura –suposo que ja saben de on parlo-. Obres que també es fan sense el corresponent permís i com que ja està fet, doncs ja està fet. D'això en diuen la política dels fets consumats i a partir d'aquesta premissa ja pot passar el que vostès vulguin. Mentre el funcionari dorm, el paleta treballa de nits si cal, o determinades obres es fan en situacions molt concretes.

Senyors meus: “S'ha acabat el bròquil”. Qui fa obres sense permís i amb aquesta prepotència que els caracteritza... La casa o el que sigui a terra! I la corresponent sanció, o si no, no ens en sortirem. El funcionari que actua com un incompetent o que no predica precisament amb l'exemple, al carrer! O si no, no ens en sortirem. Cal demanar responsabilitats a qui calgui, caigui qui calgui i peti qui peti.

La meua feina, cal, que la faci ben feta, i tinc més d'un ofici.

No m'agrada dir-ho, però les circumstàncies m'hi obliguen. Un servidor de vostès, com ja se m'ha insinuat diversos cops, no pot ésser alcalde de cap lloc, ja que m'agraden les coses ben fetes i per tant se necessiten mitjans que no tenim –és un tema polític i econòmic delicat, ja que em caldria parlar de la independència de Catalunya-. No puc ésser alcalde de cap lloc perquè a mi no em poden comprar, ni les màfies ni els interessos de la construcció, com han fet fins ara amb gairebé tots els ajuntaments.

L'home que no es vol vendre, cal que sigui molt íntegre. Desgraciadament, personatges molt íntegres, si fan nosa, són eliminats d'una manera o altra.

A les properes eleccions no votaré a Espanya per moltes raons... No m'agraden, no m'agraden i no m'agradeu. Insisteixo, la meua feina cal que la faci ben feta, i n'he donat mostres.

Joaquim Pugnau Vidal. Sant Feliu

Epigrames humits

Un relat de Marta Figueres Carreres

Epigrama: composició poètica breu, sovint d'intenció satírica i, en aquest cas, a més, de temàtic eròtica.

Si vols fortes emocions,
descorda't els pantalons.
Si vols un plaer superior,
treu-te la roba interior.

Abans que s'assequin collim flors obertes
i, abans que es panseixin, espàrrecs
erectes.

La luxúria és un pecat,
d'entre tots és el més grat.
La lascívia és un sarau,
però que sempre complau.

Anhelo delitar-me les mans
amb la polpa de les teves carns.

De tot allò que toques tinc gelos,
cada cosa voldria ser jo,
però per sobre de tot envejo
la teva roba interior.

Em tempten desitjos salvatges
somniaant amb les teves natges.

Si és luxe l'amor
i el sexe un caprici,
posseeixo un tresor
i tinc un gran vici.

Comentaris:

Bo! David Ventura | 25-08-07 |

Realment eròtic i suggerent fins al
seu punt just, de vegades pensant en ero-
tisme acabem fent pornografia lleugera...
però tu has sabut anar fins al punt just.
Bo Marta, bo! que és bo , i està molt
ben trenat ,felicitats. Endavant!

Molt bons aquest epigrames eròtics....
a l'estil dels de Fages de Climent. M'ha
fet petar de riure allò de l'espàrrec
erecte. hahaha. Em recorda aquell que
diu:

*Per apagar la foguera
la que crema més de totes*

*abans tenia una manguera
i ara tinc un contagotes.*

Deu n'hi do!. Dir-se Figueres i ésser
de Figueres!. Jo sóc de Portbou i ja sé
com bufa la tramuntana. Ets l'Atram?.
No sabia que fossis paisana meva. Salut,
noble Empordà, salut palau del vent i
salut per a tu, empordanesa de mirada
suggerent.

Ben vinguda... Francesc Arnau i
Chinchilla | 17-03-07 | Valoració: 10

I ben trobada, doncs ja feia prou de
temps que no llegia res teu, i ha estat *in
extremis*, doncs està a punt d'acabar-se
el termini del concurs.

El teu poema, fet de rodolins, és d'aque-
lls que diu moltes coses interessants, a
recer de l'aparent ingenuïtat. Cal destacar
la referència a l'enveja de la roba inte-
rior (el que més a prop està del sexe),
com a paradigma de la passió sublim i
aclaparadora.

Una forta abraçada!
FRANCESC (un poeta valencià)

Crist i el sofriment humà

“Veieu-me aquí, Senyor, als vostres peus,
despullat de tot bé, malalt i pobre,
del meu no-res perdut dins de l'abisme.
Cuc de la terra vil, per un moment
he vingut a la cendra a arrossegar-me.
(...)”

Feu de mi allò que vulgueu, sóc fulla seca
de les que el vent s'emporta, o gota d'aigua
de les que el sol sobre l'herba eixuga...
Sóc un no-res, però un no-res que és vostre”
(Cinto Verdager, poeta català del s. XIX)

El sofriment és un misteri que difícilment podem
comprendre amb la nostra raó humana. Si fa no fa ens
atrapa a tots.

Jesús accepta el sofriment humà i, més encara, s'i-
dentifica amb ell, Ell no ho explica, però tampoc no
l'evita.

Si Jesús hagués explicat el sofriment humà, l'Evan-
geli hauria arribat a ser una mera filosofia. Una filosofia
tracta d'explicar-ho tot i després ho deixa tot com esta-
va.

Jesús no va aportar a la humanitat una filosofia, sinó
un fet real. La seva Persona i la seva gran Obra d'AL-
LIBERAMENT amb el sofriment i la mort més malvista
per la gent d'aquella època, la mort d'un crucificat.

En la mort de Crist es produeix una gran injustícia
que, però Jesús amb la seva Resurrecció victoriosa la
va transformar en remei de guariment de la repetitiva
injustícia humana i del pecat de l'home.

L'Hora més fosca de la Història (la mort de Crist)
s'esdevé per a l'home que s'acull a la seva Gràcia, la
de més llum.

**“Per tu Crist es va fer temporal, a fi que tu sigu-
is etern”**

**“Guaita Crist; és amarat de gràcia. Ell et vol
arrubllir d'allò que li sobreix. Et diu açò: Cerca els
meus béns, i deixa córrer allò que creus merèixer”.**

**“Ell vingué i escampà el seu perfum, el món va
quedar omplert de flaire”**

**“Però el Crist és llum, inextingible i etern com
el Pare, sempre roent, sempre brillant de glòria”**

(Agustí de Bona, s. IV-V)

Déu és l'únic capaç de transformar el patiment i les
crisis de la vida en quelque cosa gran i bella. El sofri-
ment no ha de ser la tralla que et deprimesqui o et
destruesqui, sinó el mitjà per a fer-te més fort, més
madur i més sensible al dolor d'altri.

“Si l'home mor, ¿tornarà a viure?” (Job 14:14)

**“Jo sóc la resurrecció i la vida, qui creu en mi,
encara que estigui mort, viurà” (Crist)**

**“En el món tindreu aflicció, però confieu, jo he
vençut el món”. (Crist)**

**“No podem comparar els patiments d'aquest món
amb el goig de la glòria que vindrà”. (St. Pau)**

**“No us poseu tristos com aquells que no tenen
esperança” (St. Pau).**

De: <http://wave.prohosting.com/~fortesa/index.htm>

Llista de correus cristiana, caracteriològica i cata-
lanista: <http://uk.groups.yahoo.com/group/feifortesa/>

Llista de debat, amb molts arxius:
<http://uk.groups.yahoo.com/group/feifortesa>

Amartia, Kóros, Hybris, Até: <http://wave.prohosting.com/fortesa/Constituci%F3/metanoia.html>

Camí a Déu: http://wave.prohosting.com/fortesa/Textos_Literaris/Cam%ED_a_D%E9u.html

Refranys

- Qui de jove no treballa
quan és vell jau a la palla.
- Joans, Antons i ases
n'hi ha per totes les cases.
- Ull que no veu
cor que no dol.
- Quan s'acabi: punt i ratlla;
no tothom és de cal batlle!
- En el forn i el rentador
es diu tot el mal i el bo.
- Qui escolta pels forats
escolta els seus pecats.
- Qui canta a la taula i al llit
no té el seny complit.
- L'anar a treballar a l'andana
és un treballar a desgana.
- L'home que obra a la tum-tum
en lloc de llum dóna fum.
- Qui riu a tort i a dret
o és molt feliç o és molt ximplet.
- Hi ha fundadors d'hospitals
que primer fan els malalts.
- Què fan els infants?
El que veuen fer als grans.

El papa nazi, Ratzinger, expulsa de bell nou els catalanoparlants de l'església

Els catalans no som fills de Déu: El Papa felicita les festes en 63 idiomes, però mai en català.

Per partida doble, el papa Benet XVI ha expressat la seva preocupació pel galopant deteriorament ambiental del planeta en els dos discursos que va dirigir als catòlics amb motiu de la celebració del Nadal, l'homilia de la missa del gall i el missatge urbi et orbi que va pronunciar des del balcó de la basílica de Sant Pere dimarts al migdia. El Pontífex va centrar el missatge del dia 25 a reclamar pau on hi ha guerra i consoling als qui viuen en la misèria, però no va deixar d'evidenciar la seva inquietud pel creixement del "nombre d'emigrants, refugiats i deportats, també per causa de les freqüents calamitats naturals, com a conseqüència a vegades de preocupants desequilibris ambientals". En el tercer missatge de Nadal com a Papa, Joseph Ratzinger va insistir, amb el record recurrent de les guerres i la pobresa, en els perfectes que tenen l'origen en la ruptura de l'equilibri ambiental a mans de l'home. CITES DE TEÒLEGS En l'homilia que va fer durant la missa de la Nit de Nadal, Benet XVI va citar dos teòlegs en suport de la seva preocupació. Remuntant-se al segle IV i invocant el grec Gregori de Niça, que es va referir "al cosmos ferit i desfigurat pel pecat", va llançar una pregunta: "¿Què hauria dit si hagués vist les condicions en què avui està la Terra per l'abús de les fonts d'energia i de la seva explotació egoista i sense escrúpols?". I citant l'italià Anselm de Canterbury (lloc del qual va ser arquebisbe), que va viure al segle XI, el Pontífex va assenyalar que, "gairebé de manera profètica", aquest teòleg "va descriure amb antelació el que nosaltres veiem avui en un món contaminat i amb un futur incert". En el seu Missatge a Roma i al món, va tenir un record, com és habitual, per a les "víctimes de sagnants conflictes armats, del terrorisme i de tot tipus de violència", que sovint afecten "les categories més vulnerables, els nens, les dones i els avis". I va recordar explícitament els de "les martiritzades terres de Darfur, Somàlia

i el nord de la República Democràtica del Congo", els de les fronteres d'Eritrea i Etiòpia i del Pròxim Orient, "en particular l'Iraq, el Líban i Terra Santa", a més dels de l'Afganistan, el Pakistan i Sri Lanka". CRISIS OBLIDADES També es va referir a "tantes altres situacions de crisi, desgraciadament oblidades sovint". Ratzinger va desitjar que "la llum de la pau" il·lumini "on ressona el fragor de les armes" i "infongui als responsables dels governs saviesa i força per buscar i trobar solucions humanes, justes i estables". Aquesta vegada va impartir la benedicció des del balcó central de la basílica de Sant Pere, desitjant unes felices festes en una seixantena d'idiomes, entre els quals no va figurar el català. Curiosament han augmentat molt les llengües externes a la Unió Europea: de les 63 salutacions, 18 van ser en idiomes asiàtics, 21 en llengües de la desapareguda Unió Soviètica, cinc en les del Pròxim Orient i tres en idiomes africans. Al marge del castellà, només una va ser en un idioma llatinoamericà: el guaraní. **N.de la R. Un any més el Papa ha menystingut la nostra llengua. La "púrria" romana a mans espanyolistes n'és la culpable. Abans en guaraní que en català. I això que el bisbe d'Urgell és copríncep d'Andorra, segurament l'únic poder temporal del Vaticà. Tant se val. Nosaltres no som fills de Déu per aquests fills de Buda.**

Reproduït de www.radio-catalunya.ca
27.12.2007

La Conselleria de Medi Ambient i els batle de Campos signen un conveni

El conseller de Medi Ambient, Miquel Àngel Grimalt, i el batle de Campos, Guillem Ginard, han signat avui un conveni per al manteniment i explotació de 54 molins antics d'aquest municipi amb l'objectiu de què continuïn generant energia elèctrica i serveixin per a la realització d'activitats d'educació i informació ambiental, així com la preservació de plantes autòctones en el seu entorn. Amb aquesta finalitat, la Conselleria de Medi Ambient aporta 200.000 euros.

Com es recordarà, per un anterior conveni amb el Ministeri de Medi Ambient, es posà en marxa la rehabilitació i preparació d'aquests 54 molins de Campos per tal de què produïssin energia elèctrica. Grimalt i Ginard han explicat avui que la rendibilitat d'aquesta activitat ha estat inferior a l'esperada i que cal mantenir les ajudes de l'administració (en aquest cas, de la Conselleria de Medi Ambient a través de l'Agència Balear de l'Aigua i la Qualitat Ambiental, ABAQUA) per a garantir la preservació d'aquests importants elements patrimonials i etnològics del municipi de Campos i evitar la seva degradació.

Gràcies a aquest conveni, es realitzaran actuacions de manteniment de la maquinària i es desenvoluparan, amb els molins com a protagonistes, accions d'educació, informació i divulgació ambiental i cultural, que també podran ser enfocades des del punt de vista turístic. Alhora, el conveni contribueix a conservar una imatge característica de la ruralia camperana.

El batle de Campos ha agraït al conseller de Medi Ambient la signatura del conveni, destacant que, amb aquesta iniciativa, es dona una passa important per a preservar aquests antics molins, ja que el seu manteniment és especialment costós.

L'Obra Cultural Balear i la Diada del 31-D a sa Pobla

Antoni Torrens; Miquel López Crespí; Obra Cultural Balear (OCB); Alexandre Ballester; Joan Comas, batle de sa Pobla; Marjal en Festa...

Lectura del Llibre dels Fets davant l'Ajuntament de sa Pobla

Penjada de la quatribarrada

Interpretació de "La Balanguera"

LLIBRE DELS FETS DE JAUME I. Capítols 84 i 85. Assalt a Madina Mayurqa.

Lector 1: MIQUEL LOPEZ CRESPI

Quan vengué l'alaba, començarem a oir misses i rebérem el cos de Jesucrist. I, oïdes les misses i rebut el cos de Jesucrist, diguérem que tothom s'armà, cadascú amb les armes que havia de portar. I eixírem tots

davant la vila, a la plaça que hi havia entre nosaltres i ells. I això era en l'hora en què el dia es va fent clar. I nós ens acostarem als homes de peu, que eren davant dels cavallers i els diguérem: -Via, barons! Començau a caminar en nom de nostre senyor Déu!

<http://pobler.balearweb.net/post/44104>

La presidenta de l'OCB Maria Joana Canyelles; Joan Comas, batle de sa Pobla, els representants de Marjal en Festa, l'escriptor Alexandre Ballester i l'autor pobler Miquel López Crespí en el moment de la seva intervenció.

Eroscatalà

[Actualitat](#) Henry Lee Lucas (27/12/2007)

Melany Moore ens desitja bones festes

[Enquestes](#) Otis Toole (27/12/2007)

Definiu com us ha anat

sexualment el 2007

Nova enquesta a Eroscatalà. Ara us demanem que definiu com us ha anat 2007 a nivell sexual. Si l'any ha estat ruïnós pel que fa a la cardamenta o en canvi no heu parat de practicar el sexe, nosaltres som els vostres confessors. Endavant les figures i les polles, tots a votar.

[Enquestes](#) (26/12/2007)

Miquel Calçada, el català televisiu més potent

El viatger Miquel Calçada ha estat triat com el català que més escalfa els televisors del país, amb un 22% dels vots dels usuaris d'Eroscatalà en la nostra darrera enquesta. Tot i la baixa participació respecte a altres enquestes amb propostes femenines, els resultats han donat el segon lloc a Santi Millàn amb un 16% d'acceptació, Josep Cuní amb un 14, i Joaquim Maria Puyal amb un 11. Per sota d'ells, hi ha Espertac Peràn, amb el 9 per cent, la mateixa xifra que Toni Soler. Marc Villanueva té un 5% de vots, i Josep Maria Bachs, Àlex Gorina i Artur Peguera, només un 3'5%. Aquest últim sembla haver perdut trempera respecte a anteriors votacions, on s'havia mostrat com un dels candidats més acceptats.

[Humor](#) (25/12/2007)

La única rossa autèntica

Who is the real blonde?

[Ocellota de la setmana](#) Jim Beam (24/12/2007)

Tatiana

Per la Tatiana tot l'any és estiu. Ni Nadal ni desembre ni baixes temperatures. Per demostrar l'escalfor que cova dins seu, alguns dies s'abaixa l'escot i deixa veure aquest parell de mamellots que fan tornar bojós als seus veïns. Si voleu veure-la en acció cliqueu [cada dia més divertida gira la Tatiana fora el carrer](#).

[Llibres](#) Clare Quilty (23/12/2007)

Desig de foc

Jordi Cervera ha publicat un llibre curiós Desig de foc, on es barreja cuina i erotisme. Centrat en el turisme del camp de Tarragona als anys 60, Cervera explica la vida a una fonda on apareix un director de cinema francès amb una actriu

d'origen oriental, que donen un tomb a les relacions personals entre els seus habitants. Amb un clar protagonisme de l'erotisme, Cervera no defuig tampoc la gastronomia. Edita Meteora.

[Actualitat](#) (23/12/2007)

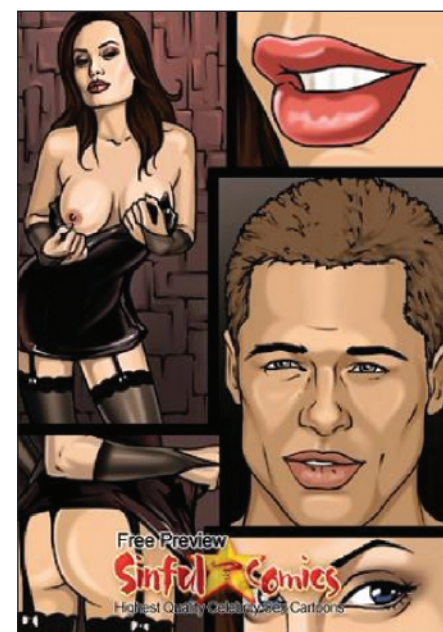
Conrad Son ens desitja bones festes

[Comic](#) Gwen Stacy (03/01/2008)

Jolie i Pitt en versió porno

La popularitat de la parella més eròtica actual del món del cinema ha generat fins i tot la seva adaptació al món del còmic. Angelina Jolie i Brad Pitt hi són reproduïts en plena feina, en un d'aquells experiments que molts voldríem veure

en versió de carn i ossos. De moment ens hi avindrem.

Sexe a Internet (03/01/2008)

Anar a dinar i ensenyar el material

Les pàgines de nus en públic estan agafant una gran volada entre els usuaris d'internet. Noies que van a dinar i es dediquen a ensenyar els melons o la figa, en lloc de menjar-se els homònims vegetals, s'ha convertit en una afició de primera entre molts erotòmans. Veieu-ne un exemple

Cinema Renzo Montagnani II (02/01/2008)

Cap català entre els més sexy del cine

La revista britànica Empire ha publicat els resultats d'una enquesta on es demanava pels 100 actors i actrius més atractius de la història del cine. La llista no té representació catalana, i per tant ens limitarem a comentar les primeres posicions. Angelina Jolie

torna a ocupar-ne el primer lloc, seguida per Natalie Portman (foto) i pel primer home de la llista, Daniel Craig. Curiosament el símbol sexual de referència del cine i de la cultura contemporània, Marilyn Monroe, es troba a la catorzena posició. Injustícies del món de les tendències.

Humor Gwen Stacy (31/12/2007)

Brindis calent per 2008

Contra el rei Borbó

Des de la Coordinadora Obrera Sindical - COS, sindicat per l'alliberament de gènere, de classe i nacional dels Països Catalans, i davant del nou encausament d'un altre militant independentista sota l'acusació d'injúries a la corona espanyola volem manifestar públicament:

- El nostre suport i solidaritat incondicionals cap a totes aquelles companyes i companys arreu del país, que pateixen repressió per manifestar el nostre rebuig com a Poble Treballador dels Països Catalans, contra la imposició de qualsevol institució o manament que atempti contra les nostres llibertats personals, de classe i nacionals (en aquest cas la monarquia espanyola)

- En aquest cas, volem mostrar el nostre especial suport i solidaritat amb el company Santi, militant de l'organització Endavant, i que és en aquesta ocasió qui ha estat citat a declarar davant del jutjat d'instrucció número 4 de Tarragona

(a citació del "juzgado de instrucción num 2 de Madrid"), per haver cremat una fotografia del rei espanyol (descendent directe d'aquell que ens cremà Xàtiva, Vila-real, Dénia, Alcoi, Quart de Poblet, Pedreguer, Alacant, Sueca, Gandia, Ares del Maestrat, Manresa, Terrassa, Lleida, St. Pol, St. Cugat, Reus, Barcelona, Calaceit, Eivissa, etc.), durant una mobilització precisament de denúncia de la campanya incriminatòria contra els i les militants de l'Esquerra Independentista que feien denúncia de la monarquia espanyola en el si de la campanya "300 anys d'ocupació, 300 anys de resistència", entre d'altres.

Per això, el proper 16 de gener, cal ser-hi a la concentració convocada a les 9h30 davant la porta dels jutjats de Tarragona a l'Avinguda President Companys número 10.

- Que ara més que mai, davant de l'escalada de repressió i violència feixista, espanyolista, blav-

era i/o estatal contra tot allò que faci olor a independentista, revolucionari, sindicalista coherent, etc. (agressions blaveres terroristes al País Valencià, agressions homòfobes arreu dels Països Catalans, repressió sindical contra companyes i companys de la CGT a Ford o TMB, judicis contra els antimonàrquics....), el Poble Treballador dels Països Catalans, els i les treballadores conscients d'arreu del país, hem de sortir al carrer a fer mostra activa de la nostra solidaritat, de les nostres ganes de canvi, de millorar les nostres vides, d'anar molt més enllà!

Per la nostra dignitat com a persones, com a classe i com a poble!

Ara més que mai, avancem amb la solidaritat i la lluita!

* Coordinadora Obrera Sindical - COS sindicat per l'alliberament de gènere, de classe i nacional dels Països Catalans* info-cos@sindicat-cos.org

Refranys

- Amb tanta sed d'aiguarent es begué l'enteniment.
- Si a missa vols tenir lloc no esperis al darrer toc.
- L'avarícia trenca el sac.
- No et riguis dels meus dols: quan els meus siguin vells els teus seran nous.
- Home ros i gos pelut ditxós qui els ha conegut.
- Qui de la casa de l'altre en fa hostel, de la seva, en fa corral.
- Qui té socs, fa ascles.
- Res que no facis tu no ho esperis de ningú.
- Camí dret i costerut, tururut!
- Camí ample i que va avall fins el ruc se sent cavall.
- Tren de maniobres tren de pobres.
- La pobresa

no és vilesa.

- Vesteix un bastó i semblarà un senyor.
- Una al pap i una altra al sac.
- Qui en tingui més que sopi dos cops.
- De porc i de senyor se n'ha de venir de mena.
- D'ençà que em va caure una mosca al vi que he avorrit l'aigua.
- Si tens pau al cor, salut, diners, què vols més?
- Patarrufes em fas que no me n'has de fer: o és que m'has de fotre o m'has de menester.
- Menges més que una llima nova.
- Del que no diràs no te'n penediràs.
- Qui no vulgui pols que no vagi a l'era.
- Del de dalt, ni la sal; el del mig és un "bolitx", i al de baix no li obris el calaix.

LA SALVACIÓ EN JESUCRIST

1ª Part.

Recull a càrrec d'en
Ricard-Joan Colom

✠ “El metge cura i Déu salva” (Dita catalana).

**JESÚS VINGUÉ A
SALVAR-NOS. PERSPECTIVA
HISTÒRICA.**

✠ “El món serà salvat per la bellesa... i la bellesa és el Crist” (Fiódor N. Dostoievski, 1821-1881, escriptor rus).

✠ “Crist és el rei dels vençuts per a ensenyar-los a vèncer” (Autocitació).

✠ “Jesús era Déu i home en una persona, perquè Déu i home poguessin ser feliços junts una altra vegada” (George Whitefield, 1714-1770, famosíssim predicador *revivalista* a Gran Bretanya i Nordamèrica).

✠ “El Calvari és un telescopi a través del qual albirem el vast panorama de l'eternitat i veiem l'amor de Déu tot irrompent dins la història humana” (Martin Luther King Jr., pastor baptista pels drets civils de les minories nacionals als Estats Units i contra la guerra, 1929-1968).

✠ “Veiem diàriament el fill castigat per les culpes del pare, i el rebuig del crim d'un avantpassat malvat ferir un descendent virtuós, els quals fets proven satisfactòriament la doctrina del pecat original. Emperò, com un Déu de bondat i indulgència sabia que perim amb aquesta caiguda, és vingut a salvar-nos” (“*El Geni del Cristianisme*”, 1828, de François René, bescomte de Chateaubriand, 1768-1848,

escriptor, traductor i polític francès).

✠ “El segon treball de de Flavi-Josef, les “*Antiguitats Jueves*” (“*Judaiké Arkhaiologia*”), conté en vint llibres la història sencera dels jueus des de la Creació fins el començament de la revolta el 66 d. de C. Els llibres de l'I-XI estan basats en el text dels Setanta, encara que també es recullen relats tradicionals de temps antics vius entre els jueus de la seva època. També cita nombrosos passatges d'autors grecs els escrits dels quals s'han perdut. D'altra banda va fer concessions al gust dels seus contemporanis gentils amb omissions arbitràries, de la mateixa manera que embelleix gratuïtament certes escenes. En els llibres XII-XX narra la història anterior a la vinguda de Crist i la fundació del Cristianisme, i és la nostra única font per a molts fets històrics. En aquests llibres el valor de les seves declaracions aquesta reforçat amb la inserció de dates que estan contrastades per altres fonts, i per la citació de documents autèntics que confirmen i completen la narrativa bíblica. La història d'Herodes el Gran ve exposada en els llibres XV-XVII. El llibre XVIII conté en el capítol III el passatge famós on s'esmenta el Redemptor amb les paraules següents:

✠ “Aproximadament per aquest temps va viure a Jesús, un home ple de saviesa, si de fet hom pot dir-li home. Perquè realitzava fets increïbles, i era mestre dels qui s'alegraven amb la veritat. Va atreure cap a ell a muntó gent, jueus i gentils. Ell era el Crist. Per l'acusació de les autoritats del nostre poble, Pilat el va condemnar a mort en la creu; no obstant això, aquells que l'havien estimat abans li van romandre fidels. Al tercer dia se'ls va aparèixer de nou viu, entre altres mil meravelles, tal com ho havien predit els profetes enviats per Déu. I al dia d'avui el poble dels qui es diuen cristians, després d'Ell, roman”.

✠ S'han fet esforços per a negar-li l'autoria d'aquest passatge tant per raons internes com externes, però les dificultats no han estat encara superades. El passatge sembla patir diverses interpolacions. Es qualifica l'obra de Josef com a valuosíssima per a la història del poble escollit pel fet que les “Antiguitats” testimonien la veritat de la Revelació Divina tant per als jueus com per als cristians, i perquè confirma la historicitat de fets relatats en la Bíblia pel testimoniatge incontrovertible d'autors pagans. Els relats dels successos de l'aixecament i de les relacions entre de les diferents sectes jueves, són de gran importància per a la història i sofriments del Salvador; les seves informacions envers: la corrupció dels costums i institucions jueves antigues, el testimoni dels conflictes interns dels jueus, i finalment el relat de l'última guerra amb els romans que van acabar amb la independència nacional dels jueus, són de gran importància com fonts històriques” (Karl Höber, a “*Enciclopèdia Catòlica*” sobre Flavi-Josef, historiador jueu nat a Jerusalem el 37 d.C., mort ca.101).

CRUCIFIXATS

✠ “Que serà on trobaràs la saviesa vertadera: no pas en els discursos elegants, sinó en el poder de la creu que obra substancialment en els qui s'han fet dignes de conquerir-la. Car la creu del Crist, diu Pau, “és escàndol per als jueus i niciesia per als grecs, però per a nosaltres, que ens hem salvat, és poder de Déu i saviesa de Déu” (Corintis 1:23-24)” (“*150 capítols a tomb de la perfecció en l'Esperit*”, de

Macari d'Egipte, s. IV-V).

✠ “Veient la inutilitat “*pràctica*” de ma vida pensava en Jesús en la creu: també Ell estava immobilitzat i no podia fer el que va fer en sa vida pública... i, no obstant això, des d'allí va fer el més gran, la redempció de nosaltres, els pecadors” (Van Thuan, bisbe vietnamita que va estar 20 anys a la presó).

**SALVACIÓ TOTALA
RESTA EN LA NOSTRA FE**

✠ “L'Església no existeix per a res més sinó per a dur els homes a Crist, per fer-ne petits Cristos. Si no ho fa, totes les catedrals, clergats, missions, els sermons, fins i tot la Bíblia mateixa, són simplement una pèrdua de temps. Déu no es féu home per a cap altre propòsit” (Clive Staples Lewis, 1898-1963, novel·lista cristià nordirlandès).

✠ “Què admirarem més: la fe o les virtuts? Primer la fe, perquè sens aquesta ningú no pot complaure Déu; la fe t'armà amb l'escut i et cobrí amb el casc de la salvació, t'enfortí amb l'espasa de l'esperit, que és la paraula de Déu” (“*Sermó en la festa de Sant Narcís*”, d'Oliba, bisbe de Vic, 1017-1046).

✠ “Jesús diu que “*en Esperit i en veritat*”. No es tracta sinó de la Providència i sobirania de Déu que dóna la gràcia al creient. La salvació no és un ritual, sinó la llibertat de l'Esperit Sant, tal com ve a Joan 3 o a l'Epístola de Jaume: “Heu de ser jutjats per la llei de la llibertat”. Si s'escau que Pau diu que no serem salvats per la llei (pels rituals de la llei), com l'Església Catòlica i d'altres esglésies pretenen posar la salvació no en Crist, sinó en els rituals sacramentals i les regles humanes de cadascuna? Això és “un altre evangeli”. El ritualisme és anatema, gairebé frega la superstició i no serveix de molt sense una voluntat sincera i obedient de cor a la Paraula de Déu, perquè es queda en una espècie de “màgia-potàgia” i potser en una burla a la voluntat de Déu” “Luter s'embolica sorprenentment entre obres de la llei (rituals) que rebutja Pau i obres de misericòrdia (benaurances) que reclama Jaume. La salvació és per fe però es demostra a través de les obres de misericòrdia –*religió* veritable- no pas a través de la religiositat ritual, que, sense acció per la misericòrdia, sols és fe morta o falsa, o hipocresia” (Autocitacions).

**SALVACIÓ A TRAVÉS
DE LA PARAULA DE DÉU**

✠ “Les Escriptures seran al capdavant suficients per a un coneixement de la salvació de Déu només quan es funda la seva certesa a la persuasió interior de l'Esperit Sant. En efecte, aquests testimonis humans que existeixen per confirmar-ho no seran vans si, com a ajuts secundaris a la nostra feblesa, segueixen aquell cap i testimoni més alt. Però els qui desitgen que per demostrar als incrèduls que les Escriptures són la Paraula de Déu estan actuant de manera ximple, perquè això sols per fe pot ser sabut” (Joan Calví, 1509 Estrasburg-1564 Ginebra, teòleg de la Reforma, fundador d'un dels principals corrents protestants).

✠ “Un simple llibre m'ha salvat; però aquell lli-

bre no és d'origen humà. Durant molt de temps l'havia menyspreat, per molt de temps l'havia considerat un llibre per a fer classes a crèduls i ignorants fins que, en haver investigat l'Evangeli de Crist, amb un desig ardent de constatar la seva veritat o falsedat, les seves pàgines oferien el coneixement més simple de l'home i de la natura (...) i alhora el més exaltat sistema d'ètica moral. La fe, l'esperança i la caritat s'havien encès al meu pit; i tots els passos que feia endavant em reforçaven en la convicció que la moral d'aquest llibre és com infinitament superior a la moral humana així com que els seus oracles són superiors a les opinions humanes" (M. L. Bautin).

✠ "El vaixell de la vida pot tenir una figura ben afaïsonada i estar bellament decorat, però aquestes no són les qualitats per les quals en faig apreciació; sinó per salvar-me d'un mar en tempesta! Talment l'interès per regenerar l'ànima de la Bíblia té el fonament en una aplicació personal al cor de la veritat de salvació que conté" (James W. Alexander, 1804-1859, autor d'himnes).

✠ "Els qui van a la perdició tenen per un absurd la doctrina de la creu; però per a nosaltres, els qui ens salvem, és poder de Déu. Diu l'Escriptura: *Destruiré la saviesa dels savis i anul·laré la intel·ligència dels intel·ligents*" (1ª Lletra als Corintis, 1:18-19, de l'apòstol Pau, ca. 55-57).

✠ "Desitgeu, com a nadons, la llet espiritual no adulterada per créixer-hi per a la salvació" (1ª Lletra de l'apòstol Pere 2:2, escrita cap a 62-69).

SALVACIÓ TAMBÉ ARA EN LA VIDA: PROTECCIÓ I ALEGRIA.

✠ "Cal fer esment de la densitat específica que l'opció pel pobres (o minories, vençuts, etc.) confereix a la vida cristiana dins un món on sols semblen comptar els vencedors, els més forts, els més

capaços o els dotats de major agressivitat competitiva. J.B. Metz insisteix amb raó que la més radical originalitat de la fe cristiana i la seva més significativa aportació social rau a la rellevància fonamental que atorga als pobres, vençuts i marginats" (Julio Lois, teòleg de l'alliberament).

✠ "I seré el mateix fins a la vostra vellesa;

encara us duré quan tindreu blancs els cabells. Jo us he fet i us portaré als braços, us hi duré i us salvaré" (Isaïes 46:4, profeta major, d'una alta família de Jerusalem, predicà inflexiblement

cap a 740-680 a. C., probablement morí martiritzat pel rei Manasès).

✠ "Senyor, ets roca i muralla que em deslliura; Déu meu, penyal on m'empar, escut i baluard, força que em salva!" (Psalm 18:3, de David, cap a 1010-970 a. C.).

✠ "Llavors la seva carn recobra el vigor,

retorna als anys de joventut.

Prega a Déu i Ell l'acull, entra davant seu amb cants de goig, ja que ara ell li torna a concedir el seu favor. I entona davant els homes aquest cant: *«Havia pecat, havia deixat el bon camí, però Déu no m'ha tractat com mereixia.*

A la vora de la fossa m'ha salvat, puc viure a plena llum»

Déu fa tot això per a l'home, una vegada i una altra,

i fer-lo resplendir de vida" (Job 33:25-30, llibre de l'Antic Testament de potser cap al XVI o X a. C.).

✠ "-T'alegra que Jesús hagi mort pels teus pecats?

-Sí, Senyor. Me n'alegre, ¡moltíssim!

-Et sents bé en pensar que Ell morí pels teus pecats?

-Sí, Senyor. ¡així és!

-Et fa sentir-te feliç de saber que Ell t'ha donat vida per mitjà de la seva mort?

-Sí, senyor. Me'n sent feliç!

Has de fer gaire esforç per sentir-te feliç en saber

que Ell t'ha donat vida per mitjà de la seva mort?

-No, Senyor. Estic ple de goig.

Jo sabia que Déu volia que jo comprengués quant fàcil era alegrar-se perquè Crist morí per mi. Jo podia fer palmes content, riure i cantar accions de gràcies pel que Ell havia fet per mi" (*"De la presó a la lloança / Prison to Praise"*, 1970, de Merlin R. Carothers).

PREDICAR LA PARAULA, MISSIONS.

✠ "La gent que no creu en les missions no s'ha llegit el Nou Testament. Ben bé des del començament, Jesús digué que el món és un camp. La primitiva església se'l prengué seriosament, en aquesta la Seva paraula, i marxà cap a l'Est, cap a l'Oest, cap al Nord i cap al Sud" (Dr. J. Howard Edington, de la Providence Presbyterian Church).

✠ "Mentre hi hagi milions d'indigents de la Paraula de Déu i coneixement de Jesucrist, serà impossible que dediqui temps i energia per als qui ja tenen ambdues coses a l'abast" (J. L. Ewen, líder protestant anglosaxó).

"No sabeu que els sarraïns eduquen *"assassins"* per a objectius temporals del món present? Seria gens d'admirar si nodrissiu sants per a multiplicar l'honor de Jesucrist i la salvació dels gentils?" (*"Liber de Fine / Darrer Llibre sobre la Conquesta de Terra Santa"*, 1305, de Ramon Llull).

Medi Ambient i Deixalles signen un conveni

El conseller de Medi Ambient, Miquel Àngel Grimalt, i el director general de la Fundació Deixalles, Miquel Puigròs, han signat avui un conveni de col·laboració per a la inserció social i laboral de persones desfavorides i discapacitades dels municipis de Calvià i Andratx mitjançant la realització de tasques mediambientals, especialment la neteja de torrents. Amb aquesta finalitat, la Conselleria de Medi Ambient, a través de l'Agència Balear de l'Aigua i la Qualitat Ambiental (ABAQUA), aporta 55.000 euros.

El conveni, així mateix, garanteix el reciclatge i l'adequada gestió ambiental dels residus recollits.

El conseller Miquel Àngel Grimalt ha expressat la seva satisfacció per la signatura d'aquest conveni amb la Fun-

dació Deixalles, ja que, als objectius ambientals, uneix objectius d'integració social i laboral de persones amb dificultats per la seva discapacitat o per trobar-se en risc d'exclusió. Grimalt també ha expressat la disposició de la Conselleria de Medi Ambient a que aquest conveni sigui ampliable en un futur proper.

De la seva banda, Miquel Puigròs ha destacat que l'acord amb la Conselleria inclou accions formatives per a la neteja de torrents com a pràctica laboral i pont cap a la integració laboral dels col·lectius esmentats.

A la signatura del conveni també hi eren presents Isidre Canyelles, director general de Recursos Hídrics, i Damià Nicolau, director de l'ABAQUA.

Confessions de n'Aina

Autor: Un relat de Capdelin

Alguns,
no dic pas bons,
van fer el possible
per fer-me feliç,
però no els importava
què és el que
em feia feliç,
(jo tampoc ho sabia).

Altres,
no dic pas dolents,
em van enganyar
per fer-me creure
que era feliç
i ... els vaig creure.

De vegades,
no dic pas moltes,
volia ser bona
i ells em feien
sentir dolenta
però que estava
bona i això
era suficient.

De vegades,
no dic pas poques,

assumia ser dolenta,
però se m'oblidava.

Ara
moro de tant en tant
per donar-los
a cadascun
el seu minut de glòria
en la memòria
... dels morts

i saber
que per ells
i malgrat ells
encara m'és possible
... estimar!

Comentari: de reality
show....però ben certes i sen-
tides...
I amb un final
d'esperança....sempre podem
a tornar a estimar!!!!
m'ha semblat flipant
records

[www.relatsencatala.com]

I amb el somriure, la revolta

Jornada sobre la transgressió cívica

Fraga, Palau Montcada, 23-2-08

Franja de Ponent i transgressió. Propostes pràctiques per a viure en català.

10:00.- Obertura a càrrec de Susanna Barquín, presidenta de l'Institut d'Estudis del Baix Cinca, IEBC.

10:15.- Ponència **Justícia i transgressió** a càrrec de Alfons López Tena, vocal del Consell General del Poder Judicial. Presentarà Juli Pallarol, advocat.

11:00.- Ponència **Creativitat i transgressió** a càrrec de Patrícia Gabancho, escriptora. Pre-sentarà Maria López Fontanals, secció patrimoni de l'IEBC.

11:45.- Descans

12:15.- Presentació del llibre *Elogi de la transgressió* a càrrec de Judit Mulet, professora de l'IES Baix Cinca (període 1997-2007), i amb la presència d'Àngel Velasco, coeditor i Ramon Camats, coautor.

13:00.- Conferència **Una dècada sense dades demolingüístiques a la Franja. Novetats amb l'Enquesta d'Usos Lingüístics** a càrrec de Natxo Sorolla, sociolingüista. Presentarà Pep Labat, sots-president de l'IEBC.

Organitza: Institut d'Estudis del Baix Cinca

Acudits

La família estava reunida davant el fèretre del pare, acabat de morir. El fill petit diu:

-Ara haurem de fer realitat l'última voluntat del pare: ser enterrat amb un milió d'euros al taüt.

El fill mitjà afegeix:

-Sí, bé, però... en realitat només hi posarem set-centes cinquanta mil pessetes, ja que s'ha de descomptar el vint-i-cinc per cent de l'IRPF.

El fill gran diu:

-També haurem de deduir el setze per cent corresponent a l'IVA. Amb tot això la viuda entra en con-versació:

-Ja n'hi ha prou! El vostre pare no mereix aquests regateigs. Se l'ente-rrarà amb la targeta de crèdit i que ell gastí tot el que vulgui!

Per què els bussos es tiren d'esquena al mar?

Perquè si es tiressin de cara caurien a dins de la barca.

-Doctor doctor, que vaig de part!
-De part de qui?

Un poliglòt frustrat.

Un matrimoni de pagesos hongare-sos estan asseguts davant de llur casa. El vell, calladet, està fent unes figuretes de fang. La seva dona xerra

pels descosits i broda. El gosset borda. Un estranger s'atura amb el seu cotxàs i els demana:

-Parlez-vous français?

Els vellets el miren sense entendre res.

-Sprechen Sie Deutsch? -insisteix aquell.

Res.

-Do you speak English?

Cap resposta.

-¿Hablan ustedes español?

L'estranger, veient que no pot acon-seguir res, engega el cotxe i els vellets a pastar fang. El matrimoni continua callat una estona i per fi la vella diu al marit:

-Escolta, em sembla que amb tots els turistes que passen per aquí, hauríem d'aprendre almenys un idioma estranger.

El vell, rasant-se el cap, li diu:

-Per què fer!? Aquest en sabia quatre i no li ha servit per a gran cosa!

Un vaixell rus portava ja més d'un any a alta mar. No hi havia cap dona en tota la tripulació. El capità, veient que la tripulació començava a estar sexualment molt excitada, decidí fer una parada a una illa del Carib pro-pera al lloc on eren. Però els alertà que, si anaven a buscar dones, sobre-tot fessin servir el preservatiu:

-Penseu que en aquesta illa tenen l'índex de sida més elevat del Carib.
-Tranquil, capità, anirem amb comp-te.

Els mariners, que li tenien molta por a la sida, anaren directament a la farmàcia. Intentaren comunicar-se amb el farmacèutic amb gestos, per-què només parlaven rus. Feien el gest d'una rodona amb la mà (un preservatiu abans de desenrotllar-lo) mentre deien:

-Spatrova, Spatrova. (Preservatiu en rus.)

-Ho sento, no els entenc. Parlen vostès anglès? Do you speak English?

¿Hablan español? Français?

-No, no. Spatrova, Spatrova.

Com que no els van entendre, se'n van anar deprimits al vaixell. Però n'hi havia un de més llest que els altres. Va tornar, va posar el penis a sobre del taulell i, al costat, un bitllet de cinc dòlars.

«Aquest_home_el_que_vol_són_pre-servatius», va pensar el farmacèutic. N'hi va donar una capsula. El rus es va posar molt content, i se'n va anar al vaixell a explicar-ho a la resta. Set o vuit mariners van tornar a la farmà-cia per fer el mateix que havia fet Andropov, el rus espavilat. En arri-bar van veure que havien canviat el venedor. Ara hi havia un negret. Els russos van entrar, van posar el penis a sobre del taulell i un bitllet al cos-tat. El negret es va gratar el cap:

Va treure triomfant el seu penis, que era el més gran amb diferència.
-Ho sento, guanya la casa -va dir mentre arreplegava els bitllets de sobre del taulell.

Un home té un fill que acaba de complir dotze anys. Un dia, decideix asseure's per parlar amb ell:
-Mira, fill, crec que ja tens l'edat suficient perquè puguem parlar de temes sexuals.
-D'acord, pare, què vols saber?

Un senyor va caminant per les Ram-bles amb un pingüí, i es troba un amic.
-On vas, amb un pingüí?
-Me'l van regalar i no sé què fer-ne!
-Doncs porta'l al zoo.
-Bona idea, no hi havia pensat. Al cap d'una setmana es van tornar a trobar.
-On vas, amb el pingüí? Que no l'ha-vies portat al zoo?
-Sí! I s'ho va passar, de bé! Avui anem al cine.

L'àvia materna ha vingut a passar uns dies amb la seva néta.
-Ara el pare podrà fer el seu número!
-crida la nena, molt satisfeta.
-Quin número? -fa l'àvia, encuriosi-da.
-Saps? -sospira la nena- El pare va dir que si et quedaves una setmana pujaria per les parets. Jo tinc moltes ganes de veure-ho!

Poesia

CLIMENT GARAU I SALVÀ

Sa meva vida passada (i II)

Ses meves aspiracions,
Eren canviar de vida,
A dins lo meu cap bullia
Molt diferents lliçons.
Jo sabia fer cançons,
Que ningú m'hagués dictat,
Jo les treia del meu cap,
Sense més complicacions.

Un dia de gros dinar,
Molta de gent hi havia,
Jo a sa taula servia
Un molt exquisit menjar.
Amb al·lota em vaig fitxar
Las seva cara brillava,
A ella li demanava,
Cançó volia escoltar.

Ella molt se va estranyar,
D'aquell meu oferiment,
Va dir a tota la gent:
-Mirau, silenci guardar
Es porqueret me farà,
Una molt bella cançó,
En sentit de bon humor
Tots la volen escoltar.

"Ets nina molt preciosa,
Tens els ulls com diamants,
Color de cara brillants,
Tens la veu encisadora,
De caminar salerosa,
Que tot home fa girar,
Els faràs enamorar,
D'això no estiguis dubtosa".

Aquella al·lota saltà,
Me va fer una besada,
En sa vida no esperava,
Cançó tan bella escoltar,
-Això no se pot trobar,
Dins sa gent que ha estudiat,
Fer tan bon improvisat,
De porqueret treballar.

Sa jove se va excitar,
Amb sa garrida cançó,
Tu a dins un gran saló,
Te podries presentar.
Ella me va demanar,
Si altre cançó faria
Que ella l'escoltaria
I molta atenció posar.

"El jove que es casarà,
Amb tu un alegre dia,
Sa cobrirà d'alegria,
Un àngel com tu trobar.
Ell sempre t'estimarà,
En tu trobarà consol,
Serà com el digne sol,
Que sa claror escamparà".

"A dins el llit a la nit,
Sentir teva calentor,
El llençol destapar-lo,
Per veure ton cos garrit.
Amb tot el digne sentit,
Contemplar teva escultura,
Que n'és una joia pura,
Un tresor molt enriqueit".

Recuperem la terra i visquem en llibertat

En el desert de l'ànima
s'ha de sembrar
cercant xe ben endins
l'aigua sempre hi és
l'aigua sempre hi és

En aquestes terres desposseïdes
la corona hi segueix
encara que vestida a la moda
amaga la seva disfressa

Si la molsa creix a la pedra
sense por a la sequedat
cerquem un raconet
i siguem una herba més

Recuperem la terra
i visquem en llibertat
si hem de mostrar les espines
anem a mostrar-les només

Arbret
falda de l'herba

Traduït per Joan Lillo d'Alaró

Refransys

- Per fondo que facis el foc sempre respira el fum.
- Arbre caigut tothom hi fa llenya.
- Els vailets del ganfaró pocs diners i molt sermó.
- No és bord qui als seus s'assembla.

- Fes bé i no facis mal que altra cosa no et cal.

- Tal faràs, tal trobaràs.

Refransys referents a familiars

- Més val ser majordoma que jove d'una casa nova.
- Si ta mare caigués al mar no hauria d'estrany

que tots els peixos diguessin:
tindrem teca per tot l'any.

- Dues filles i una mare: tres diables per al pare!

- Qui té mare amb boca para.

- Amor de gendre, bugada sense cendra.

- Tan a prop tinc les dents que no em recordo dels parents.

- La pubilla amb pretendents, tard o d'hora treu les dents.

- L'enciam tendre que se'l mengi el gendre.

- Pubilla rica, oli a la pica.

- Hereu sense clau? Marramiau!

- Dona borratxa i vi al celler no pot ser.

Salut

Malalties tropicals desateses

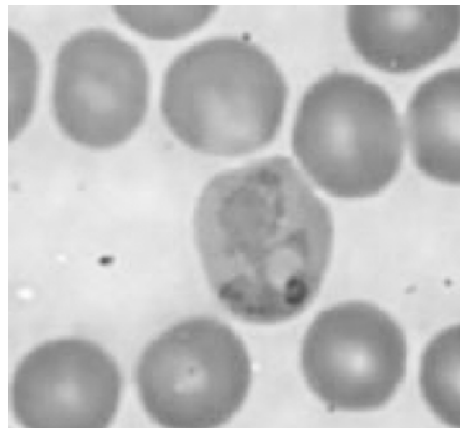
Les malalties tropicals desateses són un grup de 13 malalties prevalents en àrees tropicals. Aquest grup de malalties reben molta menys atenció mèdica que la SIDA, la tuberculosi i la malària. S'estima que les malalties desateses causen entre 500.000 i 1.000.000 de morts cada any. Tot i que existeixen tractaments preventius o curatius per moltes d'aquestes malalties, no solen estar generalment disponibles en països poc desenvolupats. Set d'aquestes malalties són produïdes per helmints (infeccions parasitàries produïdes per cucs): anquilostomiasi, tricurias, ascariasi, esquistosomiasi, dracunculoosi, oncocercosi, Filariasi linfàtica; tres són infeccions protozoàries: leishmaniosi, tripanosomiasi, i malaltia de Chagas; tres més són bacterianes: lepra, tracoma, i úlcer de Buruli. Nou d'aquestes 13 malalties (les 7 infeccions per helmints, la lepra i el tracoma) es poden prevenir o curar amb tractaments molt eficaços. La filtració de l'aigua pot reduir la dracunculoosi. Les mosquiteres tractades

amb insecticides poden acabar, per menys d'un euro a l'any per cada tractament, amb la filariasi linfàtica i també reduir la malària. Exceptuant la dracunculoosi, totes les malalties produïdes per helmints es poden controlar amb medicaments.

Malària

La malària (de l'italià mal aria -mal aire-) o paludisme (provinent del llatí palus -pantà-) és una malaltia infecciosa de caràcter febril produïda pel paràsit Plasmodium que s'encomana per picadura de mosquit. Les espècies reconegudes com a causants de la malaltia són P. falciparum és l'espècie més patògena i responsable dels casos mortals, (provoca al voltant del 80 % dels casos i aprox el 90% de les morts) i P. vivax, però P. ovale (aquesta no mata però pot provocar recaigudes als 4 o 5 anys després de la primera infecció), P. malariae (aquesta les pot provocar als 20 anys posteriors), P. knowlesi i P. semiovale poden causar també malària. El vector de la malària humana és la femella del mosquit Aedes; els mascles no piquen.

L'únic cas de contagi directe entre humans és el d'una dona embarassada que transmet la infecció via trasplacentària al fetus. Els símptomes són molt variats, cursa amb febre entre els 8 i 30 dies posteriors a la infecció i pot estar acompanyada, o no, de dolor (de cap o musculars), diarrea, decaïment i tos. En regions on la malària és altament endèmica, les persones són tan sovint infectades que desenvolupen la "immunitat adquirida", és a dir que són portadors més o menys asimptomàtics del paràsit. Els medicaments antipalúdics no garanteixen una protecció absoluta contra la infecció.

Malària. Glòbul roig infectat per P.vivax

Aquesta malaltia és la primera causa de malalties debilitants, amb més de 200 milions de casos cada any en tot el món.

Mecanisme de la malaltia

La femella del Anopheles infectada és portadora dels esporozouets del Plasmodium, en les seues glàndules salivares, si pica a una persona els esporocits entren en la persona a través de la saliva del mosquit, migrant al fetge on es multipliquen ràpidament dins de les cèl·lules hepàtiques (els hepatocits) transformant-se en merozoïts que entren al torrent sanguini infestant els glòbuls rojos i segueixen multiplicant-se.

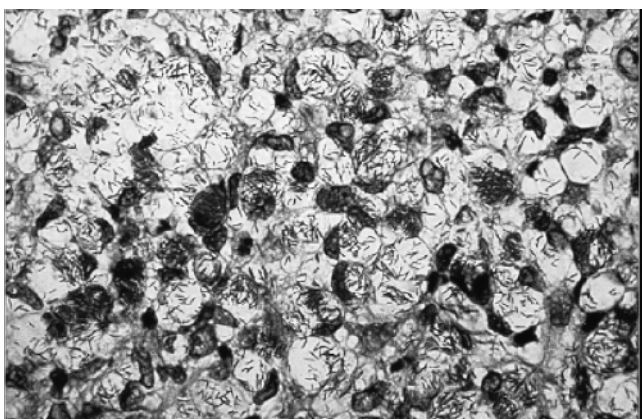
Estat de les vacunes La revista The Lancet publicà el 16 d'octubre del 2004 els resultats inicials del major assaig clínic d'una vacuna contra la malària en Àfrica,

Tripanosomiasi

en un article[1] l'autor principal del qual és Pedro Alonso, professor del Departament de Salut Pública de la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona i titular de la Càtedra UNESCO del Medi Ambient i Desenvolupament Sostenible en la UB.

De Viquipèdia

Lepra

Acudits

Hi ha un grup de companys parlant en el campus i n'hi ha un que diu als altres:

-Què, juguem a funcionaris?

Tots els altres diuen:

-Ah, bé!

-D'acord, doncs el primer que es mogui perd.

Dues senyores es troben pel carrer i una li pregunta a l'altra:

-Què fa, el teu nen?

I l'altra li respon:

-Ui, ja fa mesos que camina.

I la senyora que li havia preguntat li diu:

-Caram, sí que deu ser lluny!

El rei Artús havia de deixar Camelot per visitar un regne molt llunyà i, atès que Ginebra, la seva esposa, era molt maca i tots els cavallers de la

Taula Rodona se la miraven amb ulls luxuriosos, va decidir posar-li, durant la seva absència, un enginy dissenyat per Merlí. Es tractava d'unes calces de castedat màgiques que guillotinaven automàticament qualsevol 'cos estrany' que intentés penetrar en... les intimitats de la reina. Més tranquil, el rei va emprendre el seu viatge i no va tornar fins que van passar tres primaveres. En tornar, el primer que va fer va ser convocar els cavallers de la Taula Rodona. Quan hi van ser tots, els va ordenar que es col·loquessin en fila i s'abaixessin els pantalons. Els cavallers van empenyar-se molt i van dir que era un insult per a la seva dignitat, haver-se de baixar els pantalons davant del rei. Però van obeir quan Artús va amenaçar amb executar tot aquell que no acatés les seves ordres. Un per un es van anar abaixant els pantalons i Artús va veure amb sorpresa que tots estaven capats. Tots? No, el jove i prometedor Lancelot conservava intacte el seu membre viril (i Déu n'hi do la magnitud de la seva masculinitat!). Artús, meravellat que entre tots aquells traïdors que havien intentat beneficiar-se la seva dona n'hi hagués un

que s'havia mantingut fidel al seu sobirà, va preguntar a Lancelot quin premi volia com a recompensa per la seva lleialtat. Però Lancelot romanqué en silenci... (No tenia llengua!)

Un exèrcit de cent mil formigues va avançant per la selva, i de sobte topen amb un elefant. La formiga líder del grup llança el crit:

-A L' ATAC!

Les cent mil formigues ataquen conjuntament l'enorme elefant, que amb moviments de la trompa aconsegueix desfer-se de totes les formigues, una a una... Arriba un punt on només resisteix una petita formiga aferrada al coll de l'elefant i, des de terra, la resta de les seves companyes comencen a cridar:

-OFEGA'L, OFEGA'L!

Li diu un català del Principat a un de Mallorca:

-Noi, sempre m'ha semblat que els mallorquins rosegueu nous, quan parreu!

-Ca! Creus que te crec!?

Algunes malalties víriques

El refredat comú

El refredat comú és una afecció catarral d'origen víric o al·lèrgic de l'aparell respiratori, normalment sense febre, que es manifesta amb inflamació de les vies respiratòries: nas, sins paranasals, coll, laringe i, fins i tot, la tràquea i els bronquis.

Els principals símptomes són: molta mucositat, esternuts, tos, mal de cap i malestar general. L'aparició del refredat comú té un cert caràcter estacional ja que les èpoques d'una major incidència són la tardor, el pic de l'hivern i la primavera.

El refredat comú és provocat per una àmplia varietat de virus, essent, però, els rinovirus els responsables d'un 30 a un 60% dels casos de constipats. El tipus de virus predominant acostuma a variar segons l'estació de l'any; així, per exemple, els refredats de primavera, o estiu, estan provocats per picornavirus, mentre que els refredats que apareixen al final de la tardor i a l'hivern solen ser infeccions de paramixovirus o mixovirus.

El període d'incubació dels virus és variable: entre 24 i 72 hores però pot arribar fins als 10 dies.

El contagi del refredat és molt fàcil: els virus es transmeten a través del contacte amb objectes o a través de partícules de saliva provinents dels esternuts o d'enraonar.

No es coneixen els factors que predisposen a les persones a refredar-se ja que el refredament de la superfície corporal no és la causa directa dels refredats. No obstant, en aquestes situacions de refredament hi ha una vasoconstricció de la mucosa nasal que podria afavorir l'entrada dels virus responsables del refredat. La fatiga excessiva, l'estrès

emocional, al·lèrgies nasals o la fase intermèdia del cicle menstrual, sí són factors que poden facilitar la infecció.

La grip

La grip és una malaltia vírica que ja va descriure Hipòcrates cap allà l'any 412 a.C. La primera pandèmia de grip coneguda va ser el 1580. Durant el segle XX hi ha hagut tres grans pandèmies de grip, als anys 1918, 1957 i 1968.

Hi ha tres tipus de virus de la grip: A, B i C, i diferents subtipus d'A. El tipus A es va aïllar per primera vegada l'any 1933 i el tipus B, l'any 1940. El tipus C, menys important, produeix gairebé els mateixos símptomes del refredat comú i normalment no és responsable dels processos gripals.

El virus de la grip es contagia a través de les gotetes procedents de la tos i els esternuts de les persones infectades.

La grip afecta les vies respiratòries superiors i inferiors, i els símptomes més comuns són febre, mal de cap, mal de coll, tos seca, dolors musculars i debilitat general. També acostuma a haver-hi congestió nasal, mucositat i ulls plorosos. Les persones grans que, a més a més, tenen malalties cardíagues cròniques, pulmonars o que són diabètiques, poden patir complicacions greus que requereixen hospitalització o, fins i tot, poden morir.

Tant les epidèmies com les pandèmies de grip es produeixen per canvis en les proteïnes de la superfície externa de les partícules virals. Aquestes proteïnes s'anomenen antigèniques: hemaglutina (HA) i neuraminidasa (NA). Les persones que han patit una grip no són resistents a les infeccions de virus que presenten noves hemaglutinines o neuramidases. Així, quan de manera espon-

tània, en un malalt, apareixen virus amb noves proteïnes antigèniques, la infecció s'escampa, augmenten els malalts de grip i poden desencadenar-se les epidèmies i les pandèmies. Els canvis en els virus sovint succeeixen en hostes animals. Els virus que van provocar les tres grans pandèmies del segle XX es van originar en ocells o en porcs i la majoria de la gent no tenia immunitat, és a dir, anticossos, cap a aquests subtipus nous de virus.

El cicle víric dura entre quatre i sis hores. La malaltia apareix al cap de 18 i 72 hores després de la infecció. Els símptomes tenen una durada mitjana de cinc dies durant els quals el millor per al malalt és quedar-se descansant al llit. La grip es pot complicar i provocar una pneumònia.

La verola

Se suposa originària de l'àrea geogràfica del Mar Càspia i, arrel de la invasió dels Huns, es va disseminar per Europa oriental i fins Àsia. A l'Europa de l'Estat Mitjana, la "verola major" va arribar a matar un terç dels malalts i d'aquí es va difondre a Amèrica.

Cap el 1798, Edward Jenner (1749-1823), un metge rural anglès va observar que les persones que havien patit un tipus de malaltia anomenada "vacuna", pròpia de les vaques, no agafaven la verola major o clàssica, que era una malaltia molt més perillosa.

La malaltia "vacuna" s'encomana treballant amb les vaques i produeix una erupció de pústules, especialment a les mans. A l'època de Jenner qui més la patia eren les noies que munyien les vaques, i això probablement li va suggerir la gran idea. Amb una agulla estèril va prendre una petita quantitat de pus

de les pústules de la mà d'una noia afectada i la va traspasar a unes esgarripades que va fer a la pell d'un noi sa, que aviat va agafar aquest tipus benigne de malaltia. Però l'experiment de Jenner estava a mig fer. El noi es va recuperar d'aquesta malaltia i dos mesos més tard, arriscant-se molt, Jenner va injectar al braç del noi pus procedent de grans d'altres persones que tenien verola. Afortunadament per a Jenner, el noi no va tenir la malaltia.

A més de la verola clàssica, que té com a focus principal el subcontinent Indostànic, hi ha la verola menor que té una letalitat un 40% inferior a l'anterior i que es dona a la meitat nord d'Amèrica.

L'Organització Mundial de la Salut, l'any 1967, inicià un programa d'erradicació mundial de la verola. Aquesta malaltia té com a característiques favorables per ser combatuda el seu període d'incubació (2 setmanes), que només es transmet de persona a persona, que no hi ha portadors crònics o infectats asimptomàtics i que es pot fer l'administració de la vacuna a les àrees endèmiques.

Durant anys va existir un Servei Mundial de Vigilància on s'estudiaven tots els casos de verola evidents i sospitosos, i s'aplicava la vacunació de la població en situació de risc. L'any 1980 l'OMS anuncia l'erradicació de la verola en el món.

L'agent causal era un virus de la família dels poxvirus i tan sols s'encomenava de persona a persona. El malalt era contagiós durant el període d'incubació i al llarg de tota la malaltia. En un principi el contagi era per transmissió aèria i, després, per secrecions i lesions cutànies.

Acudits

A la consulta:

-Despulli's.

-Ai, doctor, és que em fa vergonya...

-Tranquil·la, dona, que apagaré el llum.

-Esta bé... I on deixo la roba?

-Aquí, al costat de la meva.

En el transcurs d'una acalorada discussió marital sobre diners, el marit diu a la dona:

-Si haguessis après a cuinar com la teva mare i fessis l'esforç de netejar la casa almenys un cop per setmana, podríem acomiadar la minyona.

La dona, esverada i plena de ràbia, respon a l'atac del marit dient:

-Ah, sí? Doncs, saps què? Si tu haguessis après a fer l'amor com Déu mana o almenys fessis l'esforç d'aprendre'n, podríem fer fora el xofer i el

jardiner. Llest, que ets un llest!

Era tardor, i els indis d'una reserva van preguntar al seu nou cap si l'hivern seria fred o no. Com que era un 'Cap Indi' a una societat moderna, mai havia après els vells secrets i, quan va mirar el cel, no va poder dir què succeiria amb el temps... De tota manera, per estar segur, va respondre a la seva tribu que l'hivern seria veritablement fred i que els membres del poble havien de recollir llenya per estar preparats.

Però com que també era un líder pràctic, després d'alguns dies va tenir una idea. Va anar a la cabina telefònica, va trucar al Servei Nacional de Meteorologia i va preguntar:

-L'hivern pròxim serà molt fred?

-Sembla que l'hivern pròxim serà bastant fred -va respondre el meteoròleg de torn del Servei.

De manera que el cap va dirigir-se a la seva gent i els va dir que es posessin a ajuntar més llenya per estar preparats.

Una setmana després el cap va trucar altre cop al Servei Nacional de Meteorologia i va preguntar:

-Serà un hivern molt fred?

-Sí -va respondre el meteoròleg de torn-, serà un hivern molt fred.

El cap va tornar amb la seva gent i els va ordenar recollir tots els trossos de llenya que poguessin trobar.

Dues setmanes més tard el cap va trucar al Servei Nacional de Meteorologia un cop més:

-Estan vostès absolutament segurs que l'hivern pròxim serà molt fred?

-Absolutament, sens dubte -va respondre l'home-. Serà un dels hiverns més freds que s'hagin conegut.

-I com poden estar tan segurs? -va preguntar el cap.

I el meteoròleg va respondre:

-Ah, perquè els indis estan ajuntant llenya com bojos.

P E T I T S A N U N C I S

BORSA
IMMOBILIÀRIA

IMMOBILIARIAARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmobiarbona.com.

Compartiria pis a s'Arenal amb dona d'una quarantena d'anys. Jaume Sánchez. Tel. 617 005 901

Cala d'Or, venc casa adossada, 96 m2. tres hab. Ximenea, terrassa amb porxo. Aparcament exterior, piscina comunitària. Tel. 607 160 010

Inca, es ven cotxeria de 270 m. Amb duplex a sobre de 200 m. De vivenda amb més de 100 m. De terrasses tot de primera qualitat. Preu a convenir. S'accepten permutes. Tel. 639 517 310.

SERVEIS
PROFESSIONALS

MRT INFORMÀTICA. Sant Roc, 32 Porreres. Tel. 971 168 478 info@mrtinformatica.com www.mrtinformatica.com

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

GALLETES GELABERT Molí d'en Negre, 2 Porreres Tel. 971 647 080

CONSTRUCCIONS Fills de

Miquel Bover. Carrer Sala i Verd, 14 Porreres. Tel. 971 168 414

EXPERT J. GARCIA. Venta d'electrodomèstics. Instal·lacions elèctriques i fontaneria. Carretera Porreres - Montuïri K. 4'8. Tel. 677 449 608- j.garcia.v@wanadoo.es

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES BARCELÓ. Vileta, 10 Tel. 647 647 969 barcelobarcelo@terra.es

ELÈCTRICA RAVIMA. Major, 148 Porreres. Tel. 971 647 732

FONTANERIA Rafel Garcia Entrena. Instal·lador oficial i mantenidor. Arregla acumuladors. Carrer Major, 148 Porreres. Tel. 971 168 077-659 254 118

ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Santa Creu, 3. Tel. 971 166 636-679 349 911

FUSTERIA Bernat Bordoy. Carretera de Porreres-Campos. Tel. 971 647 906-629 601 925 Porreres.

FUSTERIA Can Vila Carrer de la Rosa, 20 Tel. 971 168 685 fusteriavila@fusteriavila.net

FUSTERIA LLITERES. Crr. Porreres-Montuïri K. 1 Tel. 971 168 466 Porreres

BIT instal·lacions elèctriques. Carr. Porreres-Montuïri K. 5'2. Tel. 971 647 408 info@bitinstalacions.com Porreres

ESCOLETA d'infants Sol Solet. Lluís, 31 Tel. 971 647 191 Porreres

CONSTRUCCIONS LT GRIMALT, S.L. Cooperativa, 27 Tel. 971 166 628- 629 005 089 itgrimaltsl@hotmail.com www.itgrimaltsl.com

CENTRE TÈCNIC NATURAL. Quiromassatge, quiopràctica,

osteopatia, drenatge limfàtic, reflexologia podal, dietètica i nutrició, homeopatia, naturopatia. Carrer Cerdà, s/n Tels 618 754 443 - 971 647 603 Porreres

PINTURES. Rafel i Toni. Pintam cases. Sa Galla, 30 Tel. 649 031 287 - 630 106 428 Porreres.

EXCAVACIONS I DEMOLICIONS, obra civil i construcció en general. Ronda de l'Estació, 14-C. Porreres. Tel. 971 647 869 info@gabrielgaymorla.com www.gabrielgaymorla.com

FONTANERIA JOAN FONT. Instal·lacions de fontaneria, piscines, calefacció, aire condicionat, venta i reparació d'electrodomèstics. Carrer Bonany, 40 Vilafranca Tel. 610 057 779 jofoba@terra.es

CAN BATXÀ Ferreria d'en Damià Mora: connexions hidràuliques. Pare Molina, 29 Tel. 606 270 305 Porreres

Senyora 41 anys, diplomada en tenir cura d'ancians cerca feina. Tel. 671 871 405E

S'ofereix cap de cuina, especialista en cuina antiga, selecta mallorquina. Tel. 680 281 873

Necessit al·lotes amb títol de Puericultura o de geriatria per a guarderia infantil. Tel. 667 233 892.

Cursos privats d'anglès i alemany per a nins i adults. Horari flexible, també dissabtes i diumenges. A la ciutat de Lluçmajor. Tel. 607 477 960

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 jtp://paissocatalans.org// tres.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallassos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

Al·lota de 21 anys, cerca feina pels caps de setmana. Experiència en bar/restaurant. Vehicle propi. Zona nord de Mallorca, pla i raiguer. Maria Magdalena. Tel. 651 779 659.

Afinació de pianos. Sol·licitar termini al 639 518 471.

PERSONALS

Home de 51 anys cerca feina d'ajudant de menjador. Telefonar hora-baixes al 617 005 901

Home de 51 anys de Mallorca cerca dona de la mateixa edat o un poc més jove. Si et trobes sola, crida'm Tel. 617 005 901

Mallorquí de 49 anys cerca mal-

lorquina fins a 45 anys per noble relació. 1'65 d'altària mínima, Electrocorreu xmunaner@yahoo.es

Universitària, divorciada de 50 anys, li agradaria trobar una bona persona per compartir la vida. Electrocorreu: xisca9tv3.mail.com

Mallorquí de 34 anys sense lligams de cap tipus, coneixeria dona per compartir amistat i possible relació de futur. Electrocorreu cavallers53@hotmail.com

Universitària, 49 anys, divorciada, voldria compartir amistat i amor amb home afí. Teresajuliol@hotmail.com

Als Països Catalans es fa molta bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommeu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Anoia mallorquina, de 21 a 40 anys, s'ofereix home madur universitari, per les seves estades a Barcelona. Seriositat. Tel. 619 979 762 de 19 a 21 hores dies feiners.

La Colla Castellera des Raiguer cerca gent castellera per pujar, fer pinya o tocar la gralla o el tabal. Assatgem els divendres a les 8'30 a can Beia d'Alaró. Tel. 620776181.

Es lloga habitació a Palma en lloc centric amb dret a cuina i els altres serveis de la casa. Interessats Telefonar 971757831 665246023.

Empresari, mallorquí, vol conèixer dona de 30 a 45 anys per a possible relació seriosa. Imprescindible viure a Mallorca. Contactar al telèfon 971 900 140.

Senyora mallorquina de 50 anys, separada, sense lligams de cap tipus, li agradaria trobar una bona persona per compartir amistat i una relació de futur si es possible. Podeu telefonar al 971900140.

Hola, som un jove de 35 anys i m'agradaria conèixer al·lotes de sa meua edat més o menys per arribar a trobar sa meua mitja taronja. Tel. 971 900 140.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080.

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, c/ Sant Miquel, 58, pral. 3. 07002 Ciutat de Mallorca. Tel. 971 72 88 26.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalus. Llengua (Ensennians a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. http://www.estelnet.com//lluïta

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C *934411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berri-papera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2-01020 Victoria Gasteiz.

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252.

Unitat Nacional Catalana és un partit independentista de recent creació. Som un partit de centre, democràtic i obert a tothom, per tal d'assolir la llibertat nacional de tot Catalunya. La nostra web és www.unitat.org. Si esteu interessats en militar-hi o rebre informació, podeu escriure a: correu@unitat.org.

BORSA DEL
MOTOR

Josep Vallespir i Gost, S.L. Exposició i venda, servei de mecànica. Venta de cotxes usats.AVINGUDA del Cid, 44. Carroceria i Pintura, carrer Sant Joan de la Creu, 65-Tel. 971 427 586. Mòbil 610 427 614-SARENALT SONFERRIOL

VENDES

Se ven piano (88) digital Roland multifuncional 1200€. Tel. 655 417 727 Joan.

Aigua, gas, calefacció. Exposició i venda de material sanitari. Carrer del fletxa jover coll, 19. Tel. 971 428 064. 07198 Son Ferriol.

Mobiliari de cuina, bany i electrodomèstics. Carrer Llevant, Local 4 Tel. 971 866 313. 07470 Port de Pollença.

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

NomDNI

CognomsTel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i envieu-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

Cuina

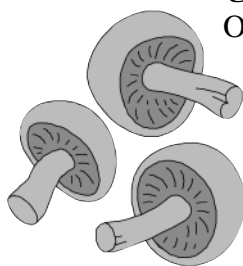
Cargols a la llauna

Ingredients:

Cargols, all, julivert, oli, sal i pebre negre. Allioli per acompanyar.

Preparació:

Es posen els cargols, dejunats i rentats, sobre les llaunes, de cap per amunt. S'amaneixen amb una picada ben fina d'all, julivert, oli, un bon pessic de sal i pebre negre. Es posen les llaunes sobre el caliu i es deixen coure, sense que quedin secs. Es mengen sucant-los amb allioli.

Serveix per a peixos, amanides, verdures cuites, etc.

Ingredients:

Ou, suc de llimona, oli i sal.

Preparació:

Per a què emulsióni l'oli, cal que l'ou estigui a temperatura ambient. Es posa l'ou (rovell i clara), un pessic de sal, un raig de suc de llimona i l'oli necessari, en un vas de picadora. S'introdueix la picadora fins al fons i es fa voltar fins que s'hi formi un núvol de pasta lligada. Llavors, es va pujant la picadora molt lentament. Si treu un nuvot de pasta sense espessir, es torna a tirar avall i es torna a pujar, sempre lentament. Quan ha lligat tot, se li donen un parell de baixades i pujades ràpides, per acabar d'homogeneïtzar i ja es pot posar a la salsera.

Si es vol una mica perfumada d'all, se n'hi posa una dent picada abans de començar a batre.

Convé fer-la immediatament abans de menjar-ne i no guardar la que sobri, pel mateix motiu que l'allioli.

Sopa de farigola

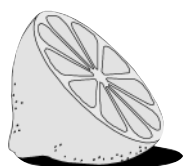
Admirable sopa, aromàtica i de cost zero, quasi.

Ingredients:

Unes branques de farigola seca, pa sec, unes quantes ametlles torrades, un ou, oli, sal i aigua.

Preparació:

Es posen a bullir, en una olla amb aigua, el pa sec, les branques de farigola, lligades amb un fil de cotó, per poder pescar-les fàcilment, un raig d'oli i sal. Es pelen les ametlles i es piquen bé al morter; després s'afegeixen a l'olla. Es deixa bullir deu minuts. Després, es pesca la farigola, es trenca l'ou i es tira a l'olla i, acte seguit, es remena bé amb un batedor, fins que el pa i l'ou quedin fets miques. S'apaga el foc i es serveix.

Recepta tradicional, tan a Mallorca com al Principat.

Ingredients:

Albergínies, botifarra crua, farina de galeta, ou, all, julivert, pebre negre, sal, oli i aigua.

Preparació:

Es tallen les albergínies pel llarg, en dos. Amb una cullera, se'ls buida una mica el cor. Amb la polpa que ha sortit, picada, la botifarra crua esparracada, l'all i el julivert picats i l'ou, es fa una massa que s'amaneix amb sal i pebre negre. S'omplen els buits amb aquesta barreja i s'hi posa farina de galeta al damunt. Es posen en una plata amb mig dit d'aigua, s'amaneixen amb un raig d'oli i s'enfornen a 180°C., fins que siguin cuites.

Amanida russa

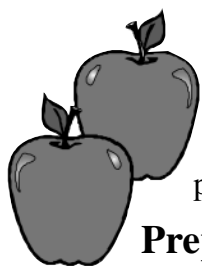
Tot i que se'n digui russa, és molt tradicional.

Ingredients:

Patates, pèsols, pastanaga, mongeta tendra, tomàquet, pebrot vermell, olives, ous, pernil dolç, pernil salat, tonyina en conserva, maionesa, aigua i sal.

Preparació:

S'escaliva el pebrot i es talla a quadrats petits. Es tallen a daus petits, la patata i la pastanaga. Es tallen a trosos igualment petits les mongetes tendres i es bull la patata, la pastanaga i la mongeta, junt amb els pèsols i uns ous, amb aigua i sal. Quan és cuit, es cola i es posa a refredar. Es pelen els ous, es fan a daus, es talla el tomàquet i es barreja amb les verdures bullides, el pebrot, les olives i uns daus de pernil de cada mena i unes engrunes de tonyina. Es posa a la nevera a refredar. Al moment de servir, es fa la maionesa, es tira pel damunt i es remena bé.

Ingredients:

Pebrots vermells, albergínies, cebes, patates, botifarra crua, arengades, sal, pebre negre i oli.

Preparació:

S'emboiquen les cebes amb paper d'alumini i es renten les patates, per treure'ls la terra i les pólvores que porten per a què no grillin. Es colguen de caliu i cendra, durant una hora, aproximadament; una mica més si són grosses, una mica menys si són petites. Es posen a la graella, sobre la brasa, els pebrots i les albergínies. Quan siguin cuites d'una banda, es tomben. Quan siguin cuites del tot, es treuen, es pelen i es fan a tires. Es couen a la graella, la botifarra i les arengades. Es treuen les cebes i les patates del caliu. Les cebes es pelen i es tallen pel mig; les patates es bufen i també es tallen pel mig. Després, es premen pels costats per a que s'esquerdin per dintre. S'amaneix tot amb un raig d'oli, un pessic de sal i un pols de pebre negre.

Anguiles a la brasa

Culinàriament les fórmules més gustoses no són les més complexes, sinó, pel contrari, les més elementals. En el cas de les anguiles, basten dos acompanyaments insuperables: brases i sal. Directament a la brasa o damunt d'una graella. La sal pot acompanyar-se d'un raig d'oli, un polsim de pebre-roig i un all o dos molt tallats, després de torrades.

SANT
LLORENÇ

Fa 2 mesos que na Francesca Cervera ha obert la Pastisseria ca na Xisca al carrer Sant Llorenç, 5 davant l'apotecaria del poble. Ven llepolies, pa i pastissos. Tel. 676 517 195

ES COLL D'EN
RABASSA

Fa 10 anys que ne Concepció Ortega regenta la Floristeria Natural al carrer del Cardenal Rossell, 42 des Coll. Floristeria i disseny d'interiors. A la foto amb la seva filla Irene. Tel. 971 267 539

Fa 8 anys que n'Antònia Vilallonga va obrir la botiga Gràfic Cuines al carrer Cardenal Rossell, 85 des Coll. Ven cuines, mobles de bany, electrodomèstics. Informàtica. Tel. 971 744 685

CIUTAT DE
MALLORCA

N'Eva Maria Mingorance i la seva germana han obert fa poc la Cerveceria Sancha al carrer Reis Catòlics, 145. Telèfon 971 240 037. Ofereixen degustació gratuïta de tapes amb cervesa o refresc. S'hi pot dinar a partir de 4 (el plat del dia que els dissabtes és peix frit). Els aficionats al futbol disposen de tots els partits importants.

Refranys

Refranys d'animals

- Diu la guatlla: -Què fas, blat?
- Què fas, guatlla? – diu el blat.
- Gos que lladra, poc mossega.
- Poll ressuscitat pica més que cap.
- Si no tens ruc ni somera,

l'anar carregat t'espera.

- Brams de ruc no arriben al cel.
- Gos flac, tot són puces.
- Les cabres, pels seus pecats, porten els genolls pelats.
- Qui vulgui peix que es mulli el cul.

En Daniel Massanet és el gerent de Neo Gym on es preparen els practicants de Keysi Fighting. Assessor d'aquesta art marcial a la recent pel·lícula The Dark Night de Morgan Freeman compagina aquesta i d'altres activitats als EUA amb la direcció del gimnàs. C. Isidor Antillón, 95. Telèfon 670 238 839. Web: www.keysikfm.com. E-mail: dmasanet@hotmail.com

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça.....

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)

Acudits

Això és un valencià que se'n va a Chicago i vol aconseguir un cotxe de lloguer. Pega volta per la ciutat, visitant diferents establiments d'automòbils, però en tots hi troba els mateixos cartells: RENT A CAR, RENT A CAR, RENT A CAR...

Finalment exclama, desesperat: "¡Xè! ¡Que m'arrancaran un ou! Si de rentar-los ja és car, tu imagina't de llogar-los".

Un convent a Itàlia.

De sobte les monges novícies surten a l'hort perquè han sentit un terrabastall molt fort.

D'un arbre es troben un aviador que ha quedat penjat de tal manera quan s'ha tirat en paracaigudes que se li han estripat els pantalons i ensenya totes les seves parts.

La Mare Superiora des d'una finestra pregunta sobre l'avió:

- Vola? Vola?

- Sí, due bola e una pirindola - responen les novícies.